

பாரதி இலக்கியம்
ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

மின்னற் சுவை

கே.ரவி

மின்னற் சுவை

‘பாரதி இலக்கியம்’
ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

கே.ரவி

எல்கேளம் பப்ளிகேஷன்

பழையஎண். 15.4, புதியஎண்.33.4,
ராமநாதன் தெரு,
தியாகராய நகர், சென்னை 600 0017.
தொலைபேசி: 24361141

LKM முத்தர் பதிப்பு : செப்டம்பர், 2007

உரிமை : ஆசிரியருக்கே

விலை : ரூ.70/-

TITLE : MINNER CHUVAI
AUTHOR : K. RAVI
LANGUAGE : TAMIL
EDITION : FIRST EDITION,
SEPTEMBER 2007

PAGES : 174

PUBLISHED BY : LKM PUBLICATION
Old No.15/4, Ramanathan St.,
Thyagaraya Nagar,
Chennai - 600 0017.

PRICE : Rs. 70/-

Laser Typeset at : LKM Computer Printers, Ch. -17

Printed at Novena Offset Printing co.,Chennai.-5.

காணிக்கை

மனம், வாக்கு, செயல் யாவும்
மஹாகவி பாரதி என்றே வாழ்பவர்

திரு. பாரதி சுராஜ்.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக

பாரதி கலைக் கழகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து

அவர் கவிதைப் பணியாற்றி வருகிறார்.

பாரதியிடம் எனக்கு இருந்த ஈடுபாடு

பக்தியாக மலர அவரே காரணம்.

அவருக்கு இந்த நூலைக் காணிக்கை ஆக்குகிறேன்.

கே. ரவி.

நன்றி

தம் கண்கள் உதவ மறுத்த நிலையிலும்,
வேறொருவர் படிக்கக் கேட்டுக், குறிப்பெடுத்து,
இந்நூலுக்கு நல்ல அணிந்துரை வழங்கியுள்ள
கவியரசி **திருமதி சௌந்தரா கைலாசம்**
அம்மையாருக்கு நன்றி.

இந்த நூல் வடிவம் பெற எனக்குப் பெரிதும் உதவிய
என் செயலாளர்கள்

திரு. ஹரிஹரன், செல்வி ராணி ஸ்ரீனிவாசன்
ஆகியோருக்கும் நன்றி.

கே. ரவி.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை.....	7
அணிந்துரை	9
1. தேடியுனைச் சரணடைந்தேன்	17
2. மின்னற் சுவை.....	41
3. காலமாம் வனத்தில்	59
4. பாரதியார் உலககவி	80
5. பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா.....	101
6. பிழைத்த தென்னந்தோப்பு.....	119
7. அறம் பாட வந்த அறிஞன்	146
8. தீக்குள் விரலை வைத்தால்	166

முன்னுரை

கவிதை என்பது கவிஞனால் படைக்கப்படும் வெறும் சொற்சித்திரம் இல்லை. அது கவிஞனை மீறி, அவனுள் இருந்து வெளிப்படுவது. சில நேரங்களில் அது சீறிப் புறப்பட்டு வெடித்துச் சிதறுவதும் உண்டு. 'அச்சம் கொண்டவனைத்தான் பேய் பிடித்துக் கொள்ளும்' என்று சொல்வார்கள். அதுபோல, ஏதாவது ஓர் ஆதங்கம், ஆற்றாமை, ஆவேசம், அல்லது தன்னை மற்றவர்களுடன் பங்கு போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு பரபரப்பு, இப்படி ஏதோ ஒரு மனத்துடிப்பு யாருக்கு இருக்கிறதோ, அவனைத்தான் கவிதைப்பேய் ஆட்டிப் படைக்கிறது. பேய்க்கு வாக்குப்பட்டால்...? மின்னற் சுவைதான்!

'என்ன சொன்னால் அரங்கத்தில் கைதட்டல் கிடைக்கும்?' என்ற சிந்தனை இன்றி, எழுதப்படுவது தான் கவிதை. ஒரு நோக்கில், கவிஞன் அரங்கின்றி வட்டாடுபவன். அவன் வட்டாடுபவன் கூட இல்லை; தன்னையே மற்றவர் வட்டாடத் தருபவன். சொல்ல வருவதை முழுதும் சொல்ல முடியாமல் அவன் தோற்றுப் போவதாலேயே, அவன் சொல்ல வரும் பொருளின் பெருமையும் விரிவும் சற்றேனும் உணரப் படுகின்றன. இதனாலேயே, தோல்வியே வெற்றியாகிறது.

தான் அனுபவித்த ஒன்றை மற்றவர்களுடன் கவிஞன் பகிர்ந்து கொள்கிறான் என்று சொல்வது கூட அவ்வளவு சரியில்லை. அவன் எதை அனுபவித்தான் என்பதைவிட, அதை அவன் எப்படி அனுபவித்தான்? என்பதே அவன் கவிதையில் மேலோங்குகிறது. கவிதையை அனுபவிக்கும் ஒருவன் கவிஞனையே அனுபவிக்கிறான். தன் அனுபவங்களைக் கவிஞன் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறான் என்பது குறைநோக்கு. பல அனுபவக் கூறுகள் உள்ளடக்கிய தன்னையே கவிஞன் மற்றவர்களுக்கு அனுபவப், பொருளாக்குகிறான் என்பதே முழுநோக்கு.

ஒரு கவிஞனை முழுமையாக அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால், அவன் கவிதைகளை அப்படியே படிக்க வேண்டும். ‘படிக்க’ என்ற சொல் கூடச் சற்றே இடிக்கிறது. பயில வேண்டும் என்று சொல்லலாமா? திருமணம் ஆனதும் ஒருவன் தன் காதல் துணைவியுடன் சேர்ந்து படுத்துத், துயின்று, நீராடிப், புசித்துச், சிரித்து, அழுது எப்படி எல்லாம் அவளோடு இரண்டற இருக்க முயல்வானோ, அப்படி ஒரு வெளியுடன் கவிதைகளோடு இரண்டறக் கலக்க முயன்று, கலக்க முயன்று, தூக்கத்தில் கூட அந்தக் கவிதைகளையே உளறும் அளவுக்கு ஈடுபட்டால், கொஞ்சம் அந்தக் கவிஞனை அனுபவிக்க இயலும். க்ரிக்கெட் உண்ணுங்கள்; க்ரிக்கெட்டோடு தூங்குங்கள்; க்ரிக்கெட் கனவு காணுங்கள்; என்றெல்லாம் விளம்பரம் செய்யப்படுகிறதே, அதே போலக் கூவுகிறேன்; பாரதியை உண்ணுவீர்; பருகுவீர்; அவனையே கனவு காண்பீர்.

இந்த ஆசையை, வெறியைத் தூண்டும் முயற்சியே இந்த நூல். கட்டுரைகளால் இதைத்தான் செய்ய முடியும். பாரதியின் கவிதைகளில் பல அரிய கருத்துகள் வெளிப்படுகின்றன என்று இந்தக் கட்டுரைகள் பறைசாற்றுகின்றன. அந்தக் கருத்துகள் அவ்வளவு முக்கியம் அல்ல. பறைதான் முக்கியம். பறையொலி கேட்டுக் கூடுவீர். கோபுரத்தின் உச்சியில் இருந்து கூவுகிறேன். சேர வாரீர் ஜகத்தீர். பாரதிக் கடலில் மூழ்குவீர். முத்துக் குளிக்க வந்து, முத்துகளை மறந்து, முங்கிக் குளித்து, முடிந்தால் மூழ்கிக் கரைவீர். உள்ளே முத்து மண்டபமே காத்திருக்கிறது. நீங்கள் ஒவ்வொருவருமே பாரதியாய் அதில் எழுந்தருளலாம்.

சென்னை

கே. ரவி

மின்னற் சுவையின் கன்னற் சுவை

- அணிந்துரை -

கவியரசி திருமதி சௌந்தரா கைலாசம்

பாட்டுக்கொரு புலவர் பாரதியாரின் பைந்தமிழ்க் கவிதைகள் பற்றிய ஆய்வு நூல்கள் இதுவரை எத்தனையோ வெளிவந்துள்ளன. மேலும் மேலும் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

அவற்றுள் சில நூல்கள்தாம் நம்மை மீண்டும் மீண்டும் படிக்கத் தூண்டுவனவாகவும், போற்றிப் பாதுகாக்கத் தக்கனவாகவும் இருக்கும்.

கவிஞரும் வழக்கறிஞருமாகிய திரு. கே. ரவி அவர்கள் படைத்தளித்திருக்கும் 'மின்னற்சுவை' அவ்வகையைச் சார்ந்ததே.

கையில் எடுத்தால் கடைசிவரை, மேலெழுந்தவாரியாக அல்லாமல், ஆழமாகப் படித்து முடிக்காமல், கீழே வைக்க மனம் வராது. அப்படி ஓர் ஈர்ப்புத் திறன் இந்நூலுக்கு இருக்கிறது.

இத்தொகுப்பில் எட்டுக் கட்டுரைகள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து அதியற்புதமாக எழுதப் பெற்றுள்ளது. 'அட்சரலட்சம்' என்பார்களே, இந்நூலுக்கு அச்சொற்றொடர் மிகவும் பொருந்தும்.

படிக்கப் படிக்கப் புதுப்புதுப் பொருள்களையும் புதுப்புதுச் சுவைகளையும் தந்து கொண்டிருப்பதுதான் உயர்ந்த இலக்கியம். அத்தகைய உயர்ந்த, ஒப்பற்ற இலக்கியத்தைப் படைத்தளித்தவர் பாரதியார்.

தமிழை ஓர் ஒழுங்கான தடத்தில் கொண்டு சென்றவர் அவர். அதனால்தான் 'பைந்தமிழ்த் தேர்ப்பாகன்' என்று பாவேந்தர் போற்றிப் புகழ்கிறார்.

தமிழறிந்த பெருமக்கள் பலர் பாரதியின் கவிதைகளைப் படித்திருக்கலாம். சிலர் அவற்றின் பொருளறிந்து படித்திருக்கலாம். ஆனால், அந்தச் சிலருள் சிலர் தாம் ஒவ்வொரு சொல்லையும் ஆய்ந்து அதன் உண்மைப் பொருள் உணர்ந்து படித்திருக்கக்கூடும்.

இந்நூலாசிரியர் அவ்வாறுதான் பாரதியின் இலக்கியங்களைப் படித்திருக்கின்றார் என்பதை இந்நூலின் ஒவ்வொரு வரியும் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது.

'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற கொள்கையில் பாரதியின் நூல்களைப் படித்து அவர் அனுபவித்த இன்பத்தை நாமும் பெற வேண்டும். அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அருமையான இந்நூலை நமக்குத் தந்திருக்கிறார்.

பாரதியாரின் கவிதைக்கு, எவராலும் இதுவரை சொல்லப்படாத புதிய பொருள் இந்நூலில் கூறப் பெற்றுள்ளது.

ஒவ்வொரு சொல்லையும்-ஏன், அந்தச் சொல்லால் எழுகின்ற ஓசையையும், அந்த ஓசை உண்டாக்குகின்ற உணர்வையும் நுணுகி ஆராய்ந்து அதைத் தாம் புரிந்துகொண்டபடி மற்றையோரும் புரிந்து கொள்ளுமாறு, தெளிவாக விளக்கமாக இந்நூலில் கூறியுள்ளார்.

'தேடியனைச் சரணடைந்தேன்', முதற் கட்டுரை. 'திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடு' என்பது சான்றோர் வாக்கு.

இந்தத் தேடல்-திரவியம் தேடல்-வாழ்வதற்காக-சோறு தின்பதற்காக.

தேடிச் சோறு நிதம் தின்று வாழ்வதற்காக-இது முதல்நிலை.

'தேடியனைச் சரணடைந்தேன்' இந்தத் தேடல் பரம்பொருளைத் தேடுவது. தேடிச் சரணடைவது-பரவசப்படுவது. இது இறுதி நிலை. இடைப்பட்ட தேடல்கள் பல. தேடுவது என்பது மனித மனத்தின் இயல்பு. மனங்கள் பல விதம்.

உடலும் உடலும் கூடும் இச்சையே காமத்தின் அடிப்படை. இருந்தாலும், அதன் பின்னணியில், உயிரும் உயிரும் கலக்கத் துடிக்கும் ஓர் உன்னதமான காதல் உணர்வை உருவாக்கிக் கொண்டு உருகுவதுதானே இளையமனம்!

தான் வாழ்வதற்காகத் தானே ஒரு சிறிய நிலப்பரப்புக்கு வேலியிட்டுக் கொண்டு, அதைப் பாதுகாக்க முற்பட்டு, மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து, தன் ஊரென்றும், தன் நாடென்றும், ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பைச் சொந்தம் கொண்டாடி, அந்த மண்ணுக்காக மாளவும் தயாராக மல்லுக்கு நிற்கிறதே, அதுதானே வீரமனம்! புலப்படும் பொருள்களுக்கு அப்பால் புலப்படாத அடிப்படை ஆற்றல்

ஒன்று உண்டென்று தேடி அலைவதுதானே அறிவியல் மனம்!

அப்படிப்பட்ட மனம் நாடுகின்ற-அறிவு தேடுகின்ற-ஒன்று உண்டு. அது பிரம்மம் அல்லது பரம்பொருள்.

**உருவகத் தாலே உணர்ந்து உணராது
பலவகை யாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்
ஒன்றே அதன் இயல் ஒளியுறும் அறிவாம்
அதன் நிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்
அதன் அருள் வாழ்த்தி அமரவாழ் வெய்துவோம்.**

பாரதியின் புதிய ஆத்திசூடிப் பாயிரத்துக்கு மிக நுணுக்கமான, ஆனால் வெகு விரிவான, விளக்கங்களைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது முதற் கட்டுரை.

அடுத்தது 'மின்னற்சுவை'.

**இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்கும் கலந்ததுபோல்
மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிகஇனிதாய்
வந்து பரவதல்போல்.....**

குயில் பாட்டில் வருகின்ற கோல வரிகள் இவை. மின்னற் சுவையா? அது என்ன?

'மின்னல் போல் வந்து தாக்கும் ஓர் அனுபவச் சுவை' என்கிறார் இந்நூலாசிரியர்.

தன்னை மின்னல் போல் ஒரு கணம் தாக்கும் அனுபவத்தை, அதன் சூழலோடு சேர்த்துத் தேர்ந்த சொற்களில் கவிஞன் பதிவு செய்துவிடுகிறான் என்ற கருத்து மேலே தெரிவிக்கப் பட்டது. இக்கருத்தை ஒரு கொள்கையாக நிறுவும் கட்டுரை எதுவும் பாரதி எழுதவில்லை. ஆனால் அவனுடைய குயில்பாட்டின் தொடக்க வரிகளில் இருந்து, குறிப்பாக, 'மின்னற்சுவை' என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள விதத்தில் இருந்து, அப்படியொரு கருத்து எளிதில் பெறப்படுகிறது என்றே மேலே விவரிக்கப் பட்டது. 'குயில்பாட்டு' என்ற இலக்கியத்தில் இருந்து கவிதைக்கு ஓர் இலக்கணம் பெறப்படுகிறது என்பதே செய்தி.

'மின்னற் சுவை' என்பதன் பொருள் இப்போது நமக்குப் புரிகிறதல்லவா?

'Action Replay' எனபதற்கு அருமையான தமிழாககம், 'மறுதிரை ஓட்டம்'.

அதுமட்டுமில்லை. ஆங்கிலக் கவிஞர் வேர்ட்ஸ்வொர்த்தின் கவிதையையும் மிக அழகாகத் தமிழ்க் கவிதை வடிவிலே தந்திருப்பது மகிழ்ச்சி தருகிறது.

அடுத்த கட்டுரை, 'காலமாம் வனத்தில்'.

அற்புதமான அறிவியல் கட்டுரை. பாரதியாரின் அறிவியல் அறிவை இந்நூலாசிரியர் வியப்பதுடன் நம்மையும் வியக்க வைக்கிறார்.

தொலை நோக்குக்கும், நிலைவளர் கொள்கைக்கும் என்ன தொடர்பு? நிலைவளர் கொள்கையில் விளக்கமாகக் கொச்சையாகக் கூறப்படும் ஒரு கூற்றுதான், 'குரங்கில் இருந்து பிறந்தவன் மனிதன்' என்ற கூற்று. நாலு கால்களால் நடந்து கொண்டிருந்த குரங்கினத்தில், ஒரு குரங்குக்குத் திடீரென்று நிமிர்ந்து இருகால்களால் நடக்க முயல வேண்டும் என்றோர் உந்துதல் ஏறப்பட்டதாம்; அப்படித் தோன்றிய உந்துதலால் அது நிமிர் முயன்றதாம்; அதன் ஆயுட்காலத்தில் அந்த முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை! ஆனால், அதனை அடுத்து வந்த சத்திகளிடமும் அதே உள்ளுணர்வு ஏற்பட்டு, அதே முயற்சி தொடர்ந்ததாம்; இப்படித் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து இதே முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதாம்; பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த முயற்சியில் வெற்றி கிட்டியதாம்; நிமிர்ந்தபடி, இருகால்களால் நடந்து, இருகைகளைப் பயன்படுத்தும் மனிதக் குரங்கு தோன்றியதாம்; சரி! எப்படி ஒரே உள்ளுணர்வு, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து குரங்கினத்தை இயக்கியது?

'ப்ரக்ஞை' என்றொரு சொல் அன்றாட வழக்கில் உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் 'கான்ஷியஸ்னஸ்' என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறதோ அதையே ப்ரக்ஞை என்ற சொல்லும் குறிக்கிறது. தற்போதைய ஆய்வுக்கு இதைத் தமிழில் 'உணர்வு' என்ற சொல்லால் குறிக்கலாம். உணர்வு நிலையைத் தாண்டி உள்ளுணர்வு அல்லது ஆழ்ப்ரக்ஞை அல்லது 'ஸ்ப்கான்ஷியஸ்' என்றொரு நிலை இருப்பதாக உளவியல் வல்லுநர்கள் நிறுவியுள்ளனர். அறிவின் **ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கும் விழிப்பு நிலையில் மனம்**

உணர்வுக் களத்தில் மட்டுமே இயங்குகிறது. ஆனால், அறிவு அடங்கியிருக்கும் உறக்க நிலையில் மனம் உணர்வுக் களத்தைத் தாண்டி, உள்ளுணர்வுக் களத்தில் உலாவர முற்படுகிறது. அப்பொழுதுதான் கனவுகள் ஏற்படுவதாகக் கருத வாய்ப்புள்ளது. ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த தனி உயிர்களின் உணர்வுக் களங்கள் தனித்தனியே தொடர்பின்றி இருந்தாலும், அந்த உயிர்களின் உள்ளுணர்வுக் களங்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புற்று, ஒரே உள்ளுணர்வுக் களமாக விளங்கக் கூடிய வாய்ப்பினைப் பற்றி அறிவியல் அடிப்படையில் கருத்துகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. இன்னும் ஆழமாகச் சென்று நோக்கினால், உயிரினங்கள் அனைத்துமே பரந்து விரிந்த ஒரே உள்ளுணர்வுக் களத்தில் இணைவற்றிருக்க வாய்ப்புள்ளதாகத் தெரியக்கூடும். எனவே, ஓர் உயிரின் உணர்வுக் களத்தில் தோன்றும் ஓர் உந்துதல் அல்லது அதிர்வு, அதன் உள்ளுணர்வுக் களத்தில் சலனம் ஏற்படுத்தும்; அச்சலனத்தின் அதிர்வுகளை, அதன் இனத்தைச் சேர்ந்த மற்ற உயிர்கள் அனுபவிக்கக் கூடும். அதே அதிர்வு அந்த இனத்தின் வேறு சில உயிர்களின் மேல்உணர்வுக் களத்துக்குப் பரவக்கூடும். இப்படிக்காலத்தால் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய ஓர் அதிர்வு, இப்பொழுது பரவலாக மேலெழக் கூடும்.

எனவே, ஒரு சிந்தனைத் துடிப்பு ஒரு மனிதனிடம் கருக்கொண்டு, அதன் அதிர்வுகள் மெல்ல மனித இனத்தின் ஒட்டுமொத்த உள்ளுணர்வுக் களத்தின் ஆழத்தை அடைந்து பலகாலம் கழித்துப் பரவலாகப் பல மனிதர்களின் மேலுணர்வுக் களங்களில் மெல்லத் தலைகாட்டக் கூடும். உள்ளுணர்வுக் களத்தின் ஆழத்திற்கு உள்ளுக்கத்தால் பயணம் செய்யக் கூடிய ஒருவன் அங்கே அமுங்கியிருக்கும் அதிர்வுகளில் பங்கேற்றுத் திரும்பிவந்து சொல்லக் கூடிய செய்திகள் ஏதோ ஆரூடம் போல் அமையலாம் இல்லையா? பலகாலம் கழிந்து அதே அதிர்வுகள் மேலெழுந்து வேறு மனிதர்கள் மூலம் வெளிப்படும் போது, அவன் சொன்னபடியே நடப்பதாகத் தோன்றலாம் இல்லையா? தொலைநோக்குக்கு இப்படி ஒரு விளக்கம் தரப்படலாம் அன்றோ? புறச்சாதனங்கள் சாராத தொலைத் தொடர்புதான் தொலைநோக்கோ?

ஒரு கவிஞன், தன் உள்ளுக்கத்தன் ஆற்றல் மிகுதியால், மானுட உள்ளுணர்வுக் களத்தையும் கடந்து, அனைத்து உயிரினங்களின், ஏன், அண்டசராசரத்தின் ஒட்டுமொத்த, அதிர்வுக் களத்தில் சில நேரம் பங்கேற்றுத் திரும்ப நேரிடுகிறது. அப்படித் திரும்பும் கவிஞன் சொல்வ தெல்லாம் சித்தர் வாக்கே போல் புதிராகவும், வியப்பளிப்பதாகவும் இருக்கக் கூடும். அவ்வாறு உள்ளுணர்வுக் களத்தின் வெகு தொலைவுக்குச் சென்று வரக்கூடிய உள்ளுக்கம் உடைய கவிஞனே மஹாகவி என்று துணியலாமோ?

'யார் மஹாகவி?' என்ற வினாவிற்கு எவ்வளவு தெளிவான விடையளித்திருக்கிறார் பாருங்கள்.

அருந்தமிழ்க் கவிஞர் பற்றி ஓர் ஆழமான அறிவியல் ஆய்வே செய்திருக்கிறார் இந்நூலாசிரியர்.

அடுத்த கட்டுரை, 'பாரதியார் உலக கவி'.

'உலக கவி' என்பதற்கு மூன்று வகையான பொருள் கொள்ளலாம் எனக்கூறுகிறார்.

எந்தக் கவிஞனுடைய படைப்புகளில் பெரும்பான்மை யானவை யாரால், என்று படிக்கப்பட்டாலும் சுவைதரக் கூடுமோ, அந்தக் கவிஞனே உலககவி என்று ஒரு பொருள் கொள்ளலாம்.

எந்தக் கவிஞன், தன் இனம், தன் மொழி, தன் நாடு என்று மட்டும் சிந்தித்திராமல், மற்ற இனங்கள், மொழிகள், நாடுகள், உயிர்க்கூட்டங்கள் எனவும் சிந்தித்துக் கவலைப்பட்டுத் தன் படைப்புகளில் அந்தச் சிந்தனை களை வெளிப்படுத்துகிறானோ, அவனே உலககவி என்று இன்னொரு பொருள் கொள்ளலாம்.

எந்தக் கவிஞனுடைய படைப்புகள் அவன் நாட்டினாரால், அவன் மொழியினரால் மட்டுமின்றிப் பிறராலும் மதிக்கப் படுகின்றனவோ, அந்தக் கவிஞனே உலககவி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்த மூன்று வகைகளிலும் பாரதியார் உலககவி என்பதைப் பல ஆதாரங்களுடன் இந்நூலாசிரியர் நிறுவியுள்ளார்.

அடுத்த கட்டுரை, 'பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோ மடா!'.
 மகாத்மா காந்தியை, 'பாரத தேயம் தன்னை வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மா' என்று பாடியவர் பாரதியார்.

விவேகானந்தரின் முதன்மைச் சீடரான நிவேதிதா தேவியைத் தம் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டவர் அவர்.

இருப்பினும், பெண்விடுதலை பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்ட போது, மகாத்மா காந்தியின் கருத்துக்கும், விவேகானந்தரின் கருத்துக்கும் மறுப்பு எழுதுவதற்கு பாரதியார் தவறவில்லை. உள்ளத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களை ஒளிக்காமல் உரைப்பவர் பாரதியார்.

இந்தச் செய்திகளை இக்கட்டுரையில் இந்நூலாசிரியர் கூறியிருப்பது நூலுக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது.

அடுத்த கட்டுரை, 'பிழைத்த தென்னந்தோப்பு'.

நூலாசிரியருடைய நுண்ணிய நோக்கும் ஆழமான சிந்தனையும் இக்கட்டுரையில் வெளிப்படுகின்றன. ஞாயிறு பற்றிய கவிதையில்:

**உடல்பரந்த கடலும் தன்னுள்ளே
 ஒவ்வோர் நுண்துளி யும்விழி யாகச்
 சுடரும் நின்றன் வடிவைஉட் கொண்டே
 சுருதி பாடிப் புகழ்கின்ற திங்கே**

என்று பாடுகிறார் பாரதியார்.

இவ்வரிகளுக்குள் அடங்கியுள்ள புதுமையை ஆசிரியர் எடுத்துரைப்பது பாரதியாருக்கு மேலும் பெருமை சேர்க்கிறது.

உள்ளத்தைக் கடல் என்று பலர் உருவகித்திருக்கலாம்.

ஆனால், கடலின் துளிகள் எல்லாம் கதிரொளியை ஏந்திச்

சுமப்பது போல், உள்ளத்தின் அணுக்கள் எல்லாம்

இயற்கை ஒளியின் சுடரைச் சுமந்திருக்க வேண்டும் என்ற

வேண்டுகோள் புதிது. வானத்தையே மன்றமாகக்

கொண்டு உலகெலாம் வாழ நோக்கும் கதிர்க்கடவுளிடம்

இப்படிப்பட்ட வேண்டுகோளை வைத்த முதற்கவிஞன்

பாரதி என்றே தோன்றுகிறது.

இந்தக் கட்டுரையில் வெளிப்படும் கருத்து:

கவிதையில் ஆழ்ந்திருக்கும் மனம் சுமையின்றி இருக்கும்
எந்தச் சூறைக்காற்றிலும் விழாமல் தப்பிப் பிழைக்கும்.
வாழ்க பிழைத்த தென்னந்தோப்பு!

'அறம்பாட வந்த அறிஞன்' என்ற கட்டுரையில்
கீழ்க்காணுமாறு பாரதியை நமக்குக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்:

தன் கவிதைகளால் உலகை வாழ்த்தி, வாழ்விக்க வந்த
மஹாகவி அவன். இயற்கை அறத்தையே உருவாக்கும்
எண்ண விதைகள் அந்த உயர்ந்த நிலையிலே
துளிர்க்கின்றனவோ, அந்த உயரத்துக்கே சென்று,
உலகியல் அறத்தோடு முரண்படாத வண்ணம் இயற்கை
அறம் அமைய வேண்டும் என்ற எண்ண விதையைத்
தூவியவன் பாரதி.

அடுத்த கட்டுரை, 'தீக்குள் விரலை வைத்தால்'.

எத்தனை வகையான தீ உண்டோ அத்தனையும்
இக்கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கவிஞர் ரமணனின் 'தீ' பற்றிய கவிதையை
எடுத்தாண்டிருப்பது கட்டுரைக்கு அழகு சேர்ப்பதுடன்
நூலாசிரியரின் விரிந்த மனத்துக்கும் சான்றாக அமைந்துள்ளது
என்றால் மிகையில்லை.

ஓர் அருமையான நூலை அளித்திருக்கும் ஆசிரியர்
அனைத்துத் தமிழ்மக்களின் பாராட்டுக்கும் உரியவராவார்.

பாரதியை உண்ணுவீர், பருகுவீர், அவனையே கனவு
காண்பீர்.

இவ்வாறு உரத்த குரலில் கூவும் அவர், அந்த ஆசையை,
வெறியைத் தூண்டும் முயற்சியே இந்த நூல் என்று
குறிப்பிடுகிறார்.

அவர் குரல் அனைத்துலகத்தும் ஒலிக்கும். அவர் முயற்சி
வெற்றி பெறும். இதில் எவ்வித ஐயப்பாடும் இல்லை.
ஆண்டவன் நிச்சயமாக அருள்வான்.

மிகச்சிறந்த ஒரு நூலைத் தந்திருக்கும் திரு. கே. ரவி
அவர்களும் அவர்தம் குடும்பத்தாரும் நித்தமும் என் நெஞ்சில்
நிலைபெற்றிருக்கின்ற முருகக் கடவுளின் திருவருளால்
பல்லாண்டு வாழ்க என்று மனமார வாழ்த்துகிறேன்.

நாதன்தாள் வாழ்க!

சென்னை

சௌந்தரா கைலாசம்

1

தேடியுனைச் சரணடைந்தேன்

மனிதன் பெரும்பாலும் எதையாவது தேடிக்கொண்டே இருக்கிறான். உடல்வளர்க்கச் சோறு தேடி அலைவதே பலருக்கு வாழ்க்கையாகி விடுகிறது. சோறு தேடித் தின்று, கிழப்பருவம் எய்தி, மாண்டுவிடும் சராசரி மனிதனைப் போலத் தன்னைக் கருத முடியாது என்கிறான் பாரதி:

தேடிச் சோறுநிதம் தின்று-பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி-மனம்
வாடித் துன்பம்மிக உழன்று-பிறர்
வாடப் பலசெயல்கள் செய்து-நரை
கூடிக் கிழப்பருவம் எய்தி-கொடும்
கூற்றுக் கிரையேனப்பின் மாயும்-பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே-நான்
வீழவேன் என்று நினைத்தாயோ.¹

வெறும் உணவு தேடுவதிலேயே வாழ்க்கையைக் கழத்துவிடும் மனிதரை 'வேடிக்கை மனிதர்' என்று பாரதி நையாண்டி செய்கிறான். அப்படிப்பட்ட வேடிக்கை மனிதர்களே பெரும் பான்மையாக இருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தைப் பல என்ற சொல் மூலம் அவன் உணர்த்துகிறான். வேறு எதைத் தேடுவது? இந்தக் கேள்விக்கு அவனே விடை சொல்கிறான்.

தேடியுனைச் சரணடைந்தேன்
தேசமுத்து மாரி
கேடதனை நீக்கிடுவாய்
கேட்டவரம் தருவாய்.²

அந்தத் தேடல் எப்படிப் பட்டது? இதற்கும் அவனே விடை தருகிறான்:

29-12-1996, 'தேடல்' என்ற தலைப்பில், பாரதி கலைக் கழகம் ஆண்டு விழாவில், நடைபெற்ற கவியரங்கத்தில், இந்த நூலாசிரியன் ஆற்றிய தொடக்க உரையின் விரிவே இந்தக் கட்டுரை.

திக்குத் தெரியாத காட்டில்- உனைத் தேடித் தேடி இளைத்தேனே.³

புலப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட பரம்பொருளைத் தேடித்தவிக்கும் தாகத்தையன்றோ பாரதி வெளிப்படுத்துகிறான்! தேடிச் சோறு நிதம் தின்று வாழ்வது முதல் நிலை; 'தேடியினைச் சரணடைந்தேன்' என்று பரசவமாவது இறுதி நிலை. இந்த இரண்டுக்கும் இடையில்தான் எத்தனை விதமான தேடல்கள்! தேடல்களில் எல்லாம் முடிவானதாகக் கருதப்படும் தேடல், பரம்பொருள் என்ற பேருண்மையைத் தேடும் முயற்சியே.

பரம்பொருளைத் தேடும் வேட்கை தத்துவ ஞானிகளின் தனியுடைமை இல்லை; மனித மனத்தின் இயல்பான இயக்கங்களில் அதுவும் ஒன்று. மனத்திற்கு இயல்பிலேயே ஒரு பிடிவாதம் உண்டு. புலப்படும் பொருள்களைப் புறக்கணித்து விடுவதும். அப்பொருள்களுக்கு அப்பால் புலப்படாத பொருள் ஏதோ ஒன்று இருப்பதாகப் பாவித்துக் கொள்வதும், அதை எப்படியாவது புலப்பாட்டுக்கு உட்படுத்தியே தீருவது என்ற விடாமுயற்சியில் ஈடுபடுவதும், அந்தப் பிடிவாதத்தின் வெளிப்பாடுகளே. வேகத்தில், தீவிரத்தில் மனங்கள் வேறுபடலாம். ஆனாலும், எல்லா மனங்களுக்கும் இந்தப் பிடிவாதம் பொதுவானதே.

பசி தணியச் சோறுபோதும். இருந்தாலும், அன்னையின் கைகள் உருட்டித் தரும் போது அதை அன்பின் வெளிப்பாடாகக் கொண்டு, 'அமுதம்' என்று பருகுவதுதானே குழந்தை மனம்!

உடலும் உடலும் கூடும் இச்சையே காமத்தின் அடிப்படடை. இருந்தாலும், அதன் பின்னணியில், உயிரும் உயிரும் கலக்கத் துடிக்கும் ஓர் உன்னதமான காதல் உணர்வை உருவாக்கிக் கொண்டு உருகுவதுதானே இளையமனம்!

தான் வாழ்வதற்காகத் தானே ஒரு சிறிய நிலப்பரப்புக்கு வேலியிட்டுக் கொண்டு, அதைப் பாதுகாக்க முற்பட்டு, மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து, தன் ஊரென்றும், தன் நாடென்றும், ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பைச் சொந்தம் கொண்டாடி, அந்த மண்ணுக்காகத் தயாராக மல்லுக்கு நிற்கிறதே, அதுதானே வீரமனம்!

புலப்படும் பொருள்களுக்கு அப்பால் புலப்படாத அடிப்படடை ஆற்றல் ஒன்று உண்டேன்று தேடி அலைவதுதானே அறிவியல் மனம்!

மனங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு தாகம் ஆட்டிப் படைக்கத்தான் செய்கிறது. அப்படி ஒரு தாகத்தால் உந்தப்பட்டுத்தான் பாரதியின் கவிதை மனம், திக்குத் தெரியாத காட்டில் தேடித் தேடி இளைத்தது. இந்தக் தேடலில் சலிப்புத் தட்டுவதேயில்லை. உடல் ஒத்துழைக்க மறுக்கலாம்; உடல் இளைக்கலாம்; கால், கை சோர்ந்து விழலாம்; கண்ணில் துயில் படரலாம். ஆனால் மனம் மட்டும் சலிப்பே கொள்வதில்லை. 'தேடித் தேடிச் சலித்தேனே!' என்று பாரதி சொல்லவில்லை. 'தேடித் தேடி இளைத்தேனே!' என்றுதான் சொல்கிறான்.

முருகன், கண்ணன், காளி என்றேல்லாம் பற்பல வடிவங்களில் பரம்பொருளை மனக்கண்ணில் வடித்து வந்தித்து, வாழ்த்திய பாரதி வடிவங்களைக் கடந்த பரம்பொருள் நிலைபற்றிப் பாடாமல் இல்லை. எங்கே எது சொல்லப்பட வேண்டுமோ, அங்கே அதைச் சொல்ல, பாரதி தயங்கியதே இல்லை.

'விநாயகர் நான்மணி மாலை' என்ற பெயரில் நாற்பது பாக்கள் கொண்ட ஒரு செய்யுட் தொடரை விநாயகர் மீது துதிப்பாடல்களாக இயற்றியபோது, வடிவ எல்லைகளைக் கடந்த பரம்பொருளையே விநாயகர் வடிவில் தான் வணங்குவதாக அவன் கூறத் தவறவில்லை. அத்தொடரில் உள்ள எட்டாவது செய்யுளும், இருபதாவது செய்யுளும் இதற்கு அகச்சான்றுகள்:

விநாயக தேவனாய், வேலுடைக் குமரனாய்,
நாராயணனாய், நதிச்சடை முடியனாய்,
பிறநாட் டிருப்போர் பெயர்பல கூறி,
அல்லா யெஹோவா எனத்தொழு தன்புறும்
தேவரும் தானாய், திருமகள், பாரதி,
உமையெனும் தேவியர் உகந்தவான் பொருளாய்,
உலகெலாம் காக்கும் ஒருவனைப் போற்றுதல்.⁴

இறைவி இறையவன் இரண்டும் ஒன்றாகித்
தாயாய்த் தந்தையாய்ச் சக்தியும் சிவனுமாய்
உள்ளோளி யாகி உலகெலாம் திகழும்
பரம்பொரு ளேயோ பரம் பொரு ளேயோ
ஆதி மூலமே அனைத்தையும் காக்கும்
தேவ தேவா, சிவனே, கண்ணா,
வேலா, சாத்தா, விநாயகா, மாடா,
இருளா, சூரியா, இந்துவே, சக்தியே,

**வாணீ, காளீ, மாமக ளேயோ,
ஆணாய்ப் பெண்ணாய் அலியாய் உள்ளது
யாதுமாய் விளங்கும் இயற்கைத் தெய்வமே! ⁵**

வடிவங்கள் பல கொண்டதாக வணங்கப்படும் பரம்பொருள் ஒன்றுதான் என்ற கருத்தைப் பல பாடல்களில் பாரதி வெளிப்படையாகவே கூறியுள்ளாள்:

**மூர்த்திகள் மூன்று பொருள் ஒன்று - அந்த
மூலப்பொருள் ஒளியின் குன்று.⁶**

‘ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடியலையும் அறிவிலிகள்’ என்று தொடங்கும் செய்யுட் தொடரில் இக்கருத்தை மேலும் வெளிப்படையாக வலியுறுத்திச் சொல்கிறாள். அறிவே தெய்வம் என்கிறாள். சுத்த அறிவே சிவம் என்கிறாள். உபசாந்த நிலையே வேதாந்த நிலை என்கிறாள். ஆன்மாவே பிரமம் என்கிறாள்.

**ஒன்று பிரமம் உளதுண்மை அஃதுன்
உணர்வெனும் வேதமெலாம்-என்றும்
ஒன்று பிரமம் உளதுண்மை அஃதுன்
உணர்வெனக் கொள்வாயே.⁷**

என்று முடிக்கிறாள். இதற்கெல்லாம் என்ன பொருள்? பாரதியின் இரண்டு செய்யுள்கள் குறிப்பாக விடை தருகின்றன. அந்த இரண்டு செய்யுள்களிலும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தையும் வணங்காமல், வடிவமோ, பெயரோ இல்லாத மூலப் பரம்பொருளைப் பாரதி வணங்குகிறாள். அவற்றுள் ஒன்று, பாஞ்சாலி சபதம் என்ற குறுங்காவியத்தின் முதற்பாயிரம்; மற்றொன்று, ‘புதிய ஆத்திசூடி’ யின் பாயிரம்.

முதலில் பாஞ்சாலி சபதத்தின் பாயிரத்தை நோக்குவோம்:

**ஓமெனப் பெரியோர்கள்-என்றும்
ஓதுவ தாய்வினை மோதுவதாய்த்
தீமைகள் மாய்ப்பதுவாய்-துயர்
தேய்ப்பது வாய்நலம் வாய்ப்பதுவாய்
நாமமும் உருவும் அற்றே-மனம்
நாடரி தாய்ப்புந்த் தேடரிதாய்
ஆமெனும்பொருளைததாய்-வெறும்
அறிவுடன் ஆநந்த இயல்புடைத்தாய்**

நின்றிடும் பிரமமென்பார்-அந்த நிர்மலப் பொருளினை நினைத்திடுவேன் 8

இப்பாடலின் இரண்டு வரிகளை மீண்டும் நோக்குவோம்:

**நாமமும் உருவும் அற்றே-மனம்
நாடரிதாய்ப் புந்தி தேடரிதாய்.**

இமோஷன், இன்டலெக்ட் என்று இரண்டு விதமான அக இயக்கங்கள் ஆங்கிலத்தில் குறிக்கப் படுகின்றன. இவற்றை, முறையே, ‘உணர்ச்சி’ என்றும் ‘அறிவு’ என்றும், தமிழில் குறிக்கலாம். உணர்ச்சியின் மூலமே மனிதன் ஒன்றை விரும்ப முடியும்; நாடமுடியும். அதே போல, அறிவின் துணை கொண்டுதான் ஒரு பொருளைத் தேட முடியும். நாடுவது மனம்; தேடுவது அறிவு. ‘புந்தி’ என்ற சொல்லுக்கு ‘அறிவு’ என்றே பொருள். மனம், உணர்ச்சியின் மூலம் ஒரு பொருள்மீது நாட்டம் கொள்ளும். அறிவு, அப்பொருளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முனையும். ஒரு பொருளைப் பார்த்ததால் அதன் அழகில் ஈடுபட்டு, அப்பொருளைத் தனதாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நாட்டம் மனத்துக்கு ஏற்படக்கூடும். ஒரு பாடலைக் கேட்டால், அதன் இனிமையில் ஈடுபட்டு, மனம் அப்பாடல் மீது நாட்டம் கொள்ளக்கூடும். ஏதேனும் ஒரு புலனால் அனுபவித்த பிறகு அந்த அனுபவம் தந்த பொருள் மீது மனத்திற்கு நாட்டம் உண்டாவது வழக்கம்தான். ஆனால், எந்தப் புலனாலும் அனுபவித்ததிராத பொருள்கள் மீது கூட நாட்டம் ஏற்படலாம். தான் பார்த்திராத போதும், அடுத்தவர் பார்த்துவிட்டு வந்து, நலம் பாராட்டிய திரைப்படத்தைத் தானும் பார்க்க வேண்டும் என்ற நாட்டம் ஒருவருக்கு ஏற்படக்கூடும். ஆற்றுப்படை என்ற பாடல் வகையின் அடிப்படை இதுதானே! சிறுபண் ஆற்றுப்படை, திருமுககாற்றுப்படை என்பதெல்லாம் போய், இப்பொழுது திரைப்பட ஆற்றுப்படை, நகைக்கடை ஆற்றுப்படை போன்ற புதிய ஆற்றுப்படைகள் பெருகியுள்ளன.

‘நான் ஒரு திரைப்படம் பார்த்தேன்; மிகவும் விறுவிறுப் பாகவும் புதுமையாவும் இருந்தது’, என்று ஒருவர் சொன்னதும், ‘அது என்ன படம்?’ என்ற கேள்வியே முதலில் கேட்கப்படும் அதாவது, அத்திரைப்படத்திற்கு என்ன பெயர் என்பதே அந்தக் கேள்வியின் பொருள். பெயர் தெரிந்துவிட்டால், உடனேயே அத்திரைப்படம் ஓடும் அரங்கைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அப்படத்தைக் காணலாம். அனுபவித்திராத ஒரு பொருள் மீது

மனம் நாட்டம் கொள்ள வேண்டும் என்றால், அப்பொருளுக்கு ஒரு பெயராவது இருக்க வேண்டும்; அல்லது அதற்கு ஓர் உருவமாவது இருக்க வேண்டும் முதலில் பெயர், அடுத்தது உருவம். இந்த முறைவைப்பைத் திருநாவுக்கரசர் சுட்டிக் காட்டுகிறாரே!

**முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்.⁹**

திருவள்ளுவர் கூட 'நாமம்' என்ற பெயர் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்:

**காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்.¹⁰**

ஒன்றுக்குப் பெயருள்ளவரை அது முற்றிலும் அழிந்ததாகக் கருதப்படாது என்பதே குறிப்பு. பெயர் என்பது அடிப்படையானது. அதனால் தான் பாரதியும் வாணியைப் போற்றும் ஒரு பாடலில் இப்படிச் சொல்கிறான்:

.....-நிலம்
பெயரளவும் பெயர் பெயராதாள்.¹¹

இன்னது என்ற பெயர் கூட இல்லாத ஒன்றை மனம் எப்படி நாட முடியும்? உருவமே அற்ற ஒன்றை அறிவு எப்படித் தேடிக் கண்டு பிடிக்க முடியும்? இப்பொழுது பாஞ்சாலி சபதப் பாயிரத்தின் இரண்டு வரிகளை மீண்டும் நோக்குவோம்.

**நாமமும் உருவும் அற்றே-மனம்
நாடரிதாய்ப் புந்தி தேடரிதாய்.**

நாடுவதற்கு அரிதானதென்றும், தேடுவதற்கு அரிதானதென்றும் எது இந்த வரிகளால் சொல்லப்படுகிறதோ, இது அப்படியிருக்கக் காரணமே அதற்குப் பெயரோ, உருவமோ இல்லாததுதான். நாமமும் உருவமும் அற்றதாக அது இருப்பதால் தான், மனம் நாடுவதற்கு அரியதாகவும், அறிவு தேடுவதற்கு அரியதாகவும் உள்ளது. நாமமும் உருவமும் இல்லாதது 'ப்ரும்மம்' என்றே தொன்மையான வடமொழி நூல்களில் குறிக்கப்படுகிறது. 'ப்ரும்மம்' எனப்படுவதே 'இறைமை' என்றும் 'செம்பொருள்' என்றும், 'கடவுள்' என்றும் தமிழில் குறிக்கப்படுகிறது. 'ப்ருமம்' அல்லது 'இறைமை' என்பது ஒரு பெயர் இல்லை. ஒரு பொருள் - அதன் பெயர்' என்பது போல் அது எந்தப் பொருளோடும் தொடர்புடைய சொல்லில்லை. எது ப்ரும்மம் என்றால் 'இது இல்லை, இது இல்லை' என்று

தொடர்ந்து சொல்லலாமே தவிர, இதுதான் என்பதாக அந்தக் கேள்விக்கு விடை சொல்லவே முடியாது. கண்ணனாகத் தாம் வணங்கியது நாமமும் உருவமும் அற்ற பரமபொருளையே என்பதைக் குறிப்பாகவே பாரதி, தன் 'கண்ணன் பாட்டில்' உணர்த்துகிறாள். 'கண்ணன் என் தந்தை' என்ற பாடலில் வரும் வரிகள் இவை:

நாவு துணிகுவதில்லை-உண்மை

நாமத்தை வெளிப்படஉரைப்பதற்கே

யாவரும் தெரிந்திடவே-எங்கள்

ஈசனென்றும் கண்ணனென்றும் சொல்லுவ துண்டு.¹²

'கண்ணன் என் சேவகன்' என்ற பாடலில், தன்னிடம் வேலைக்கு வரும் கண்ணனிடம் 'பெயரென்ன?' என்று கேட்டதும் கண்ணன் சொல்லும் பதிலாக பாரதி என்ன சொல்கிறாள் தெரியுமா?

'ஒன்றுமில்லை. கண்ணன் என்பார் ஊரில் உள்ளோர் என்னை'. அடடா! இந்த 'ஒன்றுமில்லை' என்ற சொல் போதுமே!

நாடவும், தேடவும் அரிதாகிய இறைமையை மனம் நாடாமல் இருக்கிறதா? அறிவுதான் தேடாமல் இருக்கிறதா? நாடுவதற்கு அரிய பொருளை மனம் நாட முயல்கிறது. தேடுவதற்கு அரிய பொருளை அறிவு தேட முயல்கிறது. 'நாடரிதாய்', 'தேடரிதாய்' என்றுதான் பாரதி சொல்கிறாள். நாடாததாய், தேடாததாய் என்று அவன் சொல்லவில்லை.

தேடிச் சோறுநிதம் தின்பதிலேயே உழலும் மனமும் அறிவும் நாடற்கரிய, தேடற்கரிய இறைமையை எப்படி நாடும்? எப்படித் தேடும்? கோடியில் சிலரே இந்த நாட்டம் கொள்வார். அவருள்ளும் சிலரே தேடவும் செய்வார். அந்த முயற்சியை மேற்கொள்பவர்களே பெரியவர்கள்.

'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்' என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு.

நாடவும் தேடவும் அரிதான ப்ரும்மத்தின் இயல்பைப் பாஞ்சாலி சபதப் பாயிரத்தில் பாரதி உணர்த்த முற்படுகிறாள்.

நாமமும் உருவும் அற்றே-மனம்

நாடரிதாய்ப் புந்தி தேடரிதாய்

ஆமெனும் பொருளனைத்தாய்-வெறும்

அறிவுடன் ஆநந்த இயல்புடைத்தாய்

நின்றிடும் பிரமம் என்பார்.....

ஆமெனும் பொருளனைத்தாய் உள்ளது ப்ரும்மம் என்கிறான் பாரதி. இதற்கு என்ன பொருள்? பாஞ்சாலி சபதத்தில் வரும் சில சொற்றொடர்களுக்கும் வரிகளுக்கும் பாரதியே பொருள் விளக்கக் குறிப்புகள் எழுதியுள்ளான். ஆம் எனும் பொருள் அனைத்தாய் என்ற வரிக்கு அவன் தந்துள்ள விளக்கத்தை இப்பொழுது நோக்குவோம்.

ஆமெனும் பொருளனைத்தாய்: உள்ள வஸ்துக்கள் யாவும்பு என்பது பொருள். ஆம் எனுஞ் சொல் சம்மதியைக் குறிப்பது மட்டுமேயன்றி உண்மையையும் குறிக்கும். வடமொழியில் ஓம் எனுஞ்சொல்லுக்கு ஆம் என்றே பொருள். எவ்விடத்தும் இல்லை யாதலின்றி ஆம் என இருத்தல் பற்றியே வேதத்தில் பிரம்மத்துக்கு ஓம் எனும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதற்கு.¹³

சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள அருமையான சில பாடல்களை இயற்றிய புலவர்களின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரியவில்லை. ‘குறுந்தொகை’ என்ற கவிதைத் திரட்டில் உள்ள ஒரு பாடல் இங்கே நோக்கத்தக்கது.

யாயும் யாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே.¹⁴

என்ற அருமையான பாடலை எழுதிய புலவரின் பெயர் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், அவரைக் குறிப்பிடும் தேவை ஏற்படும் போது செம்புலப் பெயல்நீரார்’ என்றே குறிக்கும் வழக்கத்தை நாம் மேற்கொண்டுள்ளோம். அவர் இயற்றிய செய்யுளில் வரும் ஓர் அருமையான உவமை வரியை வைத்தே அவரைக் குறிப்பிடுகிறோம். அது போலவே ப்ரும்மத்திற்குப் பெயர் கிடையாது என்றாலும், அதன் இயல்புகளுள் ஒன்றாக நாம் கருதும் ஒன்றை வைத்து, அதைக் குறிப்பிடும் வழக்கத்தை நாம் மேற்கொண்டுள்ளோம். அப்படி ஒரு பெயரே ‘ஓம்’ என்று பாரதி விளக்குகிறான்.

இறைமை என்பது ‘இது இல்லை’ என்று கூறலாமே தவிர அது இன்னது என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாது என்று மேலே

சொல்லப்பட்டது. பாரதியோ உள்ள பொருள்கள் அனைத்துமாய்ப் ப்ரும்மம் இருப்பதாக சொல்கிறானே! இது என்ன முரண்பாடு? உலகில் உள்ள பொருள்கள் அனைத்திலும் வெளிப்படுவதாக உள்ளது ப்ரும்மம். அதே நேரத்தில், இன்ன பொருள் மட்டுமே அது என்று வரையறுக்கப்பட முடியாததாகவும் அது உள்ளது. இந்த இரண்டு கூற்றுகளுக்கும் இடையே முரண்பாடு எதுவும் இல்லை. கம்பராமாயணத்தின் பாயிரப் பாடலில் கவிச்சக்கரவர்த்தி சொல்வதை நோக்குவோம்.

உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்

நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா

அலகிலா விளையாட்டுடையார் அவர்

தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.¹⁵

உலகம் யாவிலும் தாமே விளங்குமாறு உலகங்களை ஆக்கும் இறைவன். அலகிலா விளையாட்டுடையான் ஆகவும் இருக்கிறான். இவ்விரு தன்மைகளுக்கும், அதாவது, உலகின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் தானே இருக்கும் தன்மைக்கும், அலகிலாது (குறிப்பிடப்பட முடியாது, வரையறுக்கப்பட முடியாது) இருக்கும் தன்மைக்கும் இடையே எந்த முரண்பாடும் இல்லை. எனவே உள்ள பொருள் அனைத்துமாய் இறைமை தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது என்பதே பாரதியின் கருத்து. அதாவது, உள்ளதெல்லாம் இறைமை. இந்தத் தன்மையே வடமொழியில் 'ஸத்' என்ற சொல் மூலம் குறிக்கப்படுகிறது. எனவே ப்ரும்மத்தின் ஒரு தன்மை ஸத் என்பத உணர்த்தப்படுகிறது. இத்துடன் நின்றுவிடாமல் மேலும் சொல்கிறான் பாரதி.

ஆமெனும் பொருளனைத்தாய் - வெறும்

அறிவுடன் ஆனந்த இயல்புடைத்தாய்.

'ஸத்' என்பதோடு அறிவு, ஆனந்தம் ஆகிய இரண்டு தன்மைகளும் ப்ரும்மத்தின் தன்மைகள் என்கிறான். 'அறிவு' என இங்கே குறிக்கப்படுவதே வடமொழியில் 'சித்' எனப்படுகிறது. உள்ளதாகவும், அறிவாகவும், ஆனந்தமாகவும் ப்ரும்மம் இரக்கிறது என்றே பாரதி சொல்கிறான். அதாவது சத்-சித்-ஆனந்தமாக ப்ரும்மம் உள்ளது என்று ஞானிகள் சொல்லியுள்ளதையே பாஞ்சாலி சபதப் பாயிரத்தில் பாரதி கூறுகிறான் எனக் கொள்ளலாம். மீண்டும் ஒரு முறை அதே இரண்டு வரிகளை நோக்குவோம்.

**ஆமெனும் பொருளனைத்தாய் - வெறும்
அறிவுடன் ஆநந்த இயல்புடைத்தாய்.**

முதல் வரியின் இறுதியில் வெறும் என்றொரு தனிச்சொல் வருகிறதே! நாம் அதை இதுவரை கருதவில்லையே? வெறும் அறிவு என்றால் என்ன? இதற்கு விடை காணும் முயற்சியைச் சற்றே ஒத்திவைத்து விட்டு, பாரதி எழுதிய புதிய ஆத்திசூடியின் பாயிரத்தை இப்பொழுது நோக்குவோம்.

சிவன், திருமால், அல்லா, பரம்பிரதா என்றெல்லாம் வெவ்வேறு மதங்களில உருவகிக்கப்படும் பரம்பொருள் ஒன்றே என்று அப்பாயிரத்தின் முதற் பகுதியில் பாரதி கூறுகிறான். நாமமும் உருவமும் அற்ற ப்ரம்மமாக உள்ள பரம்பொருளை எப்படி உருவகித்து உணர்வது? அது இயலாது என்பதையும் அவன் குறிப்பிடுகிறான்.

**ஆத்திசூடி இளம்பிறை அணிந்து
மோனத்திருக்கும் முழுவெண் மேனியான்
கருநிறம் கொண்டுபாற் கடல்மிசைக் கிடப்போன்
மகமது நபிக்கு மறையருள் பரிந்தோன்
ஏசுவின் தந்தை எனப்பல மதத்தினர்
உருவகத் தாலே உணர்ந்து உணராது
பலவகை யாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்
ஒன்றே** 16

'உணர்ந்து உணராது' என்ற சொற்றொடர் மூலம் உருவகத்தால் உணர்வதற்கரிய தன்மையையே பாரதி வலியுறுத்துகிறான். உணர முடியாமற் போனாலும் உணர்ந்து கொண்டது போன்ற ஒரு மன நிறைவை இந்த உருவகங்கள் தருகின்றன என்ற குறிப்பும் இதில் வெளிப்படுகிறது.

அந்தப் பாயிரம் மேலும் மூன்று வரிகள் கொண்டது. அந்த மூன்றடிகளில்தான் பாரதி என்ற மஹாகவியின் புலமைச் செறிவு தெளிவாகிறது. இப்பொழுது அந்தப் பகுதியை நோக்குவோம்.

**பலவகையாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்
ஒன்றே அதன் இயல் ஒளியுறும் அறிவாம்
அதன் நிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்
அதன் அருள் வாழ்த்தி அமரவாழ் வெய்துவோம்.**

அதன் 'இயல்', அதன் 'நில', அதன் 'அருள்' என மூன்று சொற்களைக் கையாள்கிறான் பாரதி. 'ஒளியுறும் அறிவே

இறைமையின் இயல்' என்கிறான் அதாவது, ஒளிபொருந்திய அறிவாகவே இறைமை இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது கருத்து. ஓயாமல் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கும் அறிவை ஒரு நொடிப்பொழுது நிறுத்திப் பார்த்தல்? ஓட்டம் இழந்து, அறிவு ஒரே நிலையில் நிற்கும் போது, உள்ளீடு எதுவும் அற்ற வெற்றிடமாக அது இருக்கிறது. இதையே பாஞ்சாலி சபதப் பாயிரத்தில், 'வெறும் அறிவுடன் ஆனந்த இயல்புடைத்தாய்', என்று பாரதி குறிப்பிடுகிறான். அங்கே 'வெறும் அறிவு' என்று குறிக்கப்படுகிறது. இயங்கிக் கொண்டே இருக்கும் அறிவை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி வைத்தால், அந்த வெறுமையாகிய, உள்ளீடற்ற, 'வெறும் அறிவு' என்ற நிலை தெளிவுறும்.

வடமொழி யோக நூல்களில் இரண்டுவிதமான த்யான முறைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஒரு பொருள் அல்லது ஒரு குறியீட்டை மட்டுமே அகத்தில் நிறுத்தி, அதையே சிந்தித்து, அது தவிர வேறெதுவும் சிந்தையில் இல்லாத வண்ணம் ஒருமுனை நோக்கில் ஆழ்ந்து விடுவது ஒருமுறை. இங்கே குறியீடு என்பது வட்டம், புள்ளி, அறுகோணம் போன்ற ஏதோ ஒரு வடிவமாகவும் இருக்கலாம்; அல்லது 'லம்', 'வம்', 'ரம்' போன்ற ஏதோ ஓர் ஒலிக்குறிப்பாகவும் இருக்கலாம். இந்த முறையில் கைகூடும் ஒருமுனைப்பு நிலை 'ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி' என்று வடமொழியில் குறிக்கப்படுகிறது. ஒரு பொருள் அல்லது குறியீடு கூட இல்லாமல், அறிவை வெறுமையாக்கி, அதை உள்ளீடற்ற காலிப் பரப்பாக ஆக்கி வைப்பது மற்றொரு விதமான த்யானம். இது கைகூடும் நிலை 'அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி' என்று வடமொழியில் குறிக்கப்படுகிறது. ஸமாதி என்பதை உள்நோக்கம் எனக்கொண்டு ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி என்பதை 'ஒருமுனைப்பு உள்நோக்கம்' எனலாம்; அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியை 'வெறுமுனைப்பு உள்நோக்கம்' எனலாம். வெறும் அறிவு என்று பாஞ்சாலி சபதப் பாயிரத்தில் குறிக்கப்பட்ட நிலையே வெறுமுனைப்பு உள்நோக்கம் எனத் துணியலாம்.

ஒளியுறும் அறிவே இறைமையின் இயல் என்பதைத் தொடர்ந்து, 'அதன் நிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்' என்று பாரதி சொல்கிறான். அதாவது, ஒளிபொருந்திய பொருளாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் அறிவை நிறுத்தி, நிலைப்படுத்தி, அதன் உள்ளீடற்ற வெறுமையைக் கண்டவர்கள் அல்லலை அகற்றியவர்கள் என்பது பொருள்.

‘அதன் நிலை கண்டார்’ என்பதில் ‘கண்டார்’ என்ற சொல் விளக்கப்படவேண்டியது. அறிவின் இயல்பே ஒளி. அந்த ஒளி கொண்டுதான் நாம் பொருள்களை எல்லாம் பார்க்கிறோம். அறிவோட்டத்தை முற்றிலும் நிறுத்தி, நிலைப்படுத்திவிட்டு, அந்த அறிவையே பார்த்தல் என்றால் என்ன? ஒரு மின்குழல், ஒளி தருகிறது. அந்த ஒளியின் உதவியோடு நாம் அறையில் உள்ள பொருள்களைக் காண்கிறோம். அப்படிப் பொருள்களைக் காண்பதைச் சற்று நிறுத்திவிட்டு, ஒளி எங்கிருந்து புறப்பட்டு வருகிறதோ அந்த மூலத்தையே, அதாவது, ஒளிசிந்தும் மின்குழலையே காண முற்படலாம். அப்பொழுது கூட நாம் ஒளியையே, அல்லது ஒளியை மட்டுமே காண்பதில்லை. ஒளிவிடுக்கும் மின்குழலின் (அல்லது மெழுகுவர்த்தியின், குத்துவிளக்கின்....) வடிவத்தைத்தான் நாம் காண நேரிடுகிறது. வெறும் ஒளியை எப்படிக் காண்பது? வெட்ட வெளியில் நின்று கொண்டு, கதிரவனைப் பார்க்காமல், கதிரவனிடம் இருந்து புறப்பட்டு வரும் ஒளியை மட்டும் காண முற்படலாம். அப்படிக் காண முற்படும்போது நமக்கு வெளியே உள்ள பல பொருள்களைக் கடந்து ஒளி நம்மை வந்து சேர்வதால் அந்தப் பொருள்களின் வடிவங்களும் சேர்ந்தே நமக்குப் புலப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் தடைப்பொருள்கள்; ஒளியைத் தடுத்துத் திசைமடக்கு ஏற்படுத்தித் தம் வடிவ எல்லைகளை அதில் பதிவு செய்து அனுப்பும் பொருள்கள். பொருள்களே இல்லாத வெளியில் நின்று பார்த்தால்? மேகங்கள் கூட அப்படிப்பட்ட தடைப்பொருள்களாயிற்றே! சரி, காற்று மண்டலத்தைக் கடந்து, வெட்டவெளி எனப்படும் அண்டப் பெருவெளியில் நின்று கொண்டு நோக்கினால்? இப்படியே முயற்சி தொடரலாம். இப்பொழுது, அறிவின் ஒளிகொண்டு பொருள்களை நோக்காமல், அறிவாகிய ஒளியையே காண்பதற்கு வருவோம்.

புறத்தே உள்ள எந்த மூலத்தில் இருந்தும் அறவொளி புறப்பட்டு வருவதில்லை. அது அகத்தே ஊற்றெடுப்பது. அதைத் தடுத்துத் தம்மைப் ப்ரதபலிக்கச் செய்யும் பொருள்கள் அகதிலேயே உள்ளன. எனவே, அறிவொளியை அறிவொளியாக மட்டும் காணவேண்டுமென்றால், அதன் நிலை காணவேண்டும் என்றால், அதைத் தடுத்தனுப்பும் அகப்பொருள்களை அகத்தில இருந்து அப்புறப்படுத்த வேண்டும். அதாவது அகத்தைத் தூய்மையாக்கி,

வெறுமைப்படுத்த வேண்டும். வெறுமுனைப்பு நோக்கில், அதாவது, அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியில், அறிவு மட்டும் அன்றி, மனம் உள்ளிட்ட அகம் முழுதுமே வெறுமையாக, எந்த உள்ளீடும் அற்றதாக இருக்க வேண்டும்.

நமக்குப் புறத்தே உள்ள உலகப் பொருள்களைப் பார்க்காமல், வெளியுலகின் ஓசைகளைக் கேட்காமல், புறத்திலிருந்து வரும் வாசனைகளை நுகராமல், எதுவும் அருந்தாமல், மேனியில் ஈ, கொசு வந்து அமர்வதைக் கூட உணராமல், பொறிவாயில்கள் ஐந்தையும் அடைத்துவிட்டு, எந்தப் புலன் நுகர்ச்சியும் இல்லாமல், த்யானத்தில் ஈடுபடும் போது கூட, அகஓட்டம் நின்றுவிடுவதில்லை. காரணம், பொறிகளடைபட்டு, வெளியில் இருந்து தகவல் எதுவும் உள்நுழையாத போதும், அகமானது, தனக்குள்ளேயே பதிந்துகிடக்கும் பல தடங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, கற்பனை, சிந்தனை, கவலை போன்ற அக இயக்கங்களாகத் தொடர்ந்து செயல்படுகிறது. வெளியே இருந்து புலன் நுகர்ச்சி இல்லாமற்போய் நாம் உறங்கும் போதும், இப்படி அக ஓட்டம் தொடர்வதைத்தானே கனவு என்று சொல்கிறோம்! ஆழ்துயில் நிலையில்தான் அகஓட்டம் முற்றிலுமாக நிற்பதுபோல தோன்றுகிறது. ஆனால், அந்த நிலையில் அகத்தின் உள்ளொளி தோன்றுகிறது. ஆனால், அந்த நிலையில் அகத்தின் உள்ளொளி அணைக்கப்பட்டு விடுவதால், எதுவுமே புலப்படுவதில்லை. இந்தியாவில் புராணக்கதை ஒன்று உண்டு. ஒரு பத்தினியைச் சோதிக்க ப்ரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளும் அதிதிகளாக மாறி, அவள் இல்லத்தில் வந்து உணவு யாசிக்கிறார்களாம். அவர்களை அமரச் செய்து அவள் உணவு பரிமாற முற்படும் பொழுது, 'அவள் முழு நிர்வாணமாக வந்து உணவு பரிமாறினால்தான் தாங்கள் உணவருந்துவோம்' என அதிதிகள் சொன்னதும், அவள் தன் கற்புத் திறனால் அந்த மூவரையும் மூன்று சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளாக்கித் தன் ஆடைகளைக் களைந்து விட்டு வந்து உணவு பரிமாறுகிறாளாம். அந்தக் குழந்தைகளால் நிர்வாண மேனியை ரசித்துப் பார்க்க முடியுமா? இல்லை, பரிமாறப்படும் உணவு வகைகளைத்தான் அருந்திச் சுவைக்க முடியுமா? அதுபோல் அகத்தின் மேலாடைகளையும் உள்ளாடைகளையும் அகற்றி அதை நிர்வாணமாகக் கீழ்துமே, நாம் ப்ரக்ஞையற்ற 'ஆழ்துயில்'

என்ற சூம்மிருட்டில் அன்றோ தள்ளப்படுகிறோம் ! அஸம்பரக்ஞாத ஸமாதி அல்லது வெறுமுனைப்பு உள்நோக்கம் என மேலே சொல்லப்பட்ட நிலை ஆழ்துயில் நிலைபோல உள்ளீடு எதுவும் அற்ற வெறுமை நிலைதான்; ஆனால் ஆழ்துயிலில் ப்ரக்ஞை எனப்படும் ஒளி அணைந்துவிடுகிறது; வெறுமுனைப்பில் அந்த ஒளி பாதுகாக்கப்படுகிறது. இதுவே வேறுபாடு. ‘தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெறுவது எக்காலம்?’ என்ற சித்தர் வாக்கு இதையே குறிக்கிறது. இதுவே ‘அறிதூயில்’ என்றும் சொல்லப்படுகிறது. முழுநிர்வாணமான அகமே, ‘சுத்த அறிவு’, என்றும், ‘வாலறிவு’ என்றும் குறிக்கப்படுகிறது.

புறத்தில் இருந்து எந்த அதிர்வுகளையும் உட்கொள்ளாமல், பொறி வாயில்களை அடைத்துக் கொண்டு, த்யானம் என்ற உள்நோக்கத்தில் அகம் ஆழ்ந்திருக்கும் போதும், அது தன்னுள் பதிந்திருக்கும் தடங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, கற்பனை, சிந்தனை, கவலை போன்ற அகஇயக்கங்களாகத் தொடர்ந்து இயங்குகிறது என்று கண்டோம். அப்படி அகத்தின் உள்ளே பதிந்திருக்கும் தடங்கள் மூன்று வகைப்பட்டவை என்று சொல்லப் படுகின்றன. புறஉலகின் பொருள்களும், குறியீடுகளும் அகத்தில் பதிந்து அங்கே ஏற்படுத்தும் படிவத் தடங்கள் ஒருவகை, வாழைப்பழம், கோட்டை, மலை, நிலா, நதி, எழுதுகோல், வட்டம், முக்கோணம் போன்ற பொருள்களும் குறியீடுகளும் அகத்தில் பதிவு செய்யும் படிவங்களே இந்த வகையைச் சேர்ந்த தடங்கள். உருளைக்கிழங்கு பிடிக்கும், கத்தரிக்காய் பிடிக்காது; மர்ம நாவல்கள் பிடிக்கும், கவிதைகளில் ஈடுபாடு கிடையாது; மற்றவர்களுடன் சரளமாகப் பேசிப் பழகப் பிடிக்காது. இப்படி விருப்பு-வெறுப்புகளால் ஆன ஓர் உணர்ச்சிக் கூடுதானே மனம்? இந்த விருப்பு - வெறுப்புத் தடங்கள் இன்னொரு வகை. இவற்றை மொத்தமாக ‘வேண்டுகல் - வேண்டாமைக் கூடு’ எனபதாகவும் உருவகித்துக் கொள்ளலாம். இந்தத் தடங்கள் எல்லாம் ‘தனதே’ என்றும், இவையே ‘தான்’ என்றும் பாவித்துக் கொண்டு, இவற்றைக் கட்டியாள முற்படும் தன்முனைப்பின் அசைவுகள் மூன்றாவது வகையில் சேரும். இந்த மூன்று விதமான உள்ளீடுகளின் இயக்க வெளிப்பாடுகளே ஆங்கிலத்தில் ‘இன்டலக்ட்’, ‘இமோஷன்’, ‘வில்’ என்று முறையே குறிக்கப் படுகின்றன. தமிழில் இவை ‘அறிவு’, ‘உணர்ச்சி’, ‘முனைப்பு’ என்று குறிக்கப்படலாம்.

இந்த உள்ளீடுகளை எல்லாம் அப்புறப் படுத்தினால்தான், ‘வெறும் அறிவு’ என்ற அறிவொளியை மட்டும் காண முடியும். அறிவொளி கொண்டு மற்றப் பொருள்களைப் பார்க்கும் நாம்,

அப்படியில்லாமல், அறிவொளியையே காண்பதற்குத் தடையாக இருப்பவை புறஉலகின் பொருள்கள் மட்டுமன்றி, அகத்தின் உள்ளீடுகளும் ஆகும்.

இந்த உள்ளீடுகளை மூன்றாகப் பகுத்து நோக்கினோம். இம்மூன்றில், முதல் வகை உள்ளீடுகளின் கூட்டம், 'மாயை' என்ற மலமாகக் கருதப்படுகிறது. மலம் என்றால் மாசு, புறஉலகின் பொருள்களும் குறியீடுகளும் மாயத தோற்றங்கள் என்ற கருத்துக்கு ஏற்ப, இத்தோற்றங்களால் பதிவு பெறும் அகத்தடங்களின் கூட்டத்தை 'மாயாமலம்' என்று கொள்ளலாம். அடுத்த வகையைச் சேர்ந்த தடங்கள், வேண்டுதல் - வேண்டாமைக் கூட்டின் உள்ளீடுகள். இவை பலநாள் பழக்கத்தில் அமையப்பெறுபவை. மேலும் இவற்றின் அமைப்பு மாறிக் கொண்டே இருப்பது. 'கத்தரிக்காய் பிடிக்காது' என்று பதினைந்து வயது வரை சொல்லும் ஒருவன், ஒருநாள் நண்பன் வீட்டில் எண்ணெய்க் கத்தரிக்காய்ப் பொறியல் சாப்பிட்டுவிட்டு, அன்று முதல் 'கத்தரிக்காய் மிகவும் பிடிக்கும்' எனச் சொல்வது அன்றாட வாழ்வில் நிகழ்வதுதானே! ஒரு கருத்தோட்டத்தின் படி, வேண்டுதல்-வேண்டாமைக் கூட்டின் வடிவமைப்பு, 'பாரம்பர்யம்' என்ற மரபுத் தொடர்பாலும், சூழ்நிலைகளாலும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிறது. இன்னொரு கருத்தோட்டத்தின் படி அப்படிப்பட்ட மாற்றங்கள் பல பிறவித் தொடர்களில் ஏற்படுகின்றன. செய்த வினைகளாலும், செய்கின்ற வினைகளாலும் இந்த மாற்றங்கள் நிகழ்வதாகப் பொதுவில் கொள்ளலாம். எனவே உணர்வுக் கூடு வினைகளால் மாசு என்று கொள்ளலாம். இதுவே 'காம் மலம்' அல்லது 'கனம மலம்' எனப்படுகிறது. கன்மமும் மாயையும் ஆக அமைந்த உள்ளீடுகள் தனதென்றே எண்ணி, அவற்றைத் தானாள் முற்படும் தன்முனைப்பே 'ஆணவம்' என்று குறிக்கப்படுகிறது. ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களும் நீங்கப்பெற்ற வெறுமையான நிலையே, பாஞ்சாலி சபதப் பாயிரத்தில் 'நிர்மலப் பொருள்' என்று குறிக்கப்படுகிறது.

நாமமும் உருவும் அற்றே-மனம்

நாடரி தாய்ப்பந்தி தேடரிதாய்

ஆமெனும் பொருளனைத்தாய்-வெறும்

அறிவுடன் ஆனந்த இயல்புடைத்தாய்

நின்றிடும் பிரமமென்பார்-அந்த

நிர்மலப் பொருளினை நினைத்திடுவேன்

‘நிர்மலப் பொருள்’ என்றால் மலம் அல்லது மாசு எதுவும் அற்ற பொருள். புறத்தே உள்ள பொருள்கள், குறியீடுகள் எதையும் காணாமல், கேட்காமல், நுகராமல், அருந்தாமல், உணராமல், ஐம்பொறிகளையும் அடைத்து வைத்து உள்ளோக்கில் ஈடுபடும் போதுகூட, தூய அறிவொளியை மட்டுமே காண முடிவதில்லை. காரணம், அகத்திலேயே உள்ள பல தடைப்பொருள்களை அறிவொளி கடந்து வரவேண்டியுள்ளது. எனவே அகத்திலேயே உள்ள தடைப்பொருள்களான ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்று வகைப்பட்ட மலங்களைக் களைந்து, எறிந்த பிறகே, தூய அறிவொளியை நோக்க முடியும். அதை நோக்குதல் என்றால், ப்ரக்ளை எனப்படும் மெய்யுணர்வோடு அந்த அறிவொளியாகவே இருத்தல் என்பதே பொருள். இயங்கிக்கொண்டே இருக்கும், ஒளிபொருந்திய அறிவை நிலைப்படுத்தி, அதை மலங்களற்ற வெறும் அறிவாக மெய்யுணர்வோடு நோக்கும் யோகப் பயிற்சியில் வென்றவர்களுக்கு அல்லல் என்பதே கிடையாது.

**பலவகை யாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்
ஒன்றே அதன் இயல் ஒளியுறும் அறிவாம்
அதன் நிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்.**

‘அல்’ என்பது இருட்டைக் குறிக்கும் சொல். ‘அல்லும் பகலும்’ என்றால் இரவும் பகலும் என்றே பொருள். நாளங்காடி, ‘அல்லங்காடி’ எனப் பகற்சந்தையும், இரவுச்சந்தையும் குறிக்கப்பெறுகின்றன. ‘அல்லாடுதல்’ என்றால் திசைதெரியாமல் இங்கும் அங்குமாகத் தடுமாறுதல் என்று பொருள். ஒளியின்மையால், இருட்டில் தடுமாற நேர்வது குறித்தே இப்படிப்பட்ட தடுமாற்றத்துக்கு அல்லாடுதல் என்று பெயர்வந்தது. ‘அல்லல்’ என்பது மாயையால் கவிழும் இருட்டில், பிறவி-மரணம் என்று அல்லாடுதலைக் குறிப்பதாகக் கொள்ள வாய்ப்புண்டு. யோக விளக்கமாக அமைந்துள்ள வரிகளில் அல்லல் என்ற சொல் கையாளப்படும் போது, அதற்கு அப்படிப் பொருள் கொள்வதே பொருத்தம்.

**அல்லல் அருள்ஆள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கும்
மல்லல்மா ஞாலம் கரி.¹⁷**

இது திருவள்ளுவர் வாக்கு. அருளுடைய ஒருவருக்கு அல்லல் இல்லை என்கிறார் வள்ளுவர். இங்கே அல்லல் என்பது இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நேரக்கூடிய துன்பத்தையா குறிக்கிறது? எத்தனையோ அருளாளர்கள் இவ்வுலகின்

துன்பங்களுக்கு எல்லாம் ஆட்பட்ட கதைகள் நாமறிந்தவையே. ஏசுநாதர் என்ற அருளாளர் சிலுவையில் அறையப்படவில்லையா? பரமபிதாவே என்னை ஏன் கைவிட்டு விட்டீர்கள்? என்று கடைசியில் அவரே வருத்தப்பட்டுக் கேட்டதாக அவருடைய தலைமாணாக்கர்கள் எழுதிய குறிப்புகள் கூறவில்லையா? சிறிது காலத்திற்கு முன் நம்மிடை வாழ்ந்த ரமண மாமுனிவர் ராஜபிளவை என்ற கொடிய நோயால் தாக்குண்ட செய்தி வரலாற்று உண்மையன்றோ? எனவே அருளாள்வார்க்கு இவ்வலகத் துன்பங்கள் இல்லை என்பதாக மேற்சொன்ன குறளுக்குப் பொருள் கொள்வது தகுமா? அருளாளர்கள் மீண்டும் இந்த ஜனன-மரண இருட்குழியில் வீழ்வதில்லை என்று அதற்குப் பொருள் கொள்வதுதானே பொருத்தம்! இதற்குத் திருக்குறளிலேயே அகச்சான்று உள்ளதே. மேற்சொன்ன குறளுக்கு, ஒரு குறள் மேலே, இன்னொரு குறளில், திருவள்ளுவரே இதை வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறாரே:

**அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை இருள்சேர்ந்த
இன்னா உலகம் புகல்.¹⁸**

எனவே அருளுடையாருக்கு அல்லல இல்லை என்று 245-ஆவது குறளில் சொல்லப்பட்டதன் பொருள், இருள்சேர்ந்த துயருலகில் மீண்டும் வந்து பிறக்க வேண்டிய இடர்ப்பாடு அவர்களுக்கு இல்லை என்ற 243-ஆவது குறளில் சொல்லப்பட்டவாறு அமைய வேண்டாமா? இறைமை எந்தப் பொருளாக இருக்கிறதோ, அப்பொருளைச் சேர்ந்து, அதுவாகவே நிலைத்துவிடும் புகழ்மிக்க அரியசெயலைச் செய்தவர்களை, மீண்டும் பிறவி-மரணம் என்ற இருட்டில் தள்ளிவிடக் கூடிய இருவினைகளும் சேரா என்றுதானே திருவள்ளுவர் தம் பாயிரத்திலேயே தெளிவு செய்கிறார்.

**இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.¹⁹**

எனவே, ஒளியுறும் அறிவின் நிலை கண்டவர்களுக்கு, அதாவது, ஒளியினும் விரைவாக இயங்கிக் கொண்டே யிருக்கும் அகலட்டத்தை நிறுத்தி, நிலைப்படுத்தி வெறுமுனைப்பு உள்ளோக்கம் வாய்க்கப் பெற்றவர்களுக்கு, மீண்டும் பிறவிப் படுகுழியாகிய இருட்டில் விழும் அல்லல் கிடையாது என்ற கருத்தே ஆத்திசூடிப் பாயிரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

தசையினைத் தீசடும் போதுகூட சக்தியைப் பாடும் அகம்விழைந்த பாரதி. நிறைவாகக் கேட்பது அசையாத மதி:

**அசைவறு மதிக்கெட்டேன்-இவை
அருள்வதில் உனக்கெதும் தடையுளதோ?**²⁰

இயங்கிக் கொண்டேயிருக்கும் அறிவை நிலைநிறுத்தி, வெறுமை செய்து நோக்குதல் எளிதில் இயலக் கூடியதா என்ன? கடுமையான உழைப்பு இல்லாமல் அந்நிலை கைகூடாது. இடைவிடாத யோகப் பயிற்சியே அத்தகைய உழைப்பு. அது என்ன பயிற்சி என்பதை விவரிக்க இது இடமில்லை. ஆனால், அந்தப் பயிற்சி 'ஸ்வாஸம்' என்னும் மூச்சுக்காற்றை நெறிப்படுத்துவதில்தான் தொடங்குகிறது என்று பாரதி உணர்ந்திருந்தான். மோகம் அகன்றுவிட்டால் மூச்சுக் காற்றோட்டம் சீராவது எவ்வளவு உண்மையோ, அதே அளவு, மூச்சுக் காற்று சீராக ஓடும்போது மோகம் முதலான சலனங்கள் இன்றி மனம் ஒருமைப் படுவது உண்மை. இதைக் குறிக்கவே, பாரதி இப்படிச் சொல்கிறான்.

**மோகத்தைக் கொன்றுவிடு-அல்லால் என்றன்
மூச்சை நிறுத்திவிடு.**²¹

மோகமும் மூச்சும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புற்றிருக்கும் உண்மையைத்தான் பாரதி குறிக்கிறான்.

எவ்வளவுதான் பயிற்சி செய்தாலும் 'வெறுமுனைப்பு' என்ற நிலை அவ்வளவு எளிதில் கைகூடுவதில்லை. அது கைகூட அருள் என்ற துணை தேவைப்படுகிறது.

'அவன் அருளாலே அவன்தாள வணங்கி' என்று மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடுகிறார். இறைவனை வணங்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு வருவதற்குக் கூட இறைவனின் திருவருள் தேவை. இதற்கு என்ன காரணம்? எவ்வளவுதான் கடுமையாகப் பயிற்சி செய்தாலும், ஆணவம் என்ற மலத்தை அகத்தில் இருந்து அகற்ற முடிவதில்லை. தன்முனைப்பாகிய ஆணவ மலத்தை அகற்றப் பயிற்சிகளுக்கு எல்லாம் மேலாகப் பணிவு தேவை.

**அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்து விடும்.**²²

இது திருவள்ளுவரின் தீர்ப்பன்றோ? அவனுடைய அருளின்றி ஓரணுவும் அசையாது என்ற உறுதிப்பாடே

அப்படிப்பட்ட பணிவை, அடக்கத்தைத் தரக் கூடியது. அடக்கம் நிலைபெற்றால் ஒழிய ஆணவம் நீங்குவதில்லை. இதைக் கருத்தில் கொண்டே, பாரதியும்.

**அதன் நிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்
அதன் அருள் வாழ்த்த அமரவாழ் வெய்துவோம்**

என்று ஆத்திச்சூடிப் பாயிரத்தை நிறைவு செய்கிறான்.

அருளை வாழ்த்த வேண்டும் என்கிறான். அதனால் அமரவாழ்வு கிட்டும் என்கிறான். 'வாழ்த்தி' என்ற சொல்லை அடுத்து, 'வாழ்வு' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறான். இப்பொழுதெல்லாம் வாழ்த்துதல் என்பது பெரியவர்கள் தம்மைவிட வயதிற் குறைந்தவர்களை ஆசீர்வாதம் செய்வது என்ற பொருளில் மட்டுமே பயன்படுவதாக ஒரு தவறான கருத்து நிலவுகிறது. 'வாழ்த்த வயதில்லை, வணங்குகிறேன்' என்ற தற்கால சுவரொட்டி வாசகம் இந்தக் கருத்துப் பிழையின் விளைவே. தம்மை விட வயதில் மூத்த அண்ணல் காந்தி அடிகளை, 'வாழ்க நீ எம்மான்', என்று பாரதி வாழ்த்த வில்லையா? திருக்குறளின் முதல் அதிகாரத்துக்குக் 'கடவுள் வாழ்த்து' என்ற பெயர் மிகப் பழங்காலத்திலேயே சூட்டப் பட்டதுதானே?

**உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.²³**

இது தானே சேக்கிழார் பெருமான் இயற்றிய பெரிய புராணத்தின் பாயிரப் பாடல்?

எனவே 'வாழ்த்துதல்' என்பது வழத்துதலையும், வணங்கு தலையும் குறிக்கிறது எனக் கொள்ளலாம். 'வாழ்த்து' என்பது, 'வாழ்வு' என்ற சொல்லின் அடிப்படையில் தோன்றியது. அருளை வாழ்த்துதல் என்றாலே அருள்வாழ்வு வாழ்தல் என்று கூடப் பொருள்கொள்ளலாம். அதனால்தானே திருவள்ளுவர் அருள் ஆள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை என்றார்! மேலும், அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு மட்டுமே இருள் சேர்ந்த மாய உலகில் மீண்டும் பிறக்கும் இடர்ப்பாடு இல்லை என்றார்! அருள்வாழ்வு என்பது வள்ளற் பெருமான் சொன்னது போல்,

**எத்துணையும் பேதம் உறாது
எவ்வுயிரும் தம்உயிர் போல்**

**எண்ணி உள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவராய்²⁴**

வாழ்வது தானே!

இடைவிடாத யோகப் பயிற்சி மூலம் ஒளிபொருந்திய அறிவின் இயக்கத்தை நிறுத்தி, அகத்தை நிர்மலமாக்கி, வெறுமுனைப்புக் கைகூடப் பெற்றாலும், எவ்வுயிரும் தம்உயிர் போல் எண்ணும் அருள்வாழ்க்கை மேற்கொண்டால்தான் அமரவாழ்வு கிட்டும் என்பதே பாரதியின் கருத்தாக, புதிய அத்திசூடிப் பாயிரத்தில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

பாரதி ஒரு மஹாகவி. ஆனால், அவன் ஒரு முனிவன் இல்லை. மனித இடும்பைகளுக்கு ஆட்பட்டு, மனித இச்சைகளால் இழுபறியுற்று, மனிதனாக வாழ்ந்து முடிந்தவன் பாரதி. ஆனாலும், மனித நிலைகடந்து, அமரவாழ்வு பெறும் தாகம் அவனுக்கு அதிகம் இருந்தது. அந்தத் தாகமே அவனை ஒரு மஹாகவி ஆக்கியது என்று கூடச் சொல்லலாம். அந்தத் தாகம் மேலோங்கப் பெற்றதால்தான் அவன் கவிதைகள் வெகு உயரங்களை எட்டின. அந்த உயர்ந்த நிலைகளில் அவன் கவிதையுள்ளம் சிறகடித்த போது, வரம்பெற்று வாங்கி வந்த சொற்களுக்குள் பேருண்மைகள் பொதிந்திருக்கின்றன என்றால் என்ன வியப்பு?

தன் மானுடத் தன்மையை மறவாத பணிவும், உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லும் துணிவும் அவனுக்கு இருந்தன. அதனால்தான் 'ப்ரம்மம்' என்ற நிர்மலப் பொருள் தனக்கு அனுபவம் ஆனது என்ற புனைந்து கூறாமல், அந்த நிர்மலப் பொருளைத் தான் நினைப்பதாக மட்டும பணிவுடன் சொல்கிறான்:

**ஆமெனும் பொருளைத்தாய்-வெறும்
அறிவுடன் ஆநந்த இயல்புடைத்தாய்
நின்றிடும் பிரமமென்பார் - அந்த
நிர்மலப் பொருளினை நினைத்திடுவேன்.**

தன்கயசரிதை என்பதாக பாரதி எழுதியுள்ள செய்யுட் தொடரின் முதலிரு பாடல்களிலும் இக்கருத்தே வெளிப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பாடல்களை இப்பொழுது நோக்கலாம்:

**வாழ்வு முற்றும் கனவெனக் கூறிய
மறைவ லோர்தம் உரைபிழை யன்றுகாண்
தாழ்வு பெற்ற புவித்தலக் கோலங்கள்**

சரதம் அன்றெனல் யானும் அறிகுவேன்
பாழ்கடந்த பரநிலை என்றவர்
பகரும் அந்நிலை பார்த்திலன் பார்மிசை
ஊழ்கடந்து வருவதும் ஒன்றுண்டோ
உண்மை தன்னிலோர் பாதி உணர்ந்திட்டேன்

மாயை பொய்யெனல் முற்றிலும் கண்டனன்
மற்றும ஈந்த பிரமத் தியல்பினை
ஆய நல்லருள் பெற்றிலன் தன்னுடை
அறிவினுக்குப் புலப்படல் இன்றியே
தேயம் மீதெவ ரோசொலும் சொல்லினைச்
செம்மை என்று மனத்திடைக் கொள்வதாம்
தீய பக்தி இயற்கையும் வாய்ந்திலேன்
சிறிது காலம் பொறுத்தினும் காண்பமே.²⁵

பரநிலை எனப்படும் நிலையைப் பார்த்திலன் என்று முதற் பாடலிலும், ப்ரும்மத்தின் இயல்பினை ஆராய நல்லருள் பெற்றிலன் என்று இரண்டாவது பாடலிலும் பாரதியே பணிவோடு கூறுகிறான். அதே நேரம் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு கண்டுவிடக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையோடு நிறைவு செய்கிறான்.

கருடன் வாயிலாகக் கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பர் மாயை பற்றிக் கூறும் வரிகள் இங்கே நோக்கத் தக்கவை.

தேவாதி தேவர் பலராலும் முந்து
திருநாமம் ஒது செயலோய்
மூவாதெந் நாளும் உலகேழோ டேழும்
அரசாளும் மேன்மை முதல்வா
மேவாத இன்பம் அவைமேவி மேவ
நெடுவீடு காட்டம் முடியாய்
ஆவாய் வருந்தி அழிவாய்கொல ஆரிவ்
வதிரேக மாயை அறிவார்.²⁶

யாராலும் அறியப்பட முடியாத அதிரேக மாயையை அறிந்து, வென்றுவிடும் முயற்சியை மேற்கொள்ள பாரதி விழைந்தான் என்பதே பாஞ்சாலி சபதப் பாயிரத்தில் தெளிவாகிறது. அந்த முயற்சியில் அவனுக்குத் துணையாகவே தவம், யோகம், ஞானம், பக்தி எல்லாம் நண்ணுமாறு புரிய வேண்டுகிறான்.

நின்றிடும் பிரமமென்பார்-அந்த
நிர்மலப் பொருளினை நினைத்திடுவேன்
நன்றுசெய் தவம் யோகம்-சிவ
ஞானமும் பக்தியும் நணுகிடவே
வென்றிகொள் சிவசக்தி-எனை
மேவுறவே இருள் சாவுறவே

மாயையை வென்று அமரவாழ்வு பெற வேண்டும் என்று பாரதி விரும்புவதை ஆத்திசூடிப் பாயிரத்தின் நிறைவில் அவன் வெளிப்படுத்துகிறான்:

அதன் அருள் வாழ்த்தி அமரவாழ் வெய்துவோம்.

'அமரம்' என்றால் மரணம் இல்லாதது என்று பொருள். 'மரணமிலாப் பெருவாழ்வு எய்திடலாம் கண்டீர்' என்று வள்ளலார் கூறியதை ஒட்டியே பாரதியும் அமரவாழ்வு எய்துவோம் என்கிறான்.

பாரதியின் இன்னொரு சுயசரிதையாகக் கருதப்படும் செய்யுட்தொடர் ஒன்று பாரதி அறுபத்தாறு என்ற தலைப்பில் எல்லாப் பதிப்புகளிலும் தரப்பட்டுள்ளது. அந்தச் செய்யுட் தொடரில் 'மரணத்தை வெல்லும் வழி' என்ற துணைத் தலைப்பின் கீழ்ச் சில செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. தனக்கு முன் வாழ்ந்த மிகப்பெரியவர்கள் எல்லோரும் செத்துவிட்டனர் என்ற செய்தியை அச்செய்யுள்களில் முதலில் தெரிவித்துவிட்டுப் பிறகு பின்வருமாறு கூறுகிறான் பாரதி.

பார்மீது நான்சாகா திருப்பேன் காண்பீர்

மலிவுகண்டீர் இவ்வுண்மை பொய்கூறென்யான்

மடிந்தாலும் பொய்கூறேன்.....²⁷

தான் சாகாமல் இருக்கப் போவதாகச் சொல்கிறான். அது உண்மை என்கிறான். தான் பொய் சொல்வதில்லை என்கிறான். அத்துடன் நிற்கவில்லை. மடிந்தாலும் பொய்கூறேன் என்று சொல்கிறான். 'நான் சாகமாட்டேன். இது உண்மை. நான் செத்தாலும் பொய் சொல்லமாட்டேன்.' இது என்ன முரண்பாடு?

**காலா உனைநான் சிறுபுல் என மதிக்கிறேன்-என்றன்
காலரு கேவா டாசற் றேயுனை மிதிக்கிறேன்.²⁸**

இப்படிப் பாடிவிட்டு, முப்பத்தொன்பது வயதில் பாரதி மரணமடைந்தான் என்ற செய்தி திகைப்பையே தருகிறது. எது எப்படி ஆனாலும் ஒன்று மட்டும் தெளிவாகிறது. அமரவாழ்வு

எய்தும் முயற்சியில் பாரதிக்கு ஈடுபாடு இருந்தது மறுக்க முடியாத உண்மை. 'சாகா வரம் அருள்வாய்' என்று அவன் ராமபிரானிடம் வேண்டுவது அதைத்தானே குறிக்கிறது! அவனுடைய மனித முயற்சிகளின் வெற்றி தோல்விகள் அவன் கவிதைகளின் வீச்சையும் நேர்மையையும் எந்த விதத்திலும் குறைத்து விடவில்லை. அவன் ஒரு மனிதனாகத் தன் முயற்சியால், கண்டு, கேட்டு, அறிந்து சொன்னவை தவறக் கூடும். ஆனால் கற்பனைச் சிறகடித்து அவன் வானில் பறந்து சென்று மீண்டபோது, உண்மையின்பால் அவனுக்கு இருந்த வேட்கைக்கு வானம் தந்த வரமாக அவன் கொண்ட வந்த கவிதை வரிகளில் பேருண்மைகள் பொதிந்திருக்கின்றன என்பது மறுப்பதற்கில்லை. அப்படிப்பட்ட கவிதை வரிகளில் பாரதி அமரவாழ்வு கொண்டு விட்டான் என நம்மை நாம் ஓரளவு தேற்றிக் கொள்ளலாம்.

குழந்தைகளுக்காக எழுதிய புதிய ஆத்திசூடிக்கு இவ்வளவு கனமான, தத்துவ நுட்பம் செறிந்த பாயிரமா? எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வ நிலையையும் குறிக்காமல், நாமமும் உருவமும் அற்ற பரம்பொருளை வாழ்த்த வேண்டும் என்ற நினைப்புக்கு மட்டுமே பாரதி பொறுப்பு. அந்த நினைப்பு உருவாக்கித் தந்த உயர்ந்த செய்யுளோ கடவுளன் பரிசு.

**அறிவிலே தெளிவு நெஞ்சிலே உறுதி
அகத்திலே அன்பினோர் வெள்ளம்
பொறிகளின் மீது தனியர சாணை
பொழுதெலாம் நினதுபேர் அருளின்
நெறியிலே நாட்டம் கருமயோ கத்தில்
நிலைத்திடல் என்றிவை அருளாய்
குறிகுணம் ஏதும் இல்லதாய் அனைத்தாய்க்
குலவிடு தனிப்பரம் பொருளே.²⁹**

குறிப்புகள்:

1. பக்.322 பாரதி பாடல்கள்; ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989. (இனி இந்தப் பதிப்பு 'ஆ பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்).

2. பக். 607, ஆ பதிப்பு

3. பக். 459, ஆ பதிப்பு

4. பக் 497, ஆ பதிப்பு

(இந்தப் பதிப்பில், நாலாவது வரியில், 'யேஹோவா' என்று காணப் பட்டாலும் அடிக்குறிப்பில் 'யெஹோவா' என்பதே பொருத்தம் என்று தரப்பட்டுள்ளது.

5. பக். 502, ஆ. பதிப்பு
(வாணீ என்று தொடங்கும் வரி ஆ. பதிப்பில் இல்லை. ஆனால், கையெழுத்து மூலத்தில் அந்த வரி உள்ளதாக அடிக்குறிப்பு காணப்படுகிறது).
6. பக். 639, ஆ. பதிப்பு
7. பக் 349, ஆ. பதிப்பு
8. பக். 193-194, ஆ. பதிப்பு
(மூன்றாவது வரியின் இறுதியில் 'பவம்' என்ற தனிச் சொல்லே ஆ. பதிப்பில் உள்ளது. ஆனால் அதைத் 'துயர்' என்று பாரதியே திருத்தினான் என்ற செய்தி அடிக்குறிப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது)
9. திருநாவுக்கரசரின் திருத்தாண்டகம்-பக். 893, மூவர் தேவாரம் பதிப்பாசிரியர் வித்.வே. மகாவேன், ஸ்ரீகாமகோடி ஆய்வு மையம் வெளியீடு, 1988.
10. திருக்குறள், 360 (எண். குறள் எண்ணைக் குறிக்கும்)
11. பக். 195, ஆ. பதிப்பு
12. பக். 426-427, ஆ. பதிப்பு
13. பக். 977, ஆ. பதிப்பு
14. குறுந்தொகை (பாடல் எண் 40) சங்க இலக்கியம்-தொகுதி 2 (பக். 57) 1999 வர்த்தமானன் பதிப்பகம் சென்னை.
15. பக். 3, கம்பராமாயணம், 1983, கம்பன் கழகம், சென்னை. (இந்தப் பதிப்பு இனி 'கம். கழகம்' என்றே சுருக்கமாகக் குறிக்கப்படும்).
16. பக்.326, ஆ. பதிப்பு
17. திருக்குறள், 243.
18. திருக்குறள், 243.
19. திருக்குறள், 5.
20. பக். 580, ஆ. பதிப்பு
21. பக்.163, ஆ. பதிப்பு
22. திருக்குறள் 121
23. பக். 27, பன்னிரு திருமுறைகள், தொகுதி 192, 3ஆம் பதிப்பு, 1998, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
24. பாடல் எண்.5297, ஆறாம் திருமுறை, திருவருட்பா, இராமலிங்க அடிகள், மூன்றாம் பதிப்பு, 1989, பதிப்பாசிரியர் ஊரன் அடிகள், சமரச சன்மார்க்க ஆராய்ச்சி நிலையம், வடலூர், தமிழ்நாடு.
25. பக். 173, ஆ. பதிப்பு
26. பக். 1288, கம். கழகம்
27. பக்.781. ஆ. பதிப்பு
28. பக். 540, ஆ. பதிப்பு
29. பக். 190, ஆ. பதிப்பு

2.

மின்னற் சுவை*

உள்ளத்தில் உண்மை ஒளியுடன் உரக்கப் பாடியவன் பாரதி. அதனால் அவன் வாக்கினிலும் ஒளியுண்டானது. அந்த ஒளியின் வெளிச்சத்திலேயே அவன் கவிதைகளைப் படிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் கவிதைகளில் உள்ள கம்பீரமான சொற்றொடர்களின் விச்சும் ஆழமும் புலப்படும்.

காலைக் கதிர்வீச்சில் நீலக்கடல் அழகுச் சுடர்வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. நெருப்புக்கு எதிரே மணியொன்று சுடர்வீசுவது போல் அந்தக் காட்சி தோன்றுகிறது. கடலின் அலைகள் ஒரே கதியில் கரையை மோதிக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த அலைகள் ஏதோ மறை ஒதிக் கொண்டிருக்கின்றனவோ? இந்த வளமான கடற்கரை ஒரு நகரத்தின் கிழக்கே உள்ளது. திரைப்பட ஒளிப்பதிவுக் கருவி மூலம் வானிலிருந்து இக்காட்சியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவது போல் பாரதியின் குயில்பாட்டு என்ற குறுங்காவியம் தொடங்குகிறது.

**காலை இளம்பரிதி வீசும் கதிர்களிலே
நீலக்கடல் ஓர் நெருப்பெதிரே சேர்மணிபோல்
மோகனமாம் சோதி பொருந்தி முறைதவறா
வேகத் திரைகளினால் வேதப் பொருள்பாடி
வந்த தழுவும் வளம்சார் கரையுடைய
செந்தமிழ்த் தென்புதுவை என்னும் திருநகரின்**

இந்தக் காட்சிக்கு ஏற்பப் பின்னணி இசையும் கேட்கிறதே! முறைதவறா வேகத்திரைகள் வேதப்பொருள் பாடும் இசை! ஒரு திரைப்படம் பார்ப்பதுபோல் அன்றோ இருக்கிறது! அதுவும் வண்ணத்திரைப்படம்! நெருப்பு! மணி! இளம்பரிதி! நீலக்கடல்!

இந்தக் காட்சியின் ப்ரமிப்பில் இருந்து ஒரு குலுக்கலுடன், அடுத்த காட்சியை வெட்டி ஒட்ட பாரதி விரும்பவில்லை. இந்தக் காட்சியில் இருந்தே மெல்லத் தன் கவிதையாகிய ஒளிப்பதிவுக் கருவியை நகரின் கிழக்குக் கரையில் இருந்து மேற்கு நோக்கி நகர்த்துகிறான். முதல் காட்சியில் இருந்து அப்படியே ஒரு தொடர்ச்சியாக அடுத்த காட்சி மலர்கிறது.

* 1998 ஆண்டு, நங்கைநல்லூர் பாரதி இயக்கம் நடத்திய சந்திப்பில் நூலாசிரியன் ஆற்றிய உரையின் விரிவே இக்கட்டுரை.

கிழக்கே அழகான கடற்கரை அமையப்பெற்ற அந்த நகரத்தின் மேற்கே ஒரு மாஞ்சோலை உள்ளது. கடற்கரைக்கும் மாஞ்சோலைக்கும் தொலைவு அதிகமில்லை. நெய்தலும் மருதமும் அருகருகே அமையப் பெற்றுள்ள நகரம் அது.

செந்தமிழ்த் தென்பதுவை என்னும் திருநகரின்

மேற்கே சிறுதொலையில் மேவும் ஒரு மாஞ்சோலை

நாலு திசைகளில் இருந்தும் பறவைகளை வேட்டையாட வேடர்கள் அச்சோலைக்கு வருவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட மாஞ்சோலைதான் இக்கவிதையின் அடுத்த காட்சிக் களம். ஒரு காலைப் பொழுதில், அந்த மாஞ்சோலையில் பாரதிக்கு ஓர் அனுபவம் ஏற்பட்டது. அந்த அனுபவத்தைத் தந்ததோ ஒரு பேடைக்குயில்.

பேடைக்குயில் ஒன்று உயர்ந்த மரக்கிளை ஒன்றில் அமர்ந்துகொண்டு இன்னிசைப் பாடலொன்று இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆண்குயில்கள் அதைச் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டு, இசையில் லயித்துப் போயிருக்கின்றன. அந்தச் சோலையில் உள்ள எல்லாப் பறவைகளும் தம்மை மறந்து, காலையில் தாம் செய்யவேண்டிய பணிகளை மறந்து, அந்த இசையில் மெய்ம்மறந்துபோய் அமர்ந்திருக்கின்றன. ஏன்? வேடர் வந்து சுட்டுவிடக்கூடுமே என்ற அச்சம் இப்பறவைகளுக்கு இல்லையா? ஓ! இந்த நாள் வேடர்கள் வராத நாள். வேடர்களுக்கு இன்று ஏதோ திருநாள் போலிருக்கிறது.

குயிலின் பாடலைச் செலிமடுக்கும் கவிருனுக்குள் ஏதேதோ அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்கும் கலந்ததுபோல் ஓர் அனுபவம்! மின்னற்சுவை மெலிதாய் மிக இனிதாய் வந்து பரவுதல்போல் ஓர் அனுபவம்! வானத்து மோகினியாள் குயிலுருவம் எடுத்து வந்து தன் ஏற்றத்தை வெளிப்படுத்துவது போல் ஓர் அனுபவம்!

மின்னற் சுவையா? அப்படியென்றால் என்ன? மின்னலின் சுவையா? மின்னல் போன்ற சுவையா? நாநுகர் சுவையா? செவிநுகர் சுவையா? நகைச்சுவை, அவலச்சுவை, பக்திச்சுவை போன்ற சுவையா? ஆங்கிலத்தில் 'எஸ்தடிக் எக்ஸ்பீரியன்ஸ்' எனப்படும் ரசனை உணர்வு இங்கே 'சுவை' என்று குறிக்கப் படுவதாகக் கொள்ளலாமே?

மின்னனற்கவை என்பது மினனல் போல் ஒரே ஒரு கணம், தாக்கி மறைந்துவிடும் ஒரு சுவையான அனுபவம். அந்தக் கணநேர அனுபவத்தை மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்த்திக் காட்டக் கூடிய சொற்களின் அணிவகுப்பே கவிதை.

அன்றாட வாழ்வில் கேட்கக்கூடிய ஓர் உரையாடல்:

‘இந்தப் புடவை எங்கே வாங்கினே?’

‘நல்லிலே தான்’.

‘நல்ல இருக்கு. அட்டா! நல்லின்னு சொன்னதும் தான் ஞாபகம் வருது, ‘நல்லெண்ணெய் தீர்ந்து போச்சு, வாங்கிவா’ என்று மாமியார் சொன்னது. வரேன்.’

நல்லிக்கும் நல்லெண்ணெய்க்கும் என்ன தொடர்பு? ‘அஸோஸியேஷன் ஆஃப் ஐடியாஸ்’ என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் நினைவுப் பிணைப்பு வேடிக்கையானது. ஓர் ஒலிக்குறிப்புக் கூட ஒரு நினைவைத் தூண்டக் கூடும். நல்லி என்ற சொல்லில் உள்ள ‘நல்’ என்ற ஒலிக்குறிப்பு, நல்லெண்ணெய் வாங்கிவர வேண்டும் என்று மாமியார் சொன்னதை மருமகளுக்கு நினைவுபடுத்தக் கூடுமே! கவிதையின் அடிப்படையும் இதுதான். சரியான சொற்கள், ஒலிக்குறிப்புகள் மூலம் தன்னை ஒரு கணம் தாக்கிய அனுபவத்தை ஒரு கவிஞன் நிலைப்படுத்தி விடுகிறான். தக்கலயிப்புடன், யார் அக்கவிதையை, என்று படித்தாலும், அந்த அனுபவம் மீண்டும் உயிர்த்துக் கொள்ளும். அந்த அனுபவத்தை நிலைப்படுத்திய சொற்களும் ஒலிக்குறிப்பும் அந்த அனுபவத்தை மீண்டும் உயிர்ப்பித்துப் படிப்பவர் மனத்தில் நிழலாடச் செய்கின்றன. அனுபவம் மட்டுமன்றி அனுபவச் சூழலும், அதை ஏற்படுத்திய பொருளும், அல்லது நிகழ்ச்சியும். சேர்ந்து உயிர்பெற்று மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றன.

மின்னல் போல் ஒரு கணம் தாக்கி மறைந்துவிடும் ஓர் அனுபவத்தைத் தக்க வைத்துக்கொண்டு, அந்த அனுபவக் கணத்தை நீட்டித்து, அதில் திளைத்து, மூழ்கி, மெல்ல அனுபவிக்கும் போதுதான் அது ரசனையாக முழுமை பெறுகிறது. ‘அமைதியான பொழுதில் உணர்ச்சிகளை நினைவு கூர்வது’ என்றே வேர்ட்ஸ்வொர்த் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன் கவிதையை வரையறுக்கிறான். இதன் விளக்கம் போலவே குயில்பாட்டின் முதற்பகுதி அமைந்துள்ளது. அதை இப்பொழுது நோக்குவோம்:

காலை இளம்பரிதி வீசும் கதிர்களிலே
நீலக் கடல் ஓர் நெருப்பெதிரே சேர்மணிபோல்
மோகனமாம் சோதி பொருந்தி முறைதவறா
வேகத் திரைகளினால் வேதப் பொருள்பாடி
வந்து தழுவும் வளம்சார் கரையுடைய
செந்தமிழ்த் தென்புதுவை என்னும் திருநகரின்
மேற்கே சிறுதொலையில் மேவுமொரு மாஞ்சோலை
நாற்கோணத் துள்ளபல நத்தத்து வேடர்களும்
வந்து பறவைசுட வாய்ந்த பெருஞ்சோலை
அந்த மாஞ்சோலை அதனில்ஓர் காலையிலே
வேடர் வராத விருந்துத் திருநாளில்
பேடைக் குயில் ஒன்று பெட்புறஓர் வான்கிளையில்
வீற்றிருந்தே ஆண்குயில்கள் மேனி புளகமுற
ஆற்றல் அழிவுபெற உள்ளத் தனல்பெருக
சோலைப் பறவையெலாம் சூழ்ந்து பரவசமாய்க்
காலைக் கடனில் கருத்தின்றிக் கேட்டிருக்க
இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்கும் கலந்ததுபோல்
மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிகஇனிதாய்
வந்து பரவுதல்போல் வானத்து மோகினியாள்
இந்தஉரு எய்தித்தன் ஏற்றம் விளக்குதல்போல்
இன்னிசைத் தீம்பாடல் இசைக்கிருக்கும் விந்தைதனை
முன்னிக் கவிதைவெறி மூண்டே நனவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே கண்டேன்யான்¹

‘காலை இளம்பரிதி’ என்று தொடங்குகிறான். ‘அந்த மாஞ்சோலை அதனில் ஓர் காலையிலே’ என்று சொல்கிறான். காலைக் கடனில் கருத்தின்றி மற்றப் பறவைகள் குயிலின் பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன என்கிறான். இப்படி மூன்று இடங்களில், குயில் பாடிய வேளை ஒரு காலைப் பொழுது என்று பாரதி அறிவிக்கிறான். ஒரு நாள் காலைப் பொழுதில், மாஞ்சோலையில் ஒரு குயில்பாடியதைக் கவிஞன் கேட்டான் என்றே கொள்ள முடிகிறது. அப்படியானால், நாலைந்து வரிகள் கடந்ததும் வேறு மாதிரிச் சொல்கிறானே! இந்த நிகழ்ச்சியைப் பட்டப்பகலில் தான் கண்டதாகச் சொல்கிறானே!

**பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே கண்டேன்யான்.**

இது என்ன முரண்பாடு? சரி, இதுதான் போகட்டும். குயில்பாட்டு என்ற குறுங்காவியத்தை அவன் எப்படி நிறைவு செய்கிறான் தெரியுமா?

**சோலை, குயில், காதல் சொன்னகதை அத்தனையும்
மாலை அழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே
கண்டுகொண்டேன்.²**

அதாவது, மொத்தமுமே மாலைப் பொழுதில் கவிஞனுக்குத் தோன்றிய கற்பனை என்று முடிக்கிறான். இது என்ன காலக்குழப்பம்?

காலையில், மின்னல்போல் தன்னை ஒரு கணம் தாக்கிய ஓர் அனுபவத்தைப் பகல் முழுவதும், தனிமையில் அமர்ந்துகொண்டு, தன் நினைவுத் திரையில் நிழலாட விட்டு, அமைதியாக, மாலை வரை அந்த அனுபவத்தை மெல்ல அசைபோட்டுச் சுவைத்ததைத்தான் பாரதி இப்படியேல்லாம் சொல்ல முயன்றுள்ளான் என்று கொள்வதில் தவறில்லையே! ஒரு சிறிய கணத்தை நீட்டித்துப் பார்த்தால்தான் 'நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சி' என்று சொல்கிறான். அது, சாதாரணமாக மனிதர்க்குத் தோன்றும் பகற்கனவு இல்லை; கவிதைவெறி மூண்டு, நனவிழந்து, மெய்மறந்து போகும் பாவலர்க்கு மட்டுமே இயலக்கூடிய நெட்டைக்கனவு என்ற குறிப்பும் வெளிப்படுகிறது. மின்னல் போல் தோன்றி மறைந்துவிடும் ஒரு கணம். கவிஞனின் அனுபவத்தில் ஒரு நாளாக விரிவடைகிறது. அதுவே அவன் கவிதைக்குள் இடம்பிடித்துக் கொண்டதும், காலம் கடந்த நிகழ்ச்சியாக உறைந்துபோய் விடுகிறது. கவிஞனுக்கு முன்னே காலம் கைகட்டி நிற்கிறது. இது காலக்குழப்பம் இல்லை: கால முடக்கம்.

மின்னல் போல் வந்து தாக்கும் ஓர் அனுபவச் சுவையைக் கவிஞன் தன்னுள் நிறுத்தி, மெல்ல அசைபோட்டு, அனுபவிக்கும் நிதானத்தை இரண்டு வரிகளில் புரிய வைக்கிறான் பாரதி:

**மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிக இனிதாய்
வந்து பரவுதல் போல்.**

இதை எப்படிப் படிக்கவேண்டும்?

மின்னற்சுவைதான்.
 மெலிதாய்.
 மிக இனிதாய்.
 வந்து,.
 பரவுதல்போல்.

'மெலிதாய், மிகஇனிதாய்' ஆகிய இரண்டு சொற்களிலும் 'தாய்' என்ற இறுதி நெடில் ஒசை நீண்டு ஒலிக்க வேண்டும். 'வந்து' என்ற சொல்லுக்குப் பிறகு சிறிதளவு இடைவெளி விட்டுப் 'பரவுதல்போல்' என்று சொல்லவேண்டும். என்ன நிதானம் பார்த்தீர்களா?

தொலைக்காட்சியில் விளையாட்டுப் போட்டிகள் பார்க்கும் வழக்கம் உள்ளவர்களுக்கு 'ஆக்ஷன் ரீப்ளே' என்ற யுக்தி தெரிந்திருக்கும். விளையாட்டின் மிக முக்கியமான கட்டத்தை மிக மெதுவாக, மீண்டும் திரையில் ஓட வைத்துக் காட்டும் யுக்தியே அது. தமிழில் இதை 'மறுதிரை ஓட்டம்' எனலாம். இதைப் போலத்தான் கவிதையும், தன்னை ஒரு கணம் தாக்கிய அனுபவத்தை மெல்லத் தன் நினைவுத் திரையில், கவிஞன், மறுதிரையோட்டம் விட்டுப் பார்க்கிறான். மறுதிரையோட்டம் விட்டுப் பார்த்ததை அப்படியே கவிதையில் அவன் பதிவுசேய்து வைத்து விடுகிறான். என்று வேண்டுமானாலும், யார் வேண்டுமானாலும், அக்கவிதையைப் படிப்பதன் மூலம் அதே அனுபவச் சூழலை மீண்டும் நிகழ்ச் செய்து ரசிக்கலாம். இதில் ஒரு சிறப்பு என்னவென்றால், கவிதையில் பதிவாவது கவிஞனைத் தாக்கிய அனுபவம் மட்டுமில்லை; அந்த அனுபவம் அவனைத் தாக்கிய போதும், அதை அவன் மறுதிரையோடச் செய்து அனுபவித்த போதும் அவன் அகத்தே விளைந்த அதிர்வுகளும், நெகிழ்ச்சிகளும், உணர்ச்சிகளும் கவிதையில் பதிவாகின்றன. இவை அனைத்தும் ஒட்டுமொத்தமாகச் சேர்ந்த முழுமையே 'அனுபவச்சூழல்' என்று குறிக்கப் படுகிறது.

கவிஞனைத் தாக்கிய நிகழ்ச்சி அல்லது அனுபவத்தோடு அந்த அனுபவம் அல்லது நிகழ்ச்சி அவனுள் ஏற்படுத்திய விளைவுகளும் சேர்ந்து அனுபவச் சூழலாகக் கவிதையில் பதிந்து விடகின்றன என்று சொல்வதால், எல்லாக் கவிதைகளுமே 'தற்குறிப்பேற்ற அணி' என்ற இலக்கண வகையைச் சார்ந்தவை என்று முடிவு கட்டிவிட முடியாது. இயல்பாக நடக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியின் மீது தன் குறிப்பைக் கவிஞன் ஏற்றி, அந்த நிகழ்ச்சி, ஏதோ தான் குறிப்பிடும்

காரணத்தால் நிகழ்வதுபோல் புனைந்து கூறுவதே தற்குறிப்பேற்ற அணி எனப்படுகிறது. எடுத்துக் காட்டாகக் கம்பர் பாடல் ஒன்றை நோக்கலாம்.

மறுநாள் காலை இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டுவிழா நடைபெறப் போகிறது என்பதற்காக வானம், விண்மீன்களால் ஆன முத்துப்பந்தல் ஒன்று போட்டிருந்ததாம். இராமனைக் கானகம் அனுப்பவும் பரதனுக்கு முடிசூடவும் தசரதனிடம் கைகேயி வரங்கள் பெற்றவுடன், வானம் அந்த முத்துப் பந்தலைப் பிரித்துவிட்டு, வீண்மீன்களை ஒளித்து வைத்துவிட்டதாம்.

சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங்கண் இராமனை திருமாலையக் கரிக்கரம் பொருகைத்தலத்துயர் காப்பு நாண் அணிதற்குமுன் விரித்த தண்கதிர் முத்ததாகியிம் மண் அனைத்தும் நிழற்றமேல் விரித்த பந்தர் பிரித்ததாமென மீன் ஒளித்தது வானமே.³

இரவில் வானம் முழுவதும் விண்மீன்கள் நிறைந்திருக்கும். காலையில் அந்த விண்மீன்கள் புலப்படாமற் போய்விடும். இது தினமும் நடைபெறும் இயல்பான நிகழ்ச்சி. இதில் தன் குறிப்பை ஏற்றிக் கவிச்சகரவர்த்தி கம்பர் வடித்துள்ள இனிய கவிதை தற்குறிப்பேற்ற அணிக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு.

மேலே, அனுபவச்சூழல் எனப்பட்டது இப்படிப்பட்ட தற்குறிப்பேற்ற அணியைக் குறிப்பதில்லை. இயல்பான ஒரு நிகழ்ச்சியில் தன் குறிப்பை ஏற்றிச் சொல்வதே தற்குறிப்பேற்ற அணி. அனுபவச்சூழல் என்று மேலே சொல்லப் பட்டதோ ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஒரு பொருள் தன்னைத் தாக்கிய விதத்தையும் சேர்த்துச் சொல்வதாகும். அது ஓர் அணியில்லை; உயர்ந்த கவிதைகளின் அடிப்படை அது.

தங்கநிறம் கொண்ட டேஃபடல் பூக்கள் பற்றி வேர்ட்ஸ் வொர்த் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன் ஒரு கவிதை இயற்றினான். அதில், அந்தப் பூக்களைப் பலவாறாக வர்ணித்துவிட்டு நிறைவாக அவன் எழுதிய வரிகள் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கவை:

வெற்று மனத்துடனோ-ஆழம்
மேவிய சிந்தை ஒருமையில் மூழ்கியோ
சற்று விழிகுவித்து-நானும்
சாய்ந்திருக் கின்ற பலசமயங்களில்
கொத்து மலர்க்கூட்டம்-அழகு
குலுங்கக் குலுங்கஎன் உள்விழி யில்மின்னல்
இட்டு மறைந்துவிடும்-அட்டா
இதுவே இதுவே தனிமையின் பேரின்பம்

அப்பொழு தென்மனம் மகிழ்ச்சியில் நிறையும் அந்த மலர்களு டன்நடம் புரியும் ⁴

(தமிழாக்கம்: இந்நூலாசிரியன்)

டேஃப்டில் மலர்கள் எப்படி அவ்வப்போது ஒய்வு நேரங்களில் தன் மனத்திரையில் மின்னலிட்டன என்பதைக் கவிஞன் சொல்வதில் அனுபவச் சூழல் என்ற முழுமை வெளிப்படுகிறது.

மறுதிரையோட்டம் என்ற திரைப்பட யுக்திபோல் கவிதைகள் அமைவதற்கு மேற்சொன்ன கவிதை ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. மறுதிரையோட்டம் போல் திரைப்படத்தில் இன்னொரு யுக்தி கையாளப்படுகிறது. சுவரில் இருந்து ஒருவன் கீழே குதிக்கும் காட்சியைப் பின்னோக்கி ஓட வைத்தால், அவன் கீழிருந்து எம்பிச்சுவர் மீது ஏறுவது போன்ற காட்சி புலப்படும். இதைப் ‘பின்னோட்டம்’ எனலாம். இதே யுக்தி சில கவிதைகளிலும் வெளிப்படுகிறது. கீட்ஸ் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன் எழுதிய ஒரு வரி இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. விழிகள் குவிந்த வண்ணம் அழகு நங்கை ஒருத்தி துயிலில் ஆழ்ந்திருக்கிறாள். குவிந்ததிருக்கும் விழியை வர்ணிக்கப் புகும் கவிஞன், ரோஜா மலர் ஒன்று தன் இதழ்களைக் குவித்துக் கொண்டு மொட்டாகி விட்டதோ என்று வியக்கிறான்.⁵ ரோஜா மலர்வதுண்டு. பிறகு வடி உதிர்வதுண்டு. ஆனால் மலர்ந்த ரோஜா மீண்டும் இதழ்கள் குவித்து மொட்டாவதே கிடையாதே! ரோஜா மலர்கின்ற காட்சியைப் பின்னோக்கி ஓடுவைத்து, அது இதழ் குவித்துக்கொண்டு மொட்டாவது போல் இந்தக் கவிதை வரிகள் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றனவே!

மீண்டும் பாரதிக்கு வருவோம். ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ குறுங்காவியத்தில், மாலை நேர வானத்தின் அழகை வியந்து பாரதி சில கவிதைகள் சொல்கிறான். மாலைப் பொழுது; மேற்கு வான்விளிம்பில் மறைய இருக்கும் கதிரவன்; இடியுடன் கூடிய மின்னல்; புலப்பாட்டுக்கு உள்ளாகும் புறக்காட்சிகள் இவை மட்டுமே. இவற்றை நோக்கும்போது, பாரதிக்கு அகத்தில் விளையும் அனுபவமோ, புறக்கண்களுக்குப் புலப்படாத நுட்பங்கள் பல கொண்டதாய் விரிகிறது.

**அடிவானத் தேயங்கு பரிதிக் கோளம்
அளப்பரிய விரைவினொடு சுழலக் காண்பாய்
இடிவானத் தொளிமின்னல் பத்துக் கோடி
எடுத்தவற்றை ஒன்றுபட உருக்கி வார்த்து
முடிவான வட்டத்தைக் காளி ஆங்கே**

மொய்குழலாய் சுழற்றுவதன் மொயம்பு காணாய்
வடிவான தொன்றாகத் தகடி ரண்டு
வட்டமுறச் சுழலுவதை வளைந்து காண்பாய்

அமைதியொடு பார்த்திடுவாய் மின்னே பின்னே
அமைவுறுமோர் மின்செய்த வட்டு முன்னே
சமையும்ஒரு பச்சைநிற வட்டம் காண்பாய்
தரணியில்இங் கிதுபோலோர் பசுமை யுண்டோ
இமைகுவிய மின்வட்டின் வயிரக் கால்கள்
எண்ணில்லா திடையிடையே எழுதல் காண்பாய்
உமைகவிதை செய்கின்றாள் எழுந்து நின்றே
உரைத்திடுவோம் பல்லாண்டு வாழ்க என்றே.⁶

மேற்கிலே கதிரவன் மெல்ல விழுவதும், அங்கே வானம் சிவந்து காணப்படுவதும், இடியுடன் கூடிய மின்னல் அவ்வப்போது பளிச்சிடுவதும், சாதாரண மனிதர்களுக்குப் புலப்படுகின்ற காட்சிகள். இந்தக் காட்சிகளில் இருந்து புறக்கண்களுக்குப் புலப்படாத ஒரு தெய்வீகத்தைக் கண்டு களிக்கிறான் பாரதி. நாமும் அதைக் கண்டு களிக்குமாறு அந்தத் தெய்வீகக் காட்சியை வண்ண ஓவியமாய்த் தன் கவிதையில் வடிக்கிறான்.

பத்துக்கோடி மின்னல்களை ஒன்றாக்குவதாம்! அதை உருக்குவதாம்! அந்தக் குழம்பை ஒரு வார்ப்படத்தில் இட்டு அதை ஒரு முழுவட்ட வடிவில் வார்த்தெடுப்பதாம்!

அப்படி எடுக்கப்பட்ட முழுவட்டத் தகட்டினைத் தன் கருங்குழலில் சூடிக்கொண்டு சுழற்றுபவள் யார் தெரிகிறதா? காளியாட, காளி! அந்தச் சுழற்சியின் அழகைப் பார். உற்றுப் பார். சற்றே வளைந்து பார். இரண்டு தகடுகள் சுழல்கின்றனவே, தெரிகிறதா? பத்துக் கோடி மின்னல்களை உருக்கி வார்த்த முழுவட்டமகிய மின்வட்டம் ஒன்று; அதைத்தன் கருங்குழலில் சூடிச் சுழற்றுகிறாளே, அந்தக் காளியின் முகவட்டமாகிய ஒளிவட்டம் மற்றொன்று. இவ்விரு வட்டங்களும் ஒரே வட்டம் போல் தோற்ற மயக்கம் தந்து சுழல்கின்றனவே, தெரிகிறதா?

வடிவான தொன்றாகத் தகடி ரண்டு
வட்டமுறச் சுழலுவதை வளைந்து காண்பாய்.

தெய்வ வடிவம் வரையும் ஒவியர்கள். தெய்வத்தின் தலைக்குப் பின்னால் ஓர் ஒளிவட்டம் வரைவார்களே, அது போலன்றோ பாரதி, காளியின் முகத்திற்குப் பின்னணியில் பத்துக் கோடி மின்னல்களை உருக்கி, வார்த்தெடுத்த ஓர் ஒளிவட்டத்தைக் கவிதையில் தீட்டிக் காட்டுகிறான்! இந்தக் காட்சி சாதாரணப் புறக்கண்களுக்குப் புலப்படக் கூடிய காட்சியா என்ன?

மின்வட்டு பின்புறம், காளியின் முகவட்டம் முன்புறம். சரி, இரண்டும் சுழலும் நுட்பம் சட்டென்று புலப்படுமா? வளைந்து பார்க்க வேண்டும். அதுவும் அமைதியோடு பார்க்க வேண்டும் பணிவும், அலைபாயாத நெஞ்சும் வாய்க்கப் பெறும் ‘த்யானம்’ என்ற உள்நோக்கு நிலையில் இருந்தபடி பார்க்க வேண்டும் அப்பொழுதுதான் அகத்திரையில் இந்தக் காட்சி விரியும். என்ன காட்சி பின்புறம் மின்வட்டம், முன்புறம் காளியின் முகவட்டம். அந்த முகவட்டமோ முழுப்பச்சை நிறம். அதன் பசுமைக்கு ஈடாகப் புவியில் பச்சை நிறம் எதுவுமே இல்லை. உவமை சொல்லமுடியாத முழுப்பச்சை நிற ஒளிவட்டமே காளியின் திருமுகம்! தெரிகிறதா? அமைதியொடு பார்.

**அமைதியொடு பார்த்திடுவாய் மின்னே
பின்னே அசைவுறும் ஓர் மின்செய்த வட்டு
முன்னே சமையும் ஒரு பச்சைநிற வட்டம்.**

சரியாகத் தெரியவில்லையா? புறக்கண்ணால் காண முயல்கிறாயே! எப்படி தெரியும்? விழியை மூடிக்கொள். இமை குவித்துக்கொள். த்யானம் என்ற உள்நோக்கில் ஆழ்ந்துவிடு. மெல்லத் தெரிகிறது பார்; முன்புறமாகச் சுழலும் முழுப்பச்சை வட்டம்! அதற்குப் பின்னணியில் சுழலும் மின்வட்டம்! முன்னால் சுழலும் பச்சைநிற வட்டம் போல் பசுமையான பொருள் உலகில் வேறெங்கும் கிடையாது. அந்தப் பச்சை வட்டம் உலகில் உள்ள ஒரு பொருள் இல்லை. அது காளியின் திருமுகம். பரிதி, மின்னல் மேகம் போன்றவை புறக்கண்களுக்குப் புலப்படும் பொருள்கள். காளியின் திருமுகம் அப்படிப் பட்டபொருள் இல்லை. அமைதியான த்யானத்தில், முனிவர்களுக்கு மட்டுமே, எப்பொழுதேனும் அகக் கண்ணில் ஒரு கணம் தோன்றி மறையும் மின்னல் அன்றோ காளியின் முகம்! புரிகிறதா? இமை குவித்துக் கொள். உள்நோக்கில் ஆழ்ந்துவிடு. அகக்கண்ணில் காட்சி விரிகிறதா? காட்சி முழுமையும்

தெரியாவிட்டாலும், மின்வட்டத்தின் வைரக்கால்கள்
இடையிடையே எழுந்து நடனமாடும் காட்சியாவது
தெரியுமே!

**இமை குவிய மின்வட்டின் வைர கால்கள்
எண்ணில்லா திடையிடையே எழுதல் காண்பாய்.**

வைரக்கால்கள்! ஒன்றிரண்டல்ல; எண்ணற்றவை!
இது வெறும் காட்சியில்லை. உமை செய்யும் கவிதை.
உமையாள் இப்பொழுது கவிதை செய்கிறாள். எழுந்து
நில். பல்லாண்டு பாடு.

இதுவன்றோ கவிதை! இயற்கைக் காட்சியாகிய மாலைநேர
வானத்தைக் கவிஞன் கண்ட போது, அவன் அகத்தே
விளைந்த அதிர்வுகளும், அந்த அதிர்வுகளால் அவன்
அகத்திரையில் விரிந்த தெய்விகக் காட்சியும் இந்தக் கவிதை
வரிகளில் அப்படியே பதிந்திருக்கின்றனவே! இந்த
முழுமைதான் அனுபவச் சூழல் என்று மேலே சொல்லப்பட்டது.

புறஅழகை மட்டும் நினைவுத் திரையில் நிழலாடவிட்டுப்
பார்த்து ரசித்த சாதாரணக் கவிஞனா பாரதி? அந்த அழகின்
பின்னணியை, அதன் அடிப்படையான தெய்விகத்தை
உள்நோக்கில் தரிசனம் செய்யும் வேள்வியாக அன்றோ அவன்
கவிதையுணர்வு அமைகிறது! துயிலில் குவிந்த இமைகளை
ரோஜா மலரின் இதழ்கள் மீண்டும் குவிந்து மொட்டாயினவோ
என்று வியந்தான் கீட்ச். த்யானத்தில், இமை குவிந்த
நிலையில், தோன்றக்கூடிய தெய்விகக் காட்சிகளைப் பாட்டாக
ஆக்கினான் பாரதி.

அவனைத் தாக்கிய மின்னல் கணத்தை அவன் தன்
அகத்திரையில் நிழலாடவிட்டுப் பார்த்துச் சுவைக்கும்போது,
அக்காட்சிக்கு ஏற்ப அவன் அகஉணர்வுகள் களம் அமைத்துக்
கொடுக்க, அந்தச் சூழலில் அவனுக்குள் கவிதை பிறக்கிறது.
அப்படிப் பிறக்கும் கவிதையைத் தன் படைப்பாகக் கருதாமல்,
உமையவளாகிய பாரசக்தி அக்கவிதையை எழுதுவதாகவே
அவன் கருதுகிறான்.

‘பாட்டினிலே சொல்லுவதும் அவள் சொல்லாகும்’, என்று
சொல்கிறானே, அந்தப் பணிவும், சரணாகதி உணர்வும் அவன்
கவிதைகளுக்கு மேலும் பொலிவு சேர்க்கின்றன. ஆனந்த
சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டதாகக் கூத்தாடும் போது கூட அவன்
என்ன சொல்கிறான் என்று நோக்குவோம்:

**பூமியில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம் -பரி
பூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்.⁷**

இனி இப்புவிமீயில் யார்க்கும் அடிமை செய்யோம் என்ற துணிவைப் பரிபூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம் என்ற பணிவு மேலும் பொலிவுறச் செய்கிறதே!

நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்

என்று கம்பீரமாகச் சொன்ன நாவுக்கரசர், தொடர்ந்து சொல்வதை நோக்குவோம்!

**தாமார்க்கும் குடியில்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்நற் சங்கவேண் குழையோர் காதில்
கோமாற்கே நாமென்னும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னோமே.⁸**

இந்தப் பணிவுதானே அவருடைய கம்பீரத்திற்கு மெருகூட்டியது!

தன்னை மின்னல் போல் ஒரு கணம் தாக்கும் அனுபவத்தை, அதன் சூழலோடு சேர்த்துத் தோந்த சொற்களில் கவிருள் பதிவு செய்துவிடுகிறான் என்ற கருத்து மேலே தெரிவிக்கப் பட்டது. இக்கருத்தை ஒரு கொள்கையாக நிறுவும் கட்டுரை எதுவும் பாரதி எழுதவில்லை. ஆனால், அவனுடைய குயில்பாட்டின் தொடக்க வரிகளில் இருந்து, குறிப்பாக, 'மின்னற்கவை' என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள விதத்தில் இருந்து, அப்படியொரு கருத்து எளிதில் பெறப்படுகிறது என்றே மேலே விவரிக்கப்பட்டது. 'குயில்பாட்டு' என்ற இலக்கியத்தில் இருந்து கவிதைக்கு ஓர் இலக்கணம் பெறப்படுகிறது என்பதே செய்தி. இலக்கியத்தில் இருந்துதானே இலக்கணம் எடுபடும்!

வானத்தில் இருந்து புவிநோக்கிப் பாய்கிறது மின்னல். அது தாக்கக் கூடிய நிலப்பரப்பில் உள்ள கட்டடங்களில் எல்லாம் உயரமான கட்டடம் எதுவோ அதுவே அந்த மின்சக்தியை ஈர்த்துக் கொள்கிறது. அண்டப் பெருவெளி என்ற ஆகாயத்தில் எண்ணற்ற சலனங்கள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்துகொண்டே இருக்கின்றன. மிகவும் உயரத்தில் சிறகடித்துப் பறக்கும் கவிதையுள்ளம் இந்தச் சலனங்களில் ஏதேனும் ஒன்றின் சக்தியை ஈர்த்துக் கொள்கிறது. அதனால் சில அதிர்வுகளுக்கு அது ஆளாகி, அந்த அதிர்வுகளைச் சொற்களில் வடிக்க முற்படும் போது கவிதை பிறப்பதாகக் கொள்ளலாமோ!

ஒரு நிமிடம். கவிச்சக்ரவாத்தி கம்பர் படைக்கும் மின்னற்சுவையை அருந்த இதுதான் தகுந்த வேளை. இராமபிரான் மணி மகுடம் தரிக்க ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. விடிந்தால் முடிசூட்டுவிழா. அயோத்தி நகரமே விழாக்கோலம் பூண்டுள்ளது. கூனியின் தீய உரையால் நெஞ்சம் திரிந்த கைகேயி இராமனை வரவழைத்துச் சொல்கிறாள்:

“இராமா, இந்த உலகை எல்லாம் பரதனே ஆளட்டும். நீ சடைமுடி தரித்து தவக்கோலம் பூண்டு பூழிவெங்கானம் செல். ஏழிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து வா. இது தசரத மன்னனின் கட்டளை.”

கையேகியின் சொற்களைக் கேட்டு இராமபிரான் திடுக்கிடவில்லை. சற்றும் அமைதி மாறாமல், புன்னகையோடு பதில் கூறுகிறாள்:

“அம்மா, இது அரசு கட்டளையாக இல்லையென்றாலும், நீங்கள் இட்ட பணியை நான் மறுப்பேனா? என் தம்பிக்குச் செல்வம் வந்தால் இது எனக்கு வந்தது போலாகாதா என்ன? இதோ, என் உறுதி. நீங்கள் தந்த பணியைத் தலைமேற்கொண்டேன். இன்றே மின்னொளிர் கானம் போகின்றேன். விடைபெற்றுக் கொண்டுவிட்டேன்.”

கைகேயி போகச் சென்னதோ பூழிவெங்கானம்; அதாவது, புழுதி சூழ்ந்த வெம்மையான காடு. இராமன் போகத் தயாரானதோ மின்னொளிர் கானம்; அதாவது மின்னல் வெளிச்சம் சுடர்வீசும் காடு. தாய் சொல்லைத் தட்டாத இராமன் இப்படிச் செய்யலாமா? தாய்போகச் சொன்ன இடத்தைவிட்டு, வேறிடம் போகலாமா? இராமபிரான் அப்படிச் செய்யக் கூடியவனா? இல்லை. பூழிவெங்கானம், மின்னொளிர் கானம் இரண்டும் ஒரே காடுதான். மனத்தில் புழுக்கத்தோடு பேசும் கைகேயியின் பார்வையில் புழுதியும், வெம்மையுமாகத் தோன்றும் காடு, அமைதியான நெஞ்சம் கொண்ட இராமன் பார்வையிலோ, மின்னல் சுடர்வீசும் கானமாகத் தோன்றுகிறது. பூழிவெங்கானத்தை, மின்னொளிர் கானமாய் மாற்றிக் காட்டியது எது? அதுதான் இராமனுடைய உறுதி.

என்னினி உறுதி அப்பால்
இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்

என்று அவன் சொல்லும்போது வெளிப்படும் உறுதியே இந்த ரசவாதத்தைச் செய்தது. இப்பொழுது கைகேயி சொன்னதையும் இராமன் கூறியதையும் கம்பர் வாக்கிலேயே நோக்குவோம்:

ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம்
பரதனே ஆள நீ போய்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித்
தாங்கரும் தவம்மேற் கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணிப்
புண்ணியத் தறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டாண்டின் வானன்
றியம்பினன் அரசன் என்றாள்
மன்னவன் பணியன் றாகில்
நும்பணி மறுப்ப னோஎன்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியனேன் பெற்ற தன்றோ
என்னினி உறுதி அப்பால்
இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் கானம் இன்றே
போகின்றேன் விடையும் கொண்டேன்.⁹

பூழிவெங்கானத்தை மின்னொளிர் கானமாய் மாற்றிக் காட்டிய உறுதி ஏது? அது, தர்மத்தின் மேலுள்ள உறுதி! அறவழி நடப்பதில் உள்ள மாறாத உறுதி! என்றும் அமைதி குன்றாத உறுதி! துணிந்தபின் எண்ணாத மனஉறுதி! காட்டுக்குப் போவேன் என்று சொல்லாமல், இதோ இப்பொழுதே, போய்க் கொண்டே இருக்கிறேன் (இன்றே போகின்றேன்) என்று நிகழ்காலத்தில் சொல்லும் உறுதி! விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லாமல், விடைபெற்றுக் கொண்டுவிட்டேன் (விடையும் கொண்டேன்) என்று இறந்தகாலத்தில் சொல்லும் உறுதி! இப்படிப்பட்ட உறுதி இருந்தால் பொதுமீ; கணநேர மின்னல் வெட்டு, முக்காலமும் நின்று சுடர்வீசும். மின்னொளிர் கானம் என்றால், மின்னல் ஒளிர்ந்த, ஒளிர்கின்ற ஒளிர்ச்சுடிய காடு என்று பொருள். இந்த உறுதிக்கு அப்பால் வலிமையான சக்தி வேறு ஏது?

பூழிவெங்கானம் என்றும், மின்னொளிர் கானம் என்றும் சொல்லி மின்னற்சுவை விருந்து படைக்கிறார் கம்பர். இது

இயன்றது எவ்வாறு? மேற்கண்ட இரண்டு பாடல்களுக்கும் நடுவில் வரும் பாடல் ஒன்றில் குறிப்பாக இக்கேள்விக்கு விடை கிடைக்கிறது.

‘பரதன் முடிசூடிக் கொண்டு நாட்டை ஆளாட்டும், நீ காட்டுக்கு போய் ஏழிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்துவா’ என்று கைகேயி சொன்னதும் இராமபிரான் அக்கூற்றை எப்படி வாங்கிக் கொண்டான்? தம்மைப் போன்ற கவிஞர்கள் இப்பொழுது இதற்கு எளிதில் விடைதரக் கூடும் என்கிறார் கம்பர். ஆனால், அப்பொழுது, அதாவது, காட்டுக்குப் போ என்று கைகேயி சொன்ன அப்பொழுது, இராமனுடைய திருமுகத்தை நோக்க வேண்டுமாம்! அப்பொழுதுதான், இராமன் போல் இருப்பது மிகவும் அரிய செயல் என்று விளங்கும் என்கிறார் கம்பர். அந்தப் பாடலை இப்பொழுது நோக்குவோம்:

**இப்பொழு தெம்மனோரால்
இயம்புதற் கெளிதே யாரும்
செப்பரும் குணத்தி ராமன்
திருமுகச் செல்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பல்
வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா
மரையினை வென்ற தம்மா.¹⁰**

கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன் இராமபிரான். அவன் குணங்கள் சொல்வதற் கரியவை. கைகேயியின் கட்டளையைக் கேட்டதும் இராமபிரான் திருமுகம் எப்படி இருந்தது? இப்பொழுது அதைக் கற்பனை செய்து பார்த்து ஒருவாறு என்போன்ற கவிஞர்கள் சொல்லலாம். ஆனால், அந்தக் காட்சியையே பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அதன் மாட்சிமை விளங்கும்; ‘அப்படி இருப்பது எவ்வளவு அரிய குணம்!’ என்ற வியப்புண்டாகும்; கைகேயி உரை கேட்பதற்கு முன்பும், கேட்ட பின்பும் இராமன் திருமுகம் எந்த வேறுபாடும் இன்றி அப்பொழுதுதான் அலர்ந்த செந்தாமரையை வெல்லும் மலர்ச்சியுடன் ஒரே மாதிரி இருந்ததது என்று நான் இப்பொழுது எளிதில் சொல்லிவிட்டேனே. இது ஓரளவு அக்காட்சியைப் புரியவைக்கத்தான். நேரில் அக்காட்சியை நோக்கினால் தான் செப்பரும் குணம் என்ன என்று மேலும் விளக்கும்.

இப்படியெல்லாம் சொல்லியும் சொல்லாமலும் கம்பர் தவிக்கிறார். அது போகட்டும்! கைகேயி, இராமபிரான் உரையாடல் நிகழ்ந்த அக்காட்சியை நோக்கினால்தான் புரியும் என்று கம்பர் சொல்கிறாரே! இவர் எப்படி அக்காட்சியை நோக்க முடிந்தது! அந்தக் காட்சி நிகழ்ந்ததற்கும் கம்பர் கவிதை செய்ததற்கும் நடுவில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் இடைவெளி உண்டே! அண்டப் பெருவெளியாகிய ஆகாயத்தில் உயரப் பறந்து சிறகடிக்கும் கவியுள்ளம் ஒளியை விட விரைந்து செல்லும் ஆற்றல் உடையது; கடந்த காலம் என நாம் நினைத்திருக்கும் காட்சிகளை எட்டிப் பிடித்துக் காணும் பேறு பெற்றது. மேலும், இராம காதை என்ற பாற்கடலை முற்றும் அருந்த முயன்று அதில் மூழ்கித் திளைத்த கவியுள்ளம், அக்காதையின் காட்சிகளை ஈர்த்துக் கொண்டு வந்தது என்று கொள்ளலாம் அன்றோ? உயர்ந்த கட்டடம் மின்சக்தியை ஈர்த்துக் கொள்கிறது என்று மேலே சொல்லப்பட்டதே! அதன் நுட்பம் இதுதான். எப்படிப்பட்ட அதிர்வை, எப்படிப்பட்ட அனுபவத்தை இந்தக் கட்டத்தில் கம்பர் பெற்றார் என்பதை அடுத்த பாடலே விளக்குகிறது:

தெருளுடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்ப அஞ்சி

இருளுடை உலகம் தாக்கும் இன்னலுக் கியைந்து நின்றான்

உருளுடைச் சகடம் பூண்ட உடையவன் உயத்த கார்ஏறு)

அருளுடை ஒருவன் நீக்க அப்பிணி அவிழ்த்த தொத்தான் ¹¹

அதாவது, கைகேயியின் உரையைக் கேட்ட இராமன் மனநிலை எப்படி இருந்ததது தெரியுமா? “கட்டப்பட்டு இருந்த வண்டி மாட்டைக் கருணையோடு ஒருவன் அவிழ்த்து விட்டதும் அந்த எருதுக்கு எப்படியொரு விடுதலை உணர்ச்சி மேலிடுமோ அப்படி ஒரு விடுதலை உணர்ச்சி இராமனுக்கு ஏற்பட்டதாம். ஏன்? தந்தையாகிய தயரத மன்னனின் கட்டளையை மீற மாட்டாமல், இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இசைவு தந்து, கட்டுப்பட்டு நின்ற தன்னைக் கருணையோடு அந்தக் கட்டிலிருந்தது கைகேயி விடுதலை பெறச் செய்ததுபோல் இராமன் மகிழ்ந்தான்” என்பது பாடலின் பொருள். உலகம் தாங்குவதே பணியாகக் கொண்ட, காக்கும் கடவுள் திருமாலின் அவதாரமான இராமனுக்கு இருளுடை உலகம் தாங்கும் அரசாட்சிப் பணி ஓர் இன்னலாக இருந்தது என்ற குறிப்பு வியப்பளிக்கிறது. இராவணனைக் கொன்று பேருலகைக் காக்கும் பெரும்பணி இருந்ததால், பேருலகின் ஒரு மூலையில்

உள்ள புவியில், ஒரு சிறிய ஊருக்கு அரசனாக அமர்ந்து விடுவது இடையூறுதானே! 'பூழிவெங்கானம் போ' எனக் கைகேயி சொன்னாள். 'மின்னொளிர் கனாகம் இன்றே போகின்றேன்' என்று இராமன் விடைபெற்றான். இந்த இரண்டுக்கும் நடுவிலே இரண்டு பாடல்கள். ஒன்றில் கைகேயி உரைகேட்ட இராமனுடைய முகநிலை; மற்றொன்றில் அவன் அகநிலை! இப்படியாக அந்தக் காட்சியின் அனுபவச் சூழலைத் தம் கவிதைகளில் முழுமையாகத் தந்துவிடுகிறார் கம்பர். இப்படிப்பட்ட தன்மையால்தான், கம்பர் எழுதிய காவியம், கம்பசித்திரம் என்றே குறிக்கப் படுகிறது.

பொன்னைப் பொழிந்திடு என்று சக்தியிடம் வேண்டும் பாரதி, உடனேயே, மின்னை வளர்த்திடு என்று வேண்டுகிறான்:

**பொன்னைப் பொழிந்திடு மின்னை வளர்த்திடு
போற்றி உனக்கிசைத்தோம்
அன்னை பராசக்தி என்றுரைத்தோம் தனை
அத்தனையும் களைந்தோம்.**¹²

எந்த மின்னலை வளர்க்கச் சொல்கிறான் ?

**மின்னல் அனையதிறல் ஒங்குமே -உயிர்
வெள்ளம் கரையடங்கிப் பாயுமே**¹³

இந்தப் பாட்டில் மின்னல் அனையதிறல் என்று எதைச் சொல்கிறான்? உயரப் பறந்து ஈர்த்து வரும் மின்னலைச் சொற்களில் சுடர்வீசச் செய்யும் திறலையா?

**வாயே திறவாத மௌனத் திருந்துன்
மலரடிககுத்
தீயே நிகர்த்தொளி வீசும் தமிழ்க்கவி
செய்குவனே**¹⁴

இது எப்படி இயலும்? மௌனத்தில் இருந்து தீச்சுடர் போன்ற கவிதைகள் தருவிப்பேன் என்கிறானே! இது என்ன சித்து விளையாட்டு?

**உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி
உண்டாயின் வாக்கினிலே
ஒளிஉண்டாகும்**¹⁵

என்று திட்டவட்டமாக அவன் அறிவிக்கிறான்.

மனத்திலே உறுதியிருந்தால், மின்னல்வெட்டு காலம் வென்று சுடர்வீசும். மனத்திலே ஒளியிருந்தால் மின்னற்சுவையாய்த் தெறிந்த ஒரு கண்ணீர அனுபவம் கூடக் காலம் வெல்லும் கவிதையாக நிலைபெறும் உறுதியும் ஒளியும் இணைந்த உள்ளம் கொண்டவன் பாரதி; அதனால்தான், அவன் மஹாகவி!

குறிப்புகள்

1. பக் 367-368, பாரதி பாடல்கள்: ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989 (இனி இந்தப் பதிப்பு - 'ஆ பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்)
2. பக் 406, ஆ. பதிப்பு
3. பக் 262, கம்பராமாயணம், 1983, கம்பன் கழகம் சென்னை. (இந்தப் பதிப்பு இனி 'கம் கழகம்' என்றே சுருக்கமாகக் குறிக்கப்படும்.)
4. பக். 187, The Works of William Wordsworth, Wordsworth Editions Limited, Hertfordshire, U.K., 1994.
5. Eve of St. Agnes, Verse XXVII, P.223, The Poetical Works of John Keats, Oxford University Press, London, 1908.
6. பக் 244, ஆ. பதிப்பு
7. பக் 160, ஆ. பதிப்பு
8. மறுமாற்றுத் திருத்தாண்டகம், திருநாவுக்கரசர் பாடல் எண் 7205, தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், பதிப்பாசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன், கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை, முதல் பதிப்பு 1998.
9. பக் 270 கம். கழகம்
10. பக் 270 கம். கழகம்
11. பக் 270 கம். கழகம்
12. பக் 668, ஆ. பதிப்பு
13. பக் 586, ஆ. பதிப்பு
14. பக் 494, ஆ. பதிப்பு
15. பக் 528, ஆ. பதிப்பு

3

காலமாம் வனத்தில்

இருபதாம் நூற்றாண்டில், ஐன்ஸ்டைனுக்குப் பிறகு அதிகம் புகழ்பெற்ற அறிவியல் சிந்தனையாளர் ஸ்டீபன் ஹாக்கிங் என்பவர். ஒரு கொடிய நோய்க்கு ஆட்பட்டு, அதனால் தம் உடல் உறுப்புகளை அசைக்கக் கூட முடியாமல், சக்கர நாற்காலியில் இவர் முடங்கியிருக்க வேண்டிய கொடுமை நோர்ந்தது. ஆனாலும் ஊக்கம் குன்றாமல் சிந்தித்து, அண்டப் பெருவெளி பற்றிய ஆய்வில் புதிய கருத்துகள் மலர இவர் வழிவகுத்தார். அண்டப் பெருவெளி பற்றிய ஆய்வு ஆங்கிலத்தில் 'காஸ்மாலஜி' என்று குறிக்கப்படுகிறது. இதைத் தமிழில் 'பேரண்ட இயல்' அல்லது 'அண்டப் பெருவெளி இயல்' எனலாம். வியனுலகியல் கொள்கைகளைப் பாமரர்களும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய விதத்தில் ஸ்டீபன் ஹாக்கிங் ஒரு சிறிய நூல் எழுதியுள்ளார். 'காலத்தின் சுருக்கமான வரலாறு'¹ என்ற அந்த நூல் பல லட்சம் படிக்க விற்பனையாகி இன்னும் சாதனை படைத்து வருகிறது. அண்டப் பெருவெளியாகிய வியனுலகம் வரிவடைந்து கொண்டே இருப்பதாகக் கூறும் ஒரு கொள்கை அந்த நூலில் விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. தோன்றிய காலம் தொட்டு விரிவுபெறத் தொடங்கிய வியனுலகம், இன்னும் விரிவடைந்து கொண்டே இருக்கிறதாம். இக்கருத்து, ஆங்கிலத்தில் 'தியரி ஆஃப் எக்ஸ்பான்டிங் யூனிவர்ஸ்' எனப்படுகிறது. தமிழில் இதை 'விரிவெளிக் கொள்கை' எனலாம்.

'வியனுலகம்' என்பது புவிக் கோளத்தை மட்டும் குறிக்கும் சொல் இல்லை. புவிக் கோளம் என்பது பரிதியைச் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் கோள்களில் ஒன்று. பரிதியும் அதைச் சுற்றிச் சுழலும் கோள்களும் கொண்ட தொகுதி 'பரிதி மண்டலம்' எனப்படும். பரிதி மண்டலங்கள் பல உண்டு. அவை எண்ணில் அடங்காதவை. பல கோடிப் பரிதி மண்டலங்கள் ஒரு மையப் புள்ளியைச் சுற்றிச் சுழல்வதாக உள்ள பெரிய தொகுதி, 'காலக்ஸி' என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுகிறது. தமிழில் இதை 'அண்டம்' என்றே குறிப்பிடலாம். நாம் வசிக்கும் புவிக் கோளம் உள்ள அண்டம். ஆங்கிலத்தில் 'மில்லி வே' எனப்படுகிறது.

இதைத் தமிழில் ‘பால்வெளி அண்டம்’ எனலாம். இப்படிப்பட்ட அண்டங்கள் பல கோடி கொண்டதே வியனுலகம் என்ற பேரண்டம். லைசுற்றுக்கிறதா?

எல்லையற்றதாக உருவகிக்கப்படும் பேரண்டமே விரிந்து கொண்டிருப்பதாகத் தற்கால அறிவியல் கூறுகிறது. பேரண்டம் என்பது புவிக்கோளம், நிலாக்கோளம், ஆகிய கோள்களைப் போல் திடமான ஒரு கோளம் இல்லை; அது பொருட்தன்மை கொண்ட ஒரு பொருள் இல்லை; பொருள்கள் அடங்கிய வெற்றிடம், வெட்டவெளி, பேரண்டமாகிய வெட்டவெளியில் பொருள்களால் நிரம்பிய இடம் மிகமிகச் சிறியது. இப்பேரண்டத்தில் உள்ள பொருள்களை எல்லாம் பொருட்தன்மை கொண்ட கோளங்களை எல்லாம், மிக நெருக்கமாக, அருகருகே அடுக்கி வைத்தால், அவையெல்லாம் பேரண்டத்தின் ஒரு மூலையில், ஒரு மிக மிகச் சிறிய இடத்துக்குள் அடங்கிவிடும். பேரண்டத்தில் பொருள்களால் நிரப்பப்படாத வெட்டவெளி உண்டு; பொருட்தன்மை வாய்ந்த கோளங்களால் நிரம்பிய பகுதி உண்டு. பரப்பளவில் வெட்டவெளி மிகமிகப் பெரியது; பொருள் நிரம்பிய பகுதி மிக மிகச் சிறியது. வெட்ட வெளியைக் காட்டிலும் பொருள் நிரம்பிய பகுதி எத்தனை மடங்கு சிறியது? பலகோடி மடங்கு சிறியது. புவியின் பரப்பளவை விட ஓர் ஊசிமுனை எத்தனை மடங்கு சிறியது? வெட்டவெளிப் பரப்பை விடப் பொருள் நிரம்பிய பகுதி அத்தனை சிறியதா? இல்லை; மேலும் பலகோடி மடங்கு சிறியது. எனவே, வியனுலகம் விரிவடைந்து கொண்டே இருக்கிறது என்றால், அதில் உள்ள பொருள்களும் பொருட்தன்மையுள்ள கோளங்களும் விரிவடைவதாகக் கொள்ளமுடியாது; வெற்றிடமாகிய வெட்டவெளியே விரிந்து கொண்டிருப்பதாகத் தான் கொள்ளவேண்டும்.

வெட்டவெளியே விரிகிறதா? அப்படியானால் அந்த வெளி எதற்குள் இருக்கிறது? வெட்டவெளி மேலும், மேலும் விரிய இடமளிப்பது எது? இக்கேள்விகள் எழுத்தானே செய்யும்!

இதுவரை வெட்டவெளியாகக் கூட இல்லாத ஓர் இடம், திடீரென்று, விரியும் வெளியால் நிரம்பி, வெட்டவெளியாவது எப்படி? வெட்டவெளியாகக் கூட இல்லாத இடமா? கற்பனை செய்து பார்க்கவே முடியவில்லையே! வெட்டவெளியைப் பொருள்கள் நிரப்பலாம். வெட்டவெளி எதை நிரப்பக் கூடும்? தலைசுற்றுக்கிறதா?

ஒரு வேளை வெட்டவெளி என்பது காலத்த நிரப்புகிறதோ? கடந்த காலத்தை முழுக்க நிரப்பிவிட்டுத் தற்போது நிகழ்காலத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கும் வெட்டவெளி, எதிர்காலத்தை நிரப்ப விரிகிறதோ? அப்படி யானால், பேரண்டம் என்பது காலத்தின் ஒரு கூறுதானோ?

காலம் என்ற பெரிய வனத்திலே, ஒரு புள்ளியாகத் தோற்றம் கொண்டு, மெல் வளர்ந்து, விரிவடைந்து, வனத்தை நிரப்பிவரும் மரம்தான் பேரண்டமோ? காலம், ஒரு வனம்; பேரண்டமோ, அதிலுள்ள ஒரு மரம்! அட, பாரதியின் குரல் கேட்கிறதே!

**காலமாம் வனத்தில் அண்டக்
கோலமா மரத்தின் மீது
காளிசக்தி என்ற பெயர் கொண்டு-ரீங்
காரமிட் டுலவுமொரு வண்டு.²**

நாம் மேற்கொண்ட வியன்உலகியல் ஆய்வுக்கு ஒரு தீர்வாகத் தான் இந்தப் பாடல் பாரதியால் எழுதப் பட்டதா? அல்லது, தன்போக்கில் பாரதி எழுதிய வரிகளை நம் ஆய்வுக்குச் சாதகமாக நாம் பயன்படுத்துகிறோமா? பாரதியிடமே கேட்போமே.

பாரதி! நீ காளி பற்றிப் பாடிய பாடலில் அண்டப் பெருவெளி பற்றிய ஓர் அறிவியல் கொள்கை இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே! அது சரிதானா?

பாரதி சிரிக்கிறான்.

(காலமாம் வனத்தில் அண்டக் கோலமா மரம்.)

மீண்டும் சிரிக்கிறான், பிறகு உரக்கப் பாடுகிறான்.

**விண்டு ரைக்க அறிய அரியதாய்
விரிந்த வான வெளியென நின்றனை
அண்ட கோடிகள் வானில அமைத்தனை
அவற்றில் எண்ணற்ற வேகம் சமைத்தனை
மண்டலத்தை அணுஅணு ஆக்கினால்
வருவது எத்தனை அத்தனை யோசனை
கொண்ட தூரம் அவற்றிடை வைத்தனை
கோலமே நினைக் காளியென் றேத்துவேன்.³**

இந்தப் பாடலின் பொருள் என்ன? எதுவும் சேர்க்காமல், குறைக்காமல், கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்ளாமல்,

இப்பாடலை அப்படியே உரைநடையில் எழுதிப் புரிந்துகொள்ள முயலலாம்.

விண்டு உரைக்க அரிதாகிய வெளி; அறிவதற்கும் அரிதாகிய வெளி; அப்படிப்பட்ட விரிந்த வான வெளியாக நின்றனை. அந்த வானவெளியில் கோடிக்கணக்கான அண்டங்கள் அமைத்தனை. கணிப்பதற்கு அரிதான வேகத்தோடு இயங்குமாறு அந்த அண்டங்களில் வேகம் சமைத்தனை. அந்த மண்டலத்தே உள்ள பலகோடிப் பொருள்களாக அமைவு பெற்றிருக்கும் அணுக்களை எல்லாம் தனித்தனியே வைத்து, மொத்தம் எத்தனை அணுக்கள் என்று கணக்கிட்டால் என்ன விடை வருமோ, அத்தனை யோசனை தூரம் அந்த அண்டங்களிடையே வைத்தனை. இப்படிப்பட்ட கோலமாக விளங்கும் உன்னைக் காளி என்று போற்றுகிறேன்.

மேலே முதலில் நாம் கண்ட விரிவெளிக் கொள்கை இப்பாடலில் இருந்து பெறப்படுகிறதே!

பாரதி, ஏனோ தானோ என்று எழுதும் கவிஞனில்லை. மந்திரம் போல் தேர்ந்த சொற்களை மட்டுமே பயன்படுத்தும் மஹாகவி அன்றோ அவன்! எதற்கு எந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நன்கு உணர்ந்தவன். எடுத்துக்காட்டாக, மேற்கண்ட பாடலில் இரண்டு வரிகளை எடுத்துக்கொள்வோம்.

**அண்ட கோடிகள் வானில் அமைத்தனை
அவற்றில் எண்ணற்ற வேகம் சமைத்தனை.**

அமைப்பதும் சமைப்பதும் வேறுவேறென்ற நுட்பத்தை இந்த வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பல பொருள்களை ஒரு முறைமையில் இருக்கவோ, இயங்கவோ செய்வது ‘அமைத்தல்’ எனப்படும். பல பொருள்களைக் கலந்து அவற்றை ஒரே பொருளாக உருப்பெறச் செய்வது ‘சமைத்தல்’ எனப்படும். ஒரு பெரிய உணவு விடுதியில் நாமே எடுத்துக் கொள்ளும் தன்னுதவி முறை விருந்து நடக்கிறது. அங்கே ஒரு பாத்திரத்தில் பலவிதமான காய்கள் கொண்ட குருமா இருக்கிறது. சற்றுத்தள்ளி ஒரு பெரிய தட்டில் பச்சைக் காய்கனிகள், கேரட், முட்டைக்கோஸ், வெள்ளிக்காய், வெங்காயம் போன்றவை சமைக்கப்படாமல், அழகாக, ஒரு முறைமையோடு அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன. இது ‘ஸாலட்’ எனப்படுகிறது. குருமாவுக்கும் ஸாலட்டுக்கும் ஒரு வேறுபாடு தெரிகிறது.

குருமாவில் பல காய்கள் ஒரு குருமாவாகச் சமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஸாலடில் பலகாய்கள் தனித்தனியே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அண்ட கோடிகள் ஸாலட் போல் ஒரு முறைமையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அண்டம் ஒவ்வொன்றும் வேகத்தால் சமைக்கப்பட்டுள்ளது. பூமியும் அதன் வேகமும் தனித்தனியாக அமைக்கப்பட்டுள்ள பொருள்கள் அல்ல. குருமாவில் உப்புக் கரைந்துவிட்டதுபோல், பூமியில் ஒரு வேகம் கலந்திருக்கிறது.

எவ்வளவு நுட்பமாகச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறான், பாரதி! தெளிவுறவே அறிந்து, தெளிவுதர மொழியும் மஹாகவியன்றோ அவன்!

மேற்கண்ட பாடலில் அவன் என்ன சொல்கிறான்? பலகோடி அண்டங்கள் இந்த வியனுலகில் உள்ளன. இந்த அண்டங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று வெகு தொலைவில் அமைந்துள்ளன. எவ்வளவு தொலைவு? ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் உள்ள பொருட்குவைகளை அணுக்களாகப் பிரித்து, அந்த அணுக்களை அடுக்கி வைத்தால் எத்தனை அணுக்கள் எண்ணப்படுமோ, அத்தனை யோசனைத் தொலைவு ஒரு மண்டலத்துக்கும், அதன் அடுத்த மண்டலத்துக்கும் இடையே வெட்டவெளியாக விரிந்திருக்குமாம். முதலில் நாம் கண்டது போல் வியனுலகின் மிகப்பெரும் பகுதி வெட்டவெளிதான் போலும். பொருள்களே இன்றி, வெறும் வெட்டவெளியாகவே, வியனுலகம் இருந்திருந்தால், அது எந்த வேறுபாடும் அற்ற பெரியதொரு விரிவாக இருந்திருக்கும். அப்பொழுது அதற்கு ஒரு கோலம் இருந்திருக்க முடியாது. கோலம் என்பது ஆங்கிலத்தில் 'டிஸைன்' எனப்படும் சொல்லுக்கு ஈடான பொருளுடைய தமிழ்ச்சொல். கோலமற்ற வெட்டவெளிப் பரப்பு. கோலமுடைய வியனுலகாய் அமைவு பெறக் காரணம், அப்பரப்பில், ஆங்காங்கே துளிர்ந்துத் துடிக்கும் அணுக் கூடுகளால் ஆன பொருள்கள் உள்ளன என்பதே. 'காளி' என்பவள், புவியில் நாம் பார்க்கும் மானிடப் பெண் போன்ற உருவமுடைய ஒரு மங்கை இல்லை. 'காளி' என்பது வியனுலகின் கோலம். இதைத்தானே வேறொர் இடத்தில், பாரதி, 'காலமாய் வனத்தில் அண்டக் கோலமா மரம்' என்றான். அண்டக்கோலம் என்ன என்று இப்பொழுது புரிகிறதா? அடிவானத்தே அங்குப் 'பரிதிக் கோளம்' என்று வேறிடத்தில் எழுதிய பாரதி, இங்கே 'அண்டக்கோலம்' என்று எழுதாமல்,

'அண்டக்கோலம்' என்று எழுதுகிறான். மற்றோர் இடத்தில்,

**கணம்தோறும் ஒரு புதிய வண்ணம் காட்டி
காளிபரா சக்தியவள் களிக்கும் கோலம்⁴**

என்றே எழுதுகிறான். பொருள் வகையைச் சேர்ந்தது கோளம்; வடிவமைப்பு என்ற வகையைச் சேர்ந்தது கோலம். இந்த வேறுபாட்டை நன்கு உணர்ந்தவன் பாரதி.

'கோமதி மஹிமை' என்ற தலைப்பில் பாரதி ஒரு பாடல் எழுதியுள்ளான். அது முற்றுப் பெறாத ஒரு பாடல், அதில் உள்ள சில வரிகளில், வியனுலகம் பற்றிய கருத்துகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. அந்த வரிகளை இப்பொழுது நோக்கலாம்.

**தொக்கன அண்டங்கள் - கொண்ட
தொகைக்கெல்லை இல்லையென்று சொல்லுகின்றார்
தக்கபல் சாத்திரிகள் - வெளி
தருகின்ற வானம் ஓர் கடல்போலாம்
அக்கடல் அதனுக்கே - எங்கும்
அக்கரை இக்கரை ஒன்றிலையாம்
இக்கடல் அதனகத்தே - அங்கங்
கிடையிடை தோன்றும்புன் குமிழிகள் போல்
தொக்கன உலகங்கள் - திசைத்
தூவெளி அதனிடை விரைந்தோடும்
மிக்கதொர் வியப்புடைத்தாம் - இந்த
வியன்பெரு வையத்தின் காட்சி கண்டீர்
மெய்க்கலை முனிவர்களே - இதன்
மெய்ப்பொருள் பரசிவன் சக்தி கண்டீர்
எல்லையுண்டோ இலையோ - இங்கு
யாவர்கண்டார் திசை வெளியினுக்கே?⁵**

மேற்கண்ட பாடல்களையெல்லாம் பாரதி எப்பொழுது எழுதினான்? 'கோமதி மஹிமை' பாடல் பற்றிக் கால விவரம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அப்பாடல் முதல் முதலில் 1922 - ஆம் ஆண்டு 'சுதேச கீதங்கள்' - இரண்டாம் பாகம் என்ற பதிப்பில்தான் வெளியாகியுள்ளதாகத் தெரிகிறது. காலமாம் வனத்தில் எனத் தொடங்கும் பாடலும், விண்டுரைக்க அறிய அரியதாய் எனத் தொடங்கும் பாடலும், பாரதி வாழ்ந்த காலத்திலேயே, 1914 - ஆம் ஆண்டு தென் ஆஃப்ரிகாவில்

வெளியிடப்பட்ட மாதா மணிவாசகம் என்ற தொகுதியில் இடம் பெற்றிருந்தன.

1914-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே பாரதி எப்படி இவ்வளவு நேர்த்தியாக விரிவெளிக் கொள்கையைத் தன் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தினான்? இதில் என்ன வியப்பிருக்கிறது எனத் தோன்றலாம். விரிவெளிக் கருத்தோட்டத்தின் வரலாற்றைச் சற்று நோக்கினால் வியப்புக்குக் காரணம் புரியும்.

1922-ஆம் ஆண்டில் தான் அலெக்ஸாண்டர் ஃப்ரைட்மேன் என்ற ரஷ்ய விஞ்ஞானி, முதன் முதலில் விரிவெளிக் கொள்கைக்கு வித்திட்டார். 1929-ஆம் ஆண்டில் தான் எட்வின் ஹப்பில் என்பவர் இக்கொள்கையைத் திட்டவட்டமாக நிறுவினார். 1915-ஆம் ஆண்டில், பொதுச்சார்புக் கொள்கையை நிறுவியதன் மூலம் மிகப்பெரிய அறிவியற் புரட்சிக்கு வித்திட்ட அல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் கூட விரிவெளிக் கொள்கையை நிறுவியதன் மூலம் மிகப்பெரிய அறிவியற் புரட்சிக்கு வித்திட்ட அல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் கூட விரிவெளிக் கொள்கையைச் சொல்லவில்லை. பொதுச் சார்புக் கொள்கையில் இருந்து விரிவெளிக் கொள்கை எளிதில் பெறப்படக் கூடிய வாய்ப்பு இருந்தும், வியனாலகம் விரிந்து கொண்டே இருக்கக் கூடும் என்ற கருத்து ஐன்ஸ்டைனுக்குத் தோன்றவில்லை. உலகம் விரிவடையாதிருக்க வேண்டும் என்ற பழமைக் கருத்தில் அவர் மனம் ஊறிப் போயிருந்ததால், 'வியனாலக நிலைப்பாட்டு எண்' என்ற கற்பனை எண் ஒன்றை அவர் கற்பித்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு, 1915-ஆம் ஆண்டு ஐன்ஸ்டைனுக்குக் கூடத் தோன்றாத ஒரு கொள்கையை மிக நேர்த்தியாக, 1914-ஆம் ஆண்டக்கு முன்பே, இந்தியாவின் ஒரு மூலையில் வாழ்ந்த ஓர் ஏழைக் கவிஞன் தன் பாடலில் வெளிப்படுத்தியிருப்பது வியக்கத் தக்கதுதானே? 'திசை' என்றொரு பாடலில் விண்ணியல் மெய்மைகளை பாரதி பலவாறாக வியக்கிறான்!

**ஒரு நொடிப் பொழுதில் ஓர் பத்தொன்பதா யிரமாம் காதம்
வருதிறல் உடைத்தாம் சோதிக் கதிரென வகுப்பர் ஆன்றோர்
கருதவும் அரிய தம்ம கதிருடை விரையும் அஃது
பருதியினின்றோர் எட்டு விநாடியிற் பரவும் ஈங்கே**

உண்டொரு வான்மீன் அஃதை ஊணர்கள் ஸிரியஸ் என்ப
கண்ப அம் மீனின் முன்னை விரைவொடு கதிர்நான் இந்த
மண்டலத் தெய்த மூவாண் டாமென மதிப்பர் ஆயின்
எண்தரற் கெளிதோ அம்மீன் எத்தனை தொலைய தென்றே

கேட்டிரோ நரர்கள் வானில் கிடக்கும் எண் அரிய மீனில் காட்டிய அதுதான் பூமிக் கடுகினுக கணித்தாம் என்பர் மீட்டுமோர் ஆண்டு மூவா யிரத்தினில் விரைந்தோர் மீனின் ஓட்டிய கதிர்தான் இங்ஙன் உற்றிடும் தகைத்தும் உண்டே.

மானுடக் கிருமி கோடி வருத்தத்தால் பயின்று கண்ட ஊனுறு கருவி யாலிஃ துணாந்ததென் றுணரு வீரால் தானுமிக் கருவி காணத் தகாப்பெரும் தொலைய வாகும் மீனுள கோடி கோடி மேற்பல கோடி என்பர்

அறிவெனும் புள்ளு மெய்த்தங் கயர்வொடு மீளும் கண்டவர் செறியுமித் திசைதான் எல்லை இலதெனச் செப்பு மாற்றம் பொறிதவிர்ந் துரைத்தல் அன்றிப் பொருள்இதென் றுளத்தி னுள்ளே குறிதரக் கொள்ள வாமோ கொஞ்சமோ திசையின் வெள்ளம்.⁶

மேற்கண்ட பாடல் 03-04-1909 தேதியிட்ட 'இந்தியா' என்ற இதழில் வெளியானது. இந்த அளவு அறிவியல் கலந்த கவிதைகளை வேறு எந்தக் கவிஞரும், எந்த மொழியிலும் இதுவரை படைத்ததே இல்லை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. 1909-ஆம் ஆண்டுக்கு முன் இப்படிப்பட்ட அறிவியற் கவிதைகள் படைத்த கவிஞன் பாரதி ஒருவன் தான் இருந்திருக்க முடியும்.

1910-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 'காமயோகி' என்ற இதழில் பாரதியின் பாடல் ஒன்று வெளியாகியிருந்தது. அதன் தலைப்பு, 'சாதாரண வருஷத்து தூமகேது'. அது அந்த ஆண்டில் தோன்றிய வால்நட்சத்திரம் பற்றிய கவிதை. அந்த வால்விண்மீனின் இயல்புகளை விவரிக்க முனைந்த பாரதி, அதில் சொல்லும் ஒரு செய்தி இங்கு நோக்கத்தக்கது.

**பாரத நாட்டில் பரவிய எம்மனோர்
நூற்கணம் மறந்துபல் நூற்றாண் டாயின
உனதியல் அன்னியர் உரைத்திடக் கேட்டே
தெரிந்தனம். எம்முளே தெளிந்தவர் ஈங்கில்லை⁷**

எவ்வளவு வருத்தத்தோடு சொல்கிறான், பாரதி! பாரத நாட்டில் மக்கள் நூற்பயிற்சி மறந்து பல நூற்றாண்டுகள் ஆயின என்கிறான். வால்விண்மீன் இயல்புகளை மற்ற நாட்டவர் உரைத்திடக் கேட்டே, தான் தெரிந்து கொள்ள நோந்தது குறித்து வருந்துகிறான். 'பாரதத்தில் இத்துறையில் தேர்ச்சி பெற்றவர் இல்லையே' என்று கவலைப் படுகிறான்! அறிவியல் பயிற்சியின் இன்றியமையாமையை நன்கு உணர்ந்தவன் பாரதி.

‘பாஞ்சாலி சபதம்’ என்ற குறுங்காவியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள இன்னொரு பாடலில் அணுபற்றிச் சில தெளிவான கூற்றுகளை பாரதி வெளிப்படுத்துகிறாள். அப்பாடல் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இடையின்றி அணுக்கள்எலாம்
 சுழலும்என இயல்நூலார்
 இசைத்தல் கேட்டோம்
 இடையின்றிக் கதிர்களெலாம்
 சுழலும்என வான்நூலார்
 இயம்பு கின்றார்
 இடையின்றித் தொழில்புரிதல்
 உலகினிடைப் பொருட்கெல்லாம்
 இயற்கை யாயின்
 இடையின்றிக் கலைமகளே
 நினதருளில் எனதுள்ளம்
 இயங்கொ ணாதோ.⁸

மேற்கண்ட பாடல், ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ இரண்டாம் பாகத்தில், ‘ஸரஸ்வதி வணக்கம்’ என்ற தலைப்பில் காணப்படுகிறது. பாஞ்சாலி சபதத்தின் முதல்பாகம், 1912-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. ஆனால், அதன் இரண்டாம் பாகம், பாரதி மறைவுக்குப் பிறகு, 1924-ஆம் ஆண்டில் தான் முதலில் வெளியிடப்பட்டது. மேற்கண்ட பாடல் எழுதப்பட்ட ஆண்டு சரியாகத் தெரியவில்லை என்றாலும், அது 1921-ஆம் ஆண்டு பாரதி உயிர் துறப்பதற்கு முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதில் இருவேறு கருத்துகளுக்கு இடமேயில்லை. 1921-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு எந்த இயல்நூல் வல்லுநர் இடையின்றி அணுக்கள் எலாம் சுழலும் என்று இசைத்திருக்கக் கூடும்? அணுக்கள் இடைவிடாமல் சுழலும் என்ற கூற்றுக்கு என்ன பொருள்? சிற்றணுக்கள் எல்லாம், ஆங்கிலத்தில் ‘ஸ்பின்’ எனப்படும் ஒருவிதத் தன்மையுடையவை என்ற தற்கால அறிவியல் சொல்கிறது. ‘ஸ்பின்’ என்பதைத் தமிழில், ‘தற்கழற்சி’ எனலாம். புவிக்கோளம் கதிரவனைச் சுற்றி வருவதோடு, அது தனக்குத் தானே ஒரு சுழற்சியில் ஈடுபடுகிறது என்று விண்ணியல் வல்லுநர் சொல்கிறார்களல்லவா? கிட்டத்தட்ட அதுபோல, சிற்றுணுக்கள் எல்லாம் தமக்குத் தாமே ஒரு சுழற்சியில் ஈடுபடுகின்றன என்று

கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே ‘தற்கழற்சி’ என மேலே குறிக்கப்பட்டது. ஆனால் ‘தற்கழற்சி’ என்ற கருத்தீடு அணுஇயல் ஆய்வில், 1925-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகே வெளிப்பட்டது. 1925-ஆம் ஆண்டில் ‘உஹ்லென் பெக் என்பவரும், ‘கௌட்ஸ்மிட்’ என்பவரும் இணைந்து தற்கழற்சி பற்றிய கருத்தை முதன் முதலாக வெளியிட்டனர். அப்படியானால், 1921-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே பாரதி எழுதிய பாடலில் சிற்றணுக்களின் தற்கழற்சி குறிக்கப் பட்டிருக்க முடியுமா, பாரதிக்குச் சிற்றணுக்கள் என்ற கருத்தீடு தெரிந்திருக்க வாய்ப்புண்டா?

‘ஸயன்ஸ் அல்லது பௌதிக சாஸ்திரம்’⁹ என்ற தலைப்பில், பாரதி எழுதியுள்ள ஒரு கட்டுரையில், அறிவியற் பாடங்கள் தமிழில் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் பகுதியில், மூன்று சொற்களை அவன் பயன்படுத்துகிறான்: ‘பரமாணுக்கள், அணுக்கள், அணுக்கணங்கள்’. இவற்றில், அணுக்கணங்கள் என்பவை ஆங்கிலத்தில் ‘மாலிக்யூல்ஸ்’ எனப்படும் மூலக்கூறுகள்; பரமாணுக்கள் என்பவை அணுக்களை விடச் சிறிய துகள்கள் என்று கொள்ளலாம். இவையே சிற்றணுக்கள் எனப்படும். எனவே சிற்றணுக்கள் என்ற கருத்தீடு பாரதிக்குத் தெரிந்திருந்தது என்பதற்கு மேற்கண்ட கட்டுரையே சான்று. எனவே இடையின்றி அணுக்களெல்லாம் சுழலும் என்று அவன் சொல்வது, சிற்றணுக்களின் தற்கழற்சியையே குறிப்பதாகத் துணியலாம். மேற்கண்ட கட்டுரை 1920-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் ஸ்வதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டது. அக்கட்டுரையில், பரமாணுக்கள், அணுக்கள், அணுக்கணங்கள் ஆகியவற்றின் இயல்பு, குணங்கள், செய்கைகள் பற்றித் தமிழில் எளிய நடையில் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை பாரதி வெளியிட்டுள்ளான். பரமாணுக்கள், அதாவது, சிற்றணுக்களின் இயல்பு, குணங்கள், செய்கைகள் என்றெல்லாம் 1920-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே அவன் பேசியது வியப்பளிக்கிறது 1897-ஆம் ஆண்டிலேயே அணுவினும் மிகச்சிறிய ‘மின்துகள்’ இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை ஜே.ஜே. தாம்ஸன் என்பவர் வெளியிட்டிருந்தும், 1899-ஆம் ஆண்டு ‘மின்துகள்’ இருப்பு நிறுவப்பட்டும், 1913-14 ஆம் ஆண்டுகளில் ஓர் அணுவின் மாதிரிப் படிவத்தை நீல்ஸ்போர் என்பவர் வெளியிட்டிருந்ததும், சிற்றணுக்கள் பற்றிய முறையான ஆய்வு 1930-க்குப் பிறகே மேற்கொள்ளப் பட்டது. அப்படியிருக்கும் போது 1920-ஆம் ஆண்டிலேயே பாரதி

எவ்வாறு சிற்றணுக்களின் இயல்பு. குணங்கள், செய்கைகள் பற்றித் தமிழில் கற்பிக்க வேண்டும் என்று எழுதினான்?

பாரதி தொலைநோக்குடைய ஒரு கவிஞனாக இருந்தான் என்பது மறுக்கப்பட முடியாத உண்மை. சந்திரனை மனிதன் சென்றடைய முடியும் என்ற அறிவியல் நம்பிக்கை ஏற்படுவதற்குப் பல்லாண்டுகள் முன்பே 'சந்திரமண்டலத்தியல் கண்டுதெளிவோம்' என்று அறிவித்தவன் பாரதி. அதாவது, சந்திர மண்டலத்தின் இயக்கக் கோட்பாடுகளைச் சிந்தனை அளவில் மட்டும் புரிந்து கொள்வோம் என்று சொல்லாமல், நேரிலும் கண்டு தெளிவோம் என்பதே அவன் அறிவிப்பின் பொருள். அது மெய்ப்பட நாற்பதாண்டுகளுக்கு மேல் ஆயிற்று. எனவே, தன் தொலைநோக்கில் தென்பட்ட மெய்மைகளை இயல்நூலார் இசைக்கக் கேட்டதாக அவன் சொல்கிறானோ? இது மேலும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டிய கூற்று. விரிவான ஆய்வுக்கு இது இடமில்லை என்றாலும் சற்றே முயல்வோம்.

'தியரி ஆஃப் எவலுஷன்' என்றொரு கொள்கை உயிரியல் துறையில் ஒரு பெரும்புரட்சி ஏற்படக் காரணமானது. உயிரினங்களின் வடிவமைப்புகள் காலப்போக்கில் மாறுதல் அடைந்து வருவதாக இந்தக் கொள்கை அறிவாக்கிறது. உயிரினங்களுக்கு இடையே இடைவிடாத ஒரு போராட்டம் நடைபெறுவதாக இக்கொள்கை கூறுகிறது. இந்தப் போராட்டத்தில் வென்று நிலைப்பவை சில; தோற்று மறைபவை பல; புறச் சூழலுக்கு ஏற்பத் தங்கள் வடிவமைப்பைச் சீர்செய்து கொண்டு, சுற்றுப்புறத்தோடு தமக்குள்ள முரண்பாடுகளைக் குறைத்துக் கொள்ளும் உயிரினங்கள் இந்தப் போராட்டத்தில் வென்று நிலைக்கின்றன. அப்படி மாறுதல் கொள்ளத் தவறும் உயிர்வகைகள் நாளடைவில் மறைந்து போகின்றன. எடுத்துக் காட்டுகள் எண்ணற்றவை. கடும் முயற்சி மேற்கொண்டு, பல சோதனைகள் மூலம் இக்கொள்கையைத் தக்கபடி நிறுவிய அறிவாளர் சார்ல்ஸ் டார்வின் என்பவர்.

மேற்கண்ட கொள்கை, தமிழில் 'கூர்தல் அறம்' என்று சிலரால் குறிக்கப்படுகிறது. 'நிலைவளர் கொள்கை' என்ற பெயர் மேலும் பொருத்தமாக இருக்குமோ?

தொலைநோக்குக்கும், நிலைவளர் கொள்கைக்கும் என்ன தொடர்பு? நிலைவளர் கொள்கையின் விளக்கமாகக் கொச்சையாகக் கூறப்படும் ஒரு கூற்றுதான், 'குரங்கில் இருந்து பிறந்தவன் மனிதன்' என்று கூற்று. நாலு கால்களால் நடந்து கொண்டிருந்த குரங்கினத்தில், ஒரு குரங்குக்குத் திடீரென்று நிமிர்ந்து இருகால்களால் நடக்க முயல வேண்டும் என்றோர்

உந்துதல் ஏற்பட்டதாம்; அப்படித் தோன்றிய உந்துதலால் அது நிமிர முயன்றதாம்; அதன் ஆயுட்காலத்தில் அந்த முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. ஆனால், அதை அடுத்து வந்த சந்ததிகளிடமும் அதே உள்ளுணர்வு ஏற்பட்டு, அதே முயற்சி தொடர்ந்ததாம்; இப்படித் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து இதே முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதாம்; பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த முயற்சியில் வெற்றி கிட்டியதாம்; நிமிர்ந்தபடி இருகால்களால் நடந்து, இருகைகளைப் பயன்படுத்தும் மனிதக் குரங்கு தோன்றியதாம், சரி! எப்படி ஒரு உள்ளுணர்வு, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து குரங்கினத்தை இயக்கியது?

‘ப்ரக்ஞை’ என்றொரு சொல் அன்றாட வழக்கில் உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் ‘கான்ஷியஸ்னஸ்’ என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறதோ அதையே ‘ப்ரக்ஞை’ என்ற சொல்லும் குறிக்கிறது. தற்போதைய ஆய்வுக்கு இதைத் தமிழில் ‘உணர்வு’ என்ற சொல்லால் குறிக்கலாம். உணர்வு நிலையைத் தாண்டி உள்ளுணர்வு அல்லது ஆழ்ப்ரக்ஞை அல்லது ‘ஸப்-கான்ஷியஸ்’ என்றொரு நிலை இருப்பதாக உளவியல் வல்லுநர்கள் நிறுவியுள்ளனர். அறிவின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கும் விழிப்பு நிலையில் மனம் உணர்வுக் களத்தில் மட்டுமே இயங்குகிறது. ஆனால், அறிவு அடங்கியிருக்கும் உறக்க நிலையில் மனம் உணர்வுக் களத்தைத் தாண்டி, உள்ளுணர்வுக் களத்தில் உலாவர முற்படுகிறது. அப்பொழுதுதான் கனவுகள் ஏற்படுவதாகக் கருத வாய்ப்புள்ளது. ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த தனி உயிர்களின் உணர்வு களங்கள் தனித்தனியே தொடர்பின்றி இருந்தாலும், அந்த உயிர்களின் உள்ளுணர்வுக் களங்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்று, ஒரே உள்ளுணர்வுக் களமாக விளங்கக் கூடிய வாய்ப்பினைப் பற்றி அறிவியல் அடிப்படையில் கருத்துகள் வெளிப்பட்டுள்ளன.¹⁰ இன்னும் ஆழமாகச் சென்று நோக்கினால் உயிரினங்கள் அனைத்துமே பரந்து விரிந்த ஒரே உள்ளுணர்வுக் களத்தில் இணைவுற்றிருக்க வாய்ப்புள்ளதாகத் தெரியக்கூடும். எனவே ஓர் உயிரின் உணர்வுக் களத்தில் தோன்றும் ஓர் உந்துதல் அல்லது அதிர்வு, அதன் உள்ளுணர்வுக் களத்தில சலனம் ஏற்படுத்தும்; அச்சலனத்தின் அதிர்வுகளை, அதன் இனத்தைச் சேர்ந்த மற்ற உயிர்கள் அனுபவிக்கக் கூடும். அதே அதிர்வு அந்த இனத்தின் வேறு சில உயிர்களின் மேல்

உணர்வுக் களத்துக்குப் பரவக் கூடும். இப்படிக் காலத்தால் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய ஓர் அதிர்வு, இப்பொழுது பரவலாக மேலெழக் கூடும்.

எனவே ஒரு சிந்தனைத் துடிப்பு ஒரு மனிதனிடம் கருக்கொண்டு, அதன் அதிர்வுகள் மெல்ல மனித இனத்தின் ஒட்டுமொத்த உள்ளுணர்வுக் களத்தின் ஆழத்தை அடைந்து பலகாலம் கழித்துப் பரவலாகப் பல மனிதர்களின் மேலுணர்வுக் களங்களில் மெல்லத் தலைகாட்டக் கூடும். உள்ளுணர்வுக் களத்தின் ஆழத்திற்கு உள்ளூக்கத்தால் பயணம் செய்யக் கூடிய ஒருவன் அங்கே அமுங்கியிருக்கும் அதிர்வுகளில் பங்கேற்றுத் திரும்பிவந்து சொல்லக் கூடிய செய்திகள் ஏதோ ஆருடம் போல் அமையலாம் இல்லையா? பலகாலம் கழிந்து அதே அதிர்வுகள் மேலெழுந்து வேறு மனிதர்கள் மூலம் வெளிப்படும் போது, அவன் சொன்னபடியே நடப்பதாகத் தோன்றலாம் இல்லையா? தொலைநோக்குக்கு இப்படி ஒரு விளக்கம் தரப்படலாம் அன்றோ? புறச் சாதனங்கள் சாராத தொலைத் தொடர்புதான் தொலைநோக்கோ?

ஒரு கவிஞன், தன் உள்ளூக்கத்தின் ஆற்றல் மிகுதியால், மானுட உள்ளுணர்வுக் களத்தையும் கடந்து, அனைத்து உயிரினங்களின், ஏன், அண்ட சராசரத்தின் ஒட்டுமொத்த அதிர்வுக் களத்தில் சில நேரம் பங்கேற்றுத் திரும்ப நேரிடுகிறது. அப்படித் திரும்பும் கவிஞன் சொல்வதெல்லாம் சித்தர் வாக்கே போல் புதிராகவும், வியப்பளிப்பதாகவும் இருக்கக் கூடும். அவ்வாறு உள்ளுணர்வுக் களத்தின் வெகு தொலைவுக்குச் சென்று வரக்கூடிய உள்ளூக்கம் உடைய கவிஞனே மஹாகவி என்று துணியலாமோ? அப்படிப்பட்ட மஹாகவிதானே கீழ்வருமாறு இறைவனுக்கே பணிவிதிக்க முடியும்!

ஞான ஆகாசத்து நடுவே நின்று நான்
பூமண்டலத்தில் அன்பும் பொறையும்
விளங்குக துன்பமும் மிடிமையும் நோவும்
சாவும் நீங்கிச் சார்ந்தபல் உயிரெலாம்
இன்புற்று வாழ்க என்பேன் இதனைநீ
திருச்செவி கொண்டு திருவுளம் இரங்கி
அங்ஙனே ஆகுக என்பாய்.....¹¹

அப்படிப்பட்ட மஹாகவிதானே எல்லா உயிரினங்களும் தன் ஜாதி என்றும், அஃறிணைப் பொருள்களெல்லாம் தன் இனம் என்றும் பரவத்தோடு பாடமுடியும்?

**காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி - நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்.¹²**

உள்ளுணர்வுக் களத்தில் வெகுதொலைவு பயணம் செய்வதை மிகுந்த ஆழத்துக்குச் செல்வதாகவும் சொல்லலாம்; மிக்க உயரத்துக்குச் செல்வதாகவும் சொல்லலாம். காரணம், அங்கே மேல், கீழ் என்ற வரையறை, பாகுபாடு, எதுவும் இல்லை. எது மேல், எது கீழ் என்று வேறுபடுத்திக் காட்டக்கூடிய நிலைக்குறி எதுவும் இதில் இல்லை. இதையும் பாரதி சொல்கிறானே;

**மேலுமாகிக் கீழுமாகி வேறுள திசையுமாகி
விண்ணும் மண்ணும் ஆனசக்தி வெள்ளம் - இந்த
விந்தையெல்லாம் ஆங்கதுசெய் கள்ளம் - பழ
வேதமாய் அதன்முன் உள்ள நாதமாய் விளங்குமிந்த
வீரசக்தி வெள்ளம் விழும் பள்ளம் - ஆக
வேண்டும் நித்தம் என்றன் ஏழை உள்ளம்¹³**

இப்படி மேலுணர்வுக் களத்துக்கும் உள்ளுணர்வுக் களத்துக்கும் அவ்வப்போது நடக்கும் போக்குவரவை நன்கு அறிந்தவர்களே சித்தர்கள். அவருள் சிலர், இந்தப் போக்குவரவைப் பயன் படுத்தியே சித்து விளையாடல்களில் ஈடுபடுவர். இப்படிப்பட்ட போக்குவரவைக் கூடக் குறிப்பாகச் சொல்லியுள்ளான் பாரதி. பராசக்தியைப் பற்றிப் பேச முற்பட்டு அவன் சொல்லும் வரிகள் நோக்கத் தக்கவை:

**வாலை உமாதேவி மாகாளி வீறுடையாள்
மூலமா சக்தியொரு மூவிலைவேல் கையேற்றாள்
மாயை தொலைக்கும் மஹாமாயை தானாவாள்
பேயைக் கொலையைப் பிணக்குவையைக் கண்டுவப்பாள்
சிங்கத்தில் ஏறிச் சிரிப்பால் உலகழிப்பாள்
சிங்கத்தில் ஏறிச் சிரித்தெவையும் காத்திடுவாள்
நோவும் கொலையும் நுவவொணாப் பீடைகளும்
சாவும் சலிப்புமெனத் தான்பல் கணம்உடையாள்
கடாஎருமை ஏறும் கருநிலத்துக் காலனார்
இடாது பணி செய்ய இலங்கு மஹாராணி
மங்களம் செல்வம் வளர்வாழ்நாள் நற்கீரத்தி
துங்கமுறு கல்வியெனச் சூழும் பலகணத்தாள்**

ஆக்கம்தான் ஆவாள் அழிவு நிலையாவாள்
 போக்குவர வெய்தும் புதுமையெலாம் தானாவாள்
 மாறி மாறிப்பின்னும் மாறிமாறிப் பின்னும்
 மாறி மாறிப்போம் வழக்கமே தானாவாள்
 ஆதிபராசக்தி¹⁴

போக்குவரவு பற்றியும், மாறிமாறிப் பின்னும் வழக்கம் பற்றியும் விரிவாகச் சொல்லாம்; ஆனால் அதற்கு இது இடமில்லை.

அறிவியல், மெய்யியல், உளவியல் என்பவை எல்லாம். அறிவின் துணைகொண்டு மேலுணர்வுக் களத்தைப் பகுத்து நாம் செய்துள்ள முறைமைப் பாகுபாடுகள். அறிவு கடந்து, விரிந்து கிடக்கும் அடித்தளமான உள்ளுணர்வுக் களத்தின் ஆழத்தில் அல்லது உச்சத்தில், இந்தப் பாகுபாடுகள் எப்படி இருக்கக் கூடும்? கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பரும் பிரகலாதன் மூலம் இதைத் தானே பின்வருமாறு தெளிவு செய்துள்ளார்:

அளவையான் அளப்ப அரிது
 அறிவின் அப்புறத்து
 உளவையாய் உபநிடதங்கள்
 ஒதுவ.....¹⁵

துறைகளாக உண்மைகளைப் பகுத்து ஒழுங்கு செய்வதே அளவை அல்லது தர்க்கம் எனப்படும் 'அறிவின் முறைமைப் பாடு'. அந்த அறிவின் அப்புறத்தேதான் பேருண்மைக் களத்தின் ஒருமை விரிவு இருக்கிறது. இதையே உபநிடதங்கள் ஒதுகின்றன. இதுதான் மேற்சொன்ன வரிகளின் பொருள்.

ஏதோ தன் போக்கில் பாரதி எழுதிய வரிகளை எடுத்துக் கொண்டு நாம் ஏதேதோ கற்பித்துக் கொள்கிறோமோ? பாரதியின் நகைப்பொலி இடியோசை போல் கேட்கிறது.

வெடிபடும் அண்டத் திடிபல தாளம் போட - வெறும்
 வெளியில் இரத்தக் களியொடு பூதம் பாடப் - பாட்டின்
 அடிபடு பொருளுள் அடிபடும் ஒலியிற் கூடக் - களித்
 தாடும் காள் சாமுண்டை கங்காளீ
 அன்னை அன்னை ஆடும் கூத்தை
 நாடச் செய்தாய் என்னை.¹⁶

அண்டம் வெடிக்கிறதா? ஓ! வானத்தே இடிஇடிக்கும் ஓசையைத் தான் பாரதி அப்படிச் சொல்கிறானோ? இல்லையே. 'இடிபல தாளம் போட' என்று அடுத்தாற்போல சொல்கிறானே! பாரதி

எப்பொழுதும் கூறியது கூற மாட்டானே! வெடிபட்டுச் சிதறும் அண்டத்தில் ஆங்காங்கே இடி இடிப்பதாகக் கொள்ளலாமோ? வெடிபட்டுச் சிதறும் அண்டமா? அண்டக் கோலம் என்பது வெட்ட வெளியன்றோ! அப்படியானால், வெட்டவெளியா வெடித்துச் சிதறுகிறது! சரிதான். அங்கே இங்கே சுற்றிக் கடைசியில் வியனூலகியலின் முக்கியமான, அடிப்படையான ஒரு கொள்கைக்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்டோமே. அதுதான் ஆங்கிலத்தில் ‘பிக்பேங்’ என்றழைக்கப்படுகிறது.

நீளம், அகலம், உயரம் என்ற விரிவுகள் எதுவும் அற்ற ஒரு புள்ளியாய்க் குவிந்து கிடந்த ஏதோ ஒன்று வெடித்துச் சிதற, அதிலிருந்து சிதறித் தெறித்த துளிகள் விலகி விலகி, விரவிப் பரவி, விரியும் இயக்கமே விரிவெளி. இதுதான் அந்தக் கொள்கையின் சாரம்.

கோடானுகோடி அணுக்களால் ஆனது வியனூலகம். கோடானுகோடி மைல்கள் நீள, அகல, உயரங்கள் என்ற மூன்று அளவுநிலைகளில் அது விரந்து பரந்து கிடக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வியனூலகம், கோடானுகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் விரிவு எதுவுமற்ற ஒரு புள்ளியாக இருந்து, வெடித்தச் சிதறி, விரிந்து விரிந்து, இன்று இவ்வளவு பெரிய வியனூலகமாய் உள்ளதாம்! ‘பிக்பேங்’ கொள்கையின் கூற்று இதுதான். பாரதி நினைவாக இக்கொள்கையை ‘வெடிபடும் அண்டக்கொள்கை’ என்று கூட அழைக்கலாம். இக்கொள்கையைப் புரிந்து கொள்ள இப்பொழுது முனையலாம்.

கோடானுகோடி அணுக்களால் அமையப் பெற்ற பொருட்குவைகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்த் தெறித்துக் கிடக்க, கோடானுகோடி மைல்கள் நீள, அகல, உயரம் கொண்ட எல்லையற்ற வெளியாக விரிந்து, வியனூலகம் இப்போது காட்சி தருகிறது. ஆனால், கோடானுகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வியனூலகம் இப்படி இல்லையாம். அது விரிவே அற்ற ஒரு புள்ளியாகத் தோற்றம் கொண்டு, வெடித்துச் சிதறி, விரிந்து விரிந்து, இன்றைக்கு இந்த நிலைக்கு வந்துள்ளதாக இந்தக் கொள்கை தெரிவிக்கிறது.

வெடிபட்டுச் சிதறும் அண்டத்தின் அதிர்வுகளுக்கு ஏற்ப ஏதோ ஒரு பூதம் பாடுகிறதாமே! அது என்ன பூதம்? நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வெட்டவெளி என்ற ஆகாயம், ஆகிய

ஐந்து பூதங்களே உலகின் அடிப்படை நிலைகள் என்று பழைய இந்திய நூல்களில் சொல்லப் பட்டுள்ளன. பாரதி பாட்டில் பாடும் பூதம், வெட்ட வெளியாகிய அடிப்படையான பூதம்தான். அந்தப் பாட்டின் ஒலியதிர்வுகளுக்கு ஏற்பவே காளி நடனமாடுவதாகச் சொல்கிறான் பாரதி. அது என்ன நடனம்?

அண்டக் கோலமே காளி என முன்பு சொல்லப்பட்டது. இந்த அண்டக் கோலத்தின் நடனமே காளியின் நடனம். இந்த நடனத்தைப் பற்றிக் கூடத் தற்கால அறிவியல் பேசுகிறது. வெட்டவெளியென நாம் நம்பிக் கொண்டிருக்கும் விரிவு உண்மையிலேயே ஏதுமற்ற காலியிடம் இல்லை என்று தற்கால அறிவியல் கூறுகிறது. முதன்முதலாக இப்படிப்பட்ட சிந்தனைக்கு வித்திட்டவர் டைரக் என்ற ஆங்கிலேயே அறிவியல் வல்லுநர். 1930-ஆம் ஆண்டு கணித முறையில் டைரக் முன்மொழிந்த கூற்றின்படி, வெற்றிடம் என நாம் நம்பிக் கொண்டிருக்கும் இடங்களை எல்லாம் எதிர்மறை ஆற்றல் நிலை கொண்ட துகள்கள் நிரப்பி இருக்கின்றன. அப்படி எதிர்மறை ஆற்றல் நிலையில் இருக்கும் துகள்கள் புலப்பாட்டுக்கு உட்படுவதே இல்லை. எந்த மானிக்கும் அவை தட்டுப்படுவதில்லை. ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஒரு துகள் எதிர்மறை ஆற்றல் நிலையில் இருந்து உடன்பாட்டு ஆற்றல் நிலைக்கு உயர வாய்ப்புண்டு. அப்படி ஒரு துகள் உடன்பாட்டு ஆற்றல் நிலைக்கு உயர்ந்து வந்தால் அது ஒரு புலப்படு துகளாகத் தோன்றக்கூடும். இதுவே டைரக் முன்மொழிந்த கூற்றின் சாரம். மெய்யாகவே அப்படி ஒரு துகள் 1932-ஆம் ஆண்டு கார்ல் ஆண்டர்ஸன் என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. எனவே வெற்றிடம் போல் தோன்றும் வெட்டவெளி மெய்யாகவே வெற்றிடம் இல்லை என்ற கருத்து வலுப்பெற்றது. மேலும் பல சோதனைகளில் இப்படிப்பட்ட துகள்கள் கண்டறியப் பட்டன. வெட்டவெளி யெங்கும் துகள்கள் கணம் தோறும் தோன்றித் தோன்றி, உடனே உடனே மறைந்து கொண்டே இருக்கின்றன என்ற மெய்மை நிறுவப்பட்டது. உடனே உடனே என்று மேலே சொல்லப்பட்டது. அப்படியே சரி, சில துகள்கள் தோன்றி 10^{-20} வினாடிகள் மட்டுமே இருந்துவிட்டு மறைந்து விடுவதாக நிறுவப்பட்டுள்ளது. 10^{-20} வினாடிகள் என்பது கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியாத அளவு மிகக் குறுகிய காலம். ஒரு வினாடியளவு காலம் நமக்குத் தெரியும். வேண்டுமானால் அரை வினாடி அல்லது கால் வினாடி, அதாவது, ஒரு வினாடியில் நாலில் ஒரு பங்கு என்ற மிகக்குறுகிய கால அளவை ஓரளவு நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

அதற்கும் குறைவான கால அளவுகள் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதவை. ஒரு வினாடியில், எட்டில் ஒரு பாகம் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாது 10⁻²⁰ வினாடி என்பது ஒரு வினாடியில் 100,000,000,000,000,000,000 பாகம் உள்ள கால அளவு. இதை எப்படிச் கற்பனை செய்து பார்ப்பது? இப்படிச் சிற்றணுக்கள் ஓயாமல் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டே இருக்கும் வெட்டவெளி எப்படி வெற்றிடமாகும்? இப்படிச் கணம் தோறும் துகள்கள் தோன்றித் தோன்றி, மின்னி மின்னி, மறையும் காட்சியை எப்படி உருவகித்துச் சொல்வது? வெட்டவெளியில் ஓயாத மாய நடனம் ஏதோ நடப்பது போலவே இது இருப்பதாகத் தற்கால அறிவியல் எழுத்தாளர்கள் விவரித்துள்ளனர்.¹⁷ என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இப்படிப்பட்ட நடனத்தைத்தான் பாரதி பாடியுள்ளான் என்று கொள்ளலாம்? அண்டக்கோலம் ஆகிய காளியின் நடனம் இதைத் தவிர வேறெதுவாக இருக்கமுடியும்? 1930-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகுதானே சிற்றணுவியல் தோன்றி, வளர்ந்தது? 1913-14-ஆம் ஆண்டிலேயே இதைத் தொலைநோக்குடன் குறிப்பால் உணர்த்திய ஒரு மஹாகவியை நாம் இதுவரை சரிவர அடையாளம் கண்டுகொள்ளாமல் இருந்துவிட்டோமோ?

விரிந்து கொண்டே போகும் வியனூலகம், மெல்ல விரைவு குறைந்து குறுகத் தொடங்கலாம்; குறுகிக் குறுகி மீண்டும் ஒருநாள் ஒரு புள்ளியாக அது ஒடுங்கிவிடலாம். இதையும் புதிய அறிவியல் சொல்கிறது. அப்பொழுது ஐந்து பூதங்கள் ஏது? குறுகக் குறுக, ஐந்து பூதங்கள் வெளி என்ற ஒரே பூதமாக மாறிப் பிறகு அதுவும் இல்லாமற் போய்விடும். அப்பொழுது காலமே ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடும். ஸ்டீபன் ஹாக்கிங், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தம் நூலில் இப்படித்தான் கூறுகிறார். அடடா! பாரதி இதைச் சுமார் 80 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பாடியிருக்கிறானே! ‘வெடிபடும் அண்டம்’ எனத் தொடங்கும் அவனுடைய கவிதைக்கு ‘ஊழிக்கூத்து’ என்று அவனே தலைப்பு வழங்கியிருந்தான். அதில் வரும் வேறு சில வரிகளை நோக்குவோம்:

**ஐந்துறு பூதம் சிந்திப்போய் ஒன்றாகப் - பின்னர்
அதுவும் சக்திக் கதியில் மூழ்கிப் போக - அங்கே
முந்தறும் ஒளியில் சிந்தை நழுவும் வேகத் - தோடே
முடியா நடனம் புரிவாய் அடுதீ சொரிவாய்
அன்னை அன்னை
ஆடும் கூத்தை நாடச் செய்தாய் என்னை.**

பாழாம் வெளியும் பதறிப் போய் மெய்குலையைச் - சலனம்
பயிலும் சக்திக் குலமும் வழிகள் கலைய - அங்கே
ஊழாம் பேய்தான் ஒஹோ ஹோவென் றலைய - வெறித்
துறுமித் திரிவாய் செருவெங் கூத்தே புரிவாய்

அன்னை அன்னை

ஆடும் கூத்தை நாடச் செய்தாய் என்னை

சக்திப் பேய்தான் தலையொடு தலைகள் முட்டிச் - சட்டச்
சடசட சட்டென் றுடைபடு தாளம் கொட்டி - அங்கே
எத்திக் கினிலும் நின்விழி அனல்போய் எட்டித் - தானே
ளரியும் கோலம் கண்டே சாகும் காலம்

அன்னை அன்னை

ஆடும் கூத்தை நாடச் செய்தாய் என்னை

காலத் தொடுநீர் மூலம்படுமூ வலகும் - அங்கே
கடவுள் மோனத் தொளியே தனியாய் இலகும் - சிவன்
கோலம் கண்டுண் கனல்செய் சினமும் விலகும் - கையைக்
கொஞ்சித் தொடுவாய் ஆநந்தக் கூத்திடுவாய்

அன்னை அன்னை

ஆடும் கூத்தை நாடச் செய்தாய் என்னை.¹⁸

ஒன்றோடொன்று இயைபுற்று இயங்கும் ஐந்து பூதங்களும் ஒரே
பூதமாக இணைந்துவிடுகின்றனவாம். 'ஐந்துறு பூதம்
சிந்திப்போய் ஒன்றாக' என்ற வரிக்கு இதுதானே பொருள்?
ஐந்து பூதங்களாய் இருப்பவை வெட்டவெளி என்ற ஒரே
அடிப்படை பூதமாகத் தானே மாற முடியும்? அந்த
வெட்டவெளியும் மெய்குலைந்து போகிறதாமே! 'பாழாம்
வெளியும் பதறிப் போய் மெய்குலையை' என்கிறானே, பாரதி!
ளரியும் கோலம் கண்டு காலம் சாகும் என்கிறானே! காலம்
நிர்மூலம் ஆகிறதாமே! 'காலத்தொடு நிர்மூலம் படும் மூவுலகும்'
என்று பாடுகிறானே! தற்கால அறிவியல் காலமே ஒரு
முடிவுக்கு வந்துவிடும் என்று சொல்வதைத்தான் பாரதி அன்றே
குறிப்பாகப் பாடி வைத்தானோ? அண்ட வெடிப்பில் தொடங்கும்
காலம், அண்ட ஒடுக்கத்தில் முடிவடைகிறது என்றுதானே
தற்கால அறிவியல் கூறுகிறது?

வியனுலகமாய் விரிந்து கிடக்கும் வெட்டவெளியில் கணம்
தோறும் துகள்கள் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருக்கும்
விந்தையை அன்றே பாரதி பாடம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளானே:

கணம் தோறும் வியப்புக்கள் புதிய தோன்றும்
 கணம் தோறும் வெவ்வேறு கனவு தோன்றும்
 கணம் தோறும் நவநவமாம் களிப்புத் தோன்றும்
 கருதிடவும் சொல்லிடவும் எளிதோ ஆங்கே
 கணம் தோறும் ஒரு புதிய வண்ணம் காட்டிக்
 காளிபரா சக்தியவள் களிக்கும் கோலம்
 கணம் தோறும் அவள்பிறப்பாள் என்று மேலோர்
 கருதுவதன் விளக்கத்தை இங்குக் காண்பாய்¹⁹

நம் பேரண்டம் அதன் தொடக்க நிலையில் புள்ளித் துளியாகத் தானே இருந்தது. அதைப் போன்ற புள்ளித் துளிகள் வெட்ட வெளியெங்கும் கணம் தோறும் பிறக்கின்றனவாம். காலப் போக்கில் அந்தப் புள்ளிகள் வெடித்துச் சிதறி விரியத் தொடங்கி பல்வேறு வியனூலகங்கள் தோன்றக் கூடுமாம். இப்படித்தான் பேசுகிறது தற்கால வியனூலகியல். இவை ‘குழந்தை அண்டங்கள்’ என்று குறிக்கப்படுகின்றன.²⁰ ‘கணம் தோறும் அவள் பிறப்பாள்’ என்று பாரதி இதைத்தான் சொல்கிறானோ?

மேற்சொன்ன அறிவியல் உண்மைகளை எல்லாம் தேர்ந்து, தெளிந்து பாரதி பாடினானா? அல்லது, பட்டப் பகலில், நெட்டைக் கனவுகளில் அவன் கவிதை வெறி மூண்டு நனவழிந்த நேரங்களில் உயரப் பறந்த அவன் கவிதை உள்ளத்தில் பதிந்த உண்மைத் தடங்கள் அவனுடைய அறிவுத் துணையின்றியே அவன் பாட்டு வரிகளில் கலந்து வந்துள்ளனவா? அல்லது, அவன் பாடல்களில் சில சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு இக்கட்டுரை ஆசிரியன் வலிந்து, தன் மனப்போக்கில் எழுதுவதுபோல் தோன்றுகிறதா? படிப்பவர், அவரவர் மனநிலைக்கு ஏற்ப முடிவு செய்து கொள்ளலாம். இந்த நூலாசிரியனுடைய சிற்றறிவில் கூட இப்படிப்பட்ட ஆழமான சிந்தனைகளை பாரதியின் கவிதைகள் ஏற்படுத்தின என்றால், சுற்றுத் தேர்ந்த அறிவாளர்களை இந்த மஹாகவியின் பாடல்கள் இன்னும் என்ன பாடுபடுத்துமோ?

குறிப்புகள்

1. “A Brief History of Time From Big Bang to Black Holes.” - Stephen Hawking, 1988, Bantam, London.
2. பக். 352 பாரதி பாடல்கள். ஆய்வுப் பதிப்பு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989 (இனி இந்தப் பதிப்பு ‘ஆ பதிப்பு’ என்றே குறிக்கப்படும்)

3. பக். 355 ஆ பதிப்பு
4. பக். 244 ஆ பதிப்பு (இரண்டாவது வரியில் காளிபரா சக்தியவள் என்று ஆ பதிப்பில் இருந்தாலும், காளிபரா சக்தியவள் என்று பாரதி பிரசுராலயப் பதிப்பில் உள்ளதாக அடிக்குறிப்பில் சொல்லப்பட்டுள்ளது).
5. பக். 777 ஆ பதிப்பு
6. பக். 136 - 137 ஆ பதிப்பு
7. பக். 171 ஆ பதிப்பு
8. பக். 264 - 266 ஆ பதிப்பு
9. பக். 236 - 237 பாரதியார் கட்டுரைகள், 4 ஆம் பதிப்பு 1997 பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை.
10. "Wholeness and the Implicate Order" David Bohm, 1981, Routledge & Kegan Paul, London, and "Beyond the Quantum" Michael Talbot, 1988, Bantam.
11. பக். 508 ஆ பதிப்பு
12. பக். 659 ஆ பதிப்பு
13. பக். 362 ஆ பதிப்பு
14. பக். 281 - 282 ஆ பதிப்பு
15. பக். 993 கம்பராமாயணம், 1983 கம்பன் கழகம், சென்னை.
16. பக். 669 ஆ பதிப்பு
17. "The Tao of Physics." Fritjof Capra, Bantam and "The Dancing Wu Li Masters." Gary Zukav, Bantam.
18. பக். 669 - 670 ஆ பதிப்பு
(இரண்டாவது பாடலின் நாலாவது வரியில் 'செறுவெங் கூத்தே' என்று ஆ பதிப்பில் உள்ளது. ஆனால், அடிக்குறிப்பில், 'செருவெங் கூத்தே' என்று பாரதி பிரசுராலயப் பதிப்பில் உள்ள செய்தி தரப்பட்டுள்ளது).
19. பக். 244 ஆ பதிப்பு
20. "Baby Universe and Making the Cosmological Constant Zero." Abbot, Larry F; Nature, 336 Dec., 22, 29, 1988 - Page 711 - 712 and "Baby Universes II" Stephen Hawking; Modern Physics Letters A,5,7,1990 - Page 453 - 466.

பாரதியார் உலககவி

ஒரு சிற்றூர் அல்லது நாடு பற்றியும், குறுநிலத்துக்கு உரிய ஒருவனைப் பற்றியும், ஓர் அரசனைப் பற்றியும், ஒருவனுடைய வீரதீரச் செயல்கள் அல்லது கொடைத் தன்மை பற்றியும் பாடிய புலவர் பலர் உண்டு. இப்படிப்பட்ட கருப் பொருள்கள் பற்றி மட்டுமே பாடிச் சென்ற புலவர்கள் காலம் வென்று நிற்கும் கவிஞர்களாக, மஹாகவிகளாக உலக அரங்கில் நிலைபெறுவதில்லை. அவரவர் ஊரளவில், நாட்டளவில் அவர்கள் பாடல்கள் பரவி, அத்துடன் நின்றுவிடும். மேற்சொன்னவாறு இல்லாமல், உலகமெங்கும் உள்ள மக்கள் எந்தக் காலத்திலும் படித்து, உணர்ந்து, சுவைக்கத் தக்கவாறு அமைந்த கவிதைகளைப் படைத்தவர்களே மஹாகவிகளாகக் காலம் வென்று நிற்கிறார்கள்.

மன்னனைப் பற்றியும், ஏதோ ஒரு தனிமனிதனைப் பற்றியும் எழுதப்படும் பாடல்களில் கூட, சில பாடல்கள், காலம் வென்று நிற்கும் கவிதைகளாக அமைந்து விடும் வாய்ப்பு உண்டு. மிகவும் அண்மைக் காலத்தில், ஏறக்குறைய முப்பதைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன், இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு மரணமடைந்த செய்திகேட்டு அதிர்ந்துபோய் நம் அருமைக் கவிஞர் கண்ணதாசன் எழுதிய பாடல், இதற்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு.

சாவே உனக்கொருநாள்
சாவு வந்து சேராதோ
சஞ்சலமே நீயுமொரு
சஞ்சலத்தைக் காணாயோ
தீயே உன்கொருநாள்
தீமூட்டிப் பாரோமோ
போதிமரப் புத்தன் அவன்
போய்விட்டான் என்றிருந்தோம்
பாதிவழி சென்ற மகான்
பண்டிதனாய்த் திரும்பிவந்தான்¹

இந்த வரிகள் காலத்தால் அழியாதவை. யார், என்று படித்தாலும் இக்கவிதையின் உணர்ச்சியும் அதன் சூழலும் படிப்பவரை ஆட்கொள்ளும். தமிழில் உள்ள, தொன்மையான சங்கப் பாடல்கள் சிலவற்றில் இப்படிப்பட்ட கவிதைகள் பல உண்டு.

ஓர் அரசனின் பெருமைகளைப் பாடவந்த முடிநாகனார் என்ற சங்ககாலப் புலவர் அந்த அரசனின் பொறுமை, சூழ்மதிநலன், வலிமை, திறன், கருணை ஆகிய ஐந்து இயல்புகளுக்கும் முறையே நிலம், வெளி, காற்று, நெருப்பு, நீர் ஆகிய ஐந்து பூதங்களை உவமையாக்கிச் சொன்ன பாடல் காலம் வென்ற கவிதை அன்றோ? அந்தப் பாடலை இப்பொழுது நோக்குவோம்.

மண்திணிந்த நிலனும்

நிலம் ஏந்திய விசும்பும்

விசம்பு தைவரு வளியும்

வளித் தலைஇய தீயும்

தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்

போற்றார்ப் பொறுத்தலும் சூழ்ச்சியது அகலமும்

வலியும் தெறலும் அளியும் உடையோய்

நின்கடல் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்தும்நின்

வெண்தலைப் புணரிக் குடகடல குளிக்கும்

யாணர் வைப்பின் நனனாட்டுப் பொருந

வான வரம்பனை நீயோ பெரும

அலங்குளைப் புரவி ஐவரோடு சினைஇ

நிலம்தலைக் கொண்ட பொலம்பூத் தும்பை

ஈர்ஐம் பதின்மரும் பொருது களத்தொழியப்

பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்

பாஅல் புளிப்பினும் பகல் இருளினும்

நாஅல் வேத நெறி திரியினும்

திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேண் விளங்கி

நடுக்கின்றி நிலியரோ அத்தை அடுக்கத்துச்

சிறுதலை நவ்வி பெருங்கண் மாப்பிணை

அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்

முத்தீ விளக்கில் துஞ்சும்

பொற்கோட்டு இமயமும் பொதியமும் போன்றே.²

நிலம் போன்ற பொறுமை; விரிந்த வானம் போல் பரந்தகன்ற அறிவு; காற்றைப் போன்ற வலிமை; நெருப்பைப் போன்ற படைத்திறமை; நீர் போன்ற குளுமையான அருள்தன்மை; இத்தகைய இயல்புகளை உடையவனாம் அந்த அரசன். அவன் நாடு மிகப் பரந்தது. அதன் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலோயாகையால், அவன் கடலில் உதிக்கும் கதிரவன். அவன் கடலிலேயே சென்று மூழ்கவும் செய்கிறானாம். செல்வச் சிறப்புடைய நாடு அவனுடையது. அது என்றும் குறையாத புதுவரவு உடையது. அவன் புகழுக்கு வானமே வரம்பு, பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களுக்கும் இடையே நடந்த பாரதப் போரில் இருபுறத்துச் சேனைகளுக்கும் உணவு படைத்த கொடைவள்ளலாம், அந்த அரசன். பால் புளித்தாலும், பகல் இருண்டாலும், நால்வேத நெறி திரிபடைந்தாலும், நிலையில் திரியாத நல்ல அமைச்சர்கள் உடையவனாய் அந்த அரசன் விளங்குவதால் அவன் பகைஅச்சம் எதுவும் இன்றி நிலையான ஆட்சி புரிந்துவந்தானாம்; இமயமும் பொதிகை மலையும் போன்ற நிலையான ஆட்சியாம்! (தற்போது நினைத்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட வேண்டியதுதான்) சிறிய தலையும் பெரிய கண்களும் கொண்ட பெண்மான்கள் அந்த மலைகளில் அந்தணர் வளர்க்கும் தீயின் ஒளியில் அச்சமின்றி உறங்குதல் போல், தன் குணச்சிறப்பின் ஒளியில் அச்சம் எதுவுமின்றி நிலைத்த ஆட்சி புரிந்து வந்தானாம் அந்த அரசன்.

என்ன நயமான கவிதை! முதல் ஐந்து அடிகளும் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்து, ஐந்துபூதங்களும் எப்படி ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன என்ற நுட்பத்தைச் குறிக்கின்றன. ஆண்மான் துணையிலல்லாத போதும், பெண்மான் அச்சமின்றி, அதுவும் வேள்வித் தீ ஒளியில், உறங்குவதாகச் சொல்லப்பட்ட குறிப்பு, அந்த நாட்டின் நல்லாட்சி முறையை எப்படிக்கண்முன் கொண்ட வந்து நிறுத்துகிறது! இக்கவிதை ஓர் அரசனைப் பற்றிய பாடல்தான். ஆனாலும் இது காலத்தால் அழியாத சிறந்த கவிதை. தனி மனிதர்களைப் புகழ்ந்து எழுதப்படும் செய்யுள்களில் கூடச் சிறந்த கவிதைகள் உண்டு என்பதே இதுவரை சொல்லப்பட்டது. அவை காலம் வென்று நிற்கக் காரணம் அவற்றில் வெளிப்படும் பொதுப்படையான உணர்ச்சிதான். எவ்வளவுதான், கவிதைநயம் இருந்தாலும், தனி மனிதர்களைப் பற்றி மட்டுமே பாடிய புலவர்கள், உலக கவிகள் எனக் கொண்டாடப் படுவதில்லை. உலகப் பொதுமைக்கு ஏற்புடைய உள்ளீடுகள் கொண்ட கவிதைகளைப் படைத்தவர்களே உலககவிகள் ஆகிறார்கள்.

உலகிலேயே மிகவும் பொதுத்தன்மை வாய்ந்த செய்யுள் நூல்களில் திருக்குறள் முதன்மையானது என்பது இந்த நூலாசிரியனின் கருத்து. 'உலகப் பொதுமறை' என்று போற்றப்படும் திருக்குறளில் கூடச் சில கருத்துகள் தற்காலச் சிந்தனைக்கு ஏற்புடையன அல்ல போல் தோன்றுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு குறட்பாவை இங்கே நோக்குவோம்:

**தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.3**

மேலோட்டமாகப் படித்தால் இதன் பொருள்.

**தெய்வங்களைத் தொழாதவளாகித் தன் கணவனைத்
தொழுது எழும் மங்கை, பெய் என்று சொன்னதுமே மழை
பெய்யும்.**

'கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன்' என்று கூறிக் கூறிப் பெண்களைப் கருத்துமுடம் படவைத்து அடிமைகளாய் நடத்திவந்த காலம் மாறிவிட்டதே. இந்தச் சூழ்நிலையில், மேற்சொன்ன கருத்தை ஏற்க முடியுமா? பெரும்பாலான ஆடவர்கள் குடிகாரர்களாகவும், மனைவியை அடக்கியாள முயலும் ஆணவக்காரர்களாகவும், தீய வழிகளில் நாட்டமுற்று அலைபவர்களாகவும் இருக்கும் போது, கணவனை மனைவி தொழ வேண்டும் என்ற கருத்தை எப்படி ஏற்பது? இதுவே மேற்கண்ட குறளின் பொருள் என்றால், அக்கருத்து ஏற்கத் தக்கதில்லை என்று துணிந்து கூறுதல் தவறில்லை. இப்படிச் சொல்லத் தயங்குவோர்க்கு இன்னொரு வழியுண்டு. இந்தக் குறளின் நுட்பமான மெய்ப்பொருள் வேறாக இருக்கக்கூடம் என்று அவர்கள் சிந்திக்க முயலலாம். உலகப் பொதுமறை எனப்படும் திருக்குறளிலேயே இப்படி இடர்ப்பாடு உண்டாகிறதே! திருவள்ளுவர் எய்திய உயர்ந்த நிலையை எட்டாத, சாதாரண ஆசிரியர்களின் படைப்புகள் இன்னும் எத்தனை இடர்ப்பாடுகளை ஏற்படுத்தும்!

மேலே சொன்னவற்றை எல்லாம் மனத்தில் கொண்டு, 'உலககவி' என்ற சொற்றொடருக்குப் பொருள்காண முயல்வோம்.

எந்தக் கவிஞனுடைய படைப்புகளில் பெரும்பான்மை யானவை யாரால், என்று படிக்கப்பட்டாலும் சுவைதரக் கூடுமோ, அந்தக் கவிஞனே உலககவி என்று ஒரு பொருள் கொள்ளலாம்.

எந்தக் கவிஞன், தன் இனம், தன் மொழி, தன் நாடு என்று மட்டும் சிந்தித்திராமல், மற்ற இனங்கள், மொழிகள், நாடுகள், உயிர்க்கூட்டங்கள் எனவும் சிந்தித்துக் கவலைப்பட்டுத் தன் படைப்புகளில் அந்தச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துகிறானோ, அவனே உலககவி என்று இன்னொரு பொருள் கொள்ளலாம்.

எந்தக் கவிஞனுடைய படைப்புகள் அவன் நாட்டினரால், அவன் மொழியினரால் மட்டுமன்றிப் பிறராலும் மதிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்தக் கவிஞனே உலககவி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இந்த மூன்று பொருள்களிலுமே பாரதி உலககவி என்பது தெளிவாகிறது.

பாரதி பாடல்களில் பெரும்பான்மையானவை, தனிக் கவிதை ஆர்வலர்க்குச் சுவையூட்டும் பாடல்களாய் உள்ளன. தனிக்கவிதை ஆர்வலர் என்றால், வேறெதற்காகவும் இன்றிக் கவிதைத் தன்மைக்காக மட்டுமே கவிதைகளை ரசிப்பவர்கள் என்று பொருள்.

‘குயில்பாட்டு’ என்ற குறுங்காவியத்தில் கதை சொல்லிக் கொண்டே வரும் பாரதி, இடையில் கதையை நிறுத்திவிட்டுத் தன் கவிதையுணர்வின் போக்கில் செல்ல முற்படுகிறாள்.

**மேலைக் கதையுரைக்க வெள்கிக் குலையுமனம்
காலைக் கதிரழகின் கற்பனைகள் பாடுகிறேன்
தங்கம் உருக்கித் தழல்குறைத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தையினை
ஓதிப் புகழ்வார் உவமையொன்று காண்பாரோ
கண்ணைஇனி தென்றுரைப்பர் கண்ணுக்குக் கண்ணாகி
விண்ணை அளக்கும்ஒளி மேம்படும்ஓர் இன்பமன்றோ
மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தைசெய்யும்
மேலவரும் அஃதோர் விரியுமொளி என்பாரேல்
நல்லொளிக்கு வேறுபொருள் ஞாலமிசை ஒப்புளதோ
புல்லை நகையறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி
மண்ணைத் தெளிவாக்கி நீரில் மலர்ச் சிதந்து**

**விண்ணை வெளியாக்கி விந்தைசெயும் சோதியினைக்
காலைப் பொழுதிலே கண்விழித்து நான்தொழுதேன்.⁴**

யார் படித்தாலும், என்று படித்தாலும் சுவை தரும் வரிகள்!

இளம் காலைப் பொழுது, கதிரவன் கீழ்த்திசையில் மெல்ல உதிக்கிறான். அப்பொழுது கதிரவனைக் கண்ணாரக் கண்டு களிக்கலாம்; கண்கூசாது. ஏனென்றால், இன்னும் வெம்மையடையாத தணிவு கதிரவனிடம் அப்பொழுது இருக்கும். பாரதி இதை நயம்படச் சொல்கிறான்.

**தங்கம் உருக்கித் தழல்குறைத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ.....**

தங்கம் உருக்கி, அதைத் தளதள என்ற குழம்பாக்கிப் பரப்பிவைத்தால் எப்படியிருக்கும்? அந்தக் குழம்பு வெம்மையடையாததாக இருக்குமே! அதன் வெம்மையைக் குறைக்க வேண்டும். வீட்டில், எரிவாயுவில் சமைக்கப் பயன்படும் காற்றடுப்பில் 'ஸிம்மர்' எனப்படும் தழல்குறைப்புச் செய்வது போல், தங்கக் குழம்பின் வெம்மை தணியத் தழல் குறைப்புச் செய்ய வேண்டுமாம்! தழல்குறைந்து, வெம்மை தணிந்த தங்கக் குழம்போ தேன்போல் தோன்றுகிறதாம். அந்தத் தேனை வெட்டவெளி எங்கும் பரப்பிவைத்தால் எப்படி இருக்கும்?

காலைக் கதிரொளி அப்படி இருந்தது என்று பாரதி சொல்லவில்லை. அவன் அப்படிச் சொல்லியிருந்தால் அது கட்டுரை போல ஆகியிருக்கும். ஆனால், அவன் எழுதுவதோ கவிதை. அதில் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. மாறாகத் தன் அனுபவச் சுவையை அல்லவா அவன் கவிதையாக்குகிறான். இங்கே அனுபவச் சுவையாய் விரிவது அவன் வியப்பு. ஆம்! தழல் குறைந்த தங்கக் குழம்பு தேனாக மாறியதும், அத்தேனை எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ என்று அவன் வியக்கிறான். கடுமையான ஒன்றைக் கடுமை குறைத்து வெளிப்படுத்துதல் தானே இங்கிதம்? 'கடிது ஒச்சி மெல்ல எறிக' என்பாரே திருவள்ளுவர்! அதுதானே இங்கிதம்! கேட்டார் மனம் புண்படாமல் இடித்துரைப்பதுதானே இங்கிதம்! கண்ணேரம் பார்த்தாலே கண்கூச வைக்கும் கதிரொளியை, வெம்மை தணியச் செய்து, தழல் குறைத்துத் தேனாகப் பரப்பி வைத்தலும் இங்கிதம் அன்றோ! கவிஞன் கண்டுவிந்த காட்சியை இப்பொழுது நம் மனக்கண்ணில் விரியச் செய்து, நம்மையும் வியக்கச் செய்யும் ஆற்றல் இந்த வரிகளுக்கு உண்டென்றால்,

அதற்குப் பெரும் அளவு காரணங்களாய் இருப்பவை ‘தழல் குறைத்து’ என்ற சொற்றொடரும், ‘இங்கிதமோ’ என்ற சொல்லாட்சியுமே.

கவிதை மேலும் தொடர்கிறது. வான்வெளியைச் சோதி கவர்ந்து கொண்டுவிட்டதாம். இங்கே ‘கவர்தல்’ என்ற சொல் மிகவும் பொருத்தமானது. அந்தச் சொல்லாட்சிக்கு இலக்கிய வரலாறு உண்டு. ஒருவனை அவன் காதலி ஒரு கணம் நோக்கினாளாம்; அந்தச் சிறுநோக்கம் அவனுடைய கண்களைக் களவு கொண்டது என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

**கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம் காமத்தில்
செம்பாகம் அன்று பெரிது.⁵**

“காதலியின் சிறுநோக்கம் எப்படிக் காதலன் கண்களைக் களவு கொண்டது? காதலி நோக்கிய பிறகு காதலனுடைய கண்கள் காதலியைத் தவிர வேறெதையும் பார்க்க முடியவில்லையாம்; காரணம், தன் சிறுநோக்கத்தின் மூலம் காதலி தன்னையே காதலன் கண்களில் நிறைத்துவிட்டாள். அதன்பிறகு காதலன் எதைக் கண்டாலும், அதில் காதலியே தெரியுமளவுக்கு அவனுடைய கண்களைத் தன்மயமாக்கிக் கொண்டுவிட்டாள்.” இந்தச் சிறு நோக்கம் மூலமாக ஒருத்தி தன் காதலன் கண்களையும், அவன் அவளுடைய கண்களையும் ஒரே நேரத்தில் களவுகொண்ட குறிப்பைத் தானே கம்பரும் வியக்கிறார்.

**அண்ணலும் நோக்கினான்
அவளும் நோக்கினாள்.⁶**

காமம் கண்ணை மறைக்கச் சிறைகொண்ட சீதையைப் பார்த்து ராவணன் கூறும் மொழியாகக் கம்பர் சொல்லும் சில வரிகள் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கவை:

**பெண்எலாம் நீரே ஆக்கிப் பேரெலாம் உமதே ஆக்கி
கண்எலாம் நும்கண் ஆக்கி.....⁷**

காமம் என்ற போதை மட்டும் அன்றி, உயர்ந்த பக்தி நிலையிலும் கண் களவு போகும் என்பதற்கு பாரதியே சான்று பகர்கிறான்:

**என்கண்ணை மறந்துனிரு கண்களையே என்அகத்தில்
இசைத்துக் கொண்டு
நின்கண்ணால் புவியெல்லாம் நீயெனவே நான்கண்டு
நிறைவு கொண்டு
வன்கண்மை மறதியுடன் சோம்பர்முதற் பாவமெலாம்**

மடித்து நெஞ்சில்

புன்கண்போய் வாழ்ந்திடவே கோவிந்தா எனக்கமுதம்
புகட்டு வாயே.⁸

இதே போலச் சோதியானது வான்வெளியை எப்படிச் சுவர்ந்து களவாடியது என்றால், வான்வெளி முழுதும் தானேயாகிச் சோதி நிறைந்ததாம். இதைத்தான் பாரதி சொல்கிறாள்.

..... வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தை.....

வான்வெளியைக் கவர்ந்துகொண்ட சோதியாகிய ஒளியின் பெருமையை எப்படிப் புகழ்வது? அதைப் புகழ் நினைப்பவர்க்கு, அதற்குத் தக்க உவமை கிடைக்காதே! அதற்கு ஏன் உவமை கிடைக்காது என்பதற்கான விளக்கத்தைச் சற்றே ஒத்திவைத்து விட்டு, அது விளைவிக்கும் இன்பத்தை விவரிக்க முற்படுகிறாள், பாரதி:

..... வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தையினை
ஒதிப் புகழ்வார் உவமையொன்று காண்பாரோ
கண்ணினி தென்றுரைப்பர் கண்ணுக்குக் கண்ணாகி
விண்ணை அளக்குமொளி மேம்படும்ஓர் இன்பமன்றோ.

கண் இனியது தான். ஆனால், ஒளியில்லாமல் கண் இருந்து என்ன பயன்? கண் என்ற கருவி மூலம் எதைக் காணவேண்டும் என்றாலும் ஒளி தேவை. எனவே ஒளி என்பது கண்ணுக்குக் கண்ணானது. ஒளியைக் கொண்டுதான் நாம் எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறோம். அப்படியிருக்க, ஒளியின் உதவியோடு நாம் காணும் பொருள்களில் ஏதேனும் ஒன்றை எப்படி ஒளிக்கு உவமையாகக் கூற முடியும்? ஒளியின் மூலம்தான் எந்த வடிவமும் தெரியும். அப்படியிருக்க ஒளியின் வடிவம் இத்தகையது என்று உவமையால் விளக்க முடியுமா? ஆனால் ஒளியால் பேரின்பம் விளைகிறது என்று சொல்ல முடியும். அந்த இன்பம் மேம்படும் இன்பம், அதாவது, நமக்கு மேன்மை சேர்க்கும் இன்பம்; மேலும் மேலும் சுவை சேர்த்துக் கொண்டே இருக்கும் தெவிட்டாத இன்பம், இந்த இடத்தில் ஒளியை 'விண்ணை அளக்கும் ஒளி' என்று பாரதி புகழ்கிறாள். இதற்கு என்ன பொருள்?

ஒளிக்கீற்று ஒன்று புறப்பட்டால், அது விரைந்து கொண்டேயிருக்கும். ஒளி முழுவதையும் உட்கொண்டு விடக்கூடிய முழுக்கரும் பொருள் எதாவது அதன் பாதையில் குறுக்கிடாதவரை, அந்த ஒளிக்கீற்று விரைந்து கொண்டே இருக்கும். இது அறிவியல் மெய்மை. மிகத் தொலைவில் உள்ள விண்மீன்களில் இருந்து பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் புறப்பட்ட ஒளி இப்பொழுதுதான் புவிக் கோளத்தை வந்தடைவதாக விண்ணியலார் கூறுகின்றனர். நாம் பார்க்கும் விண்மீன்களில் சில இப்பொழுது இல்லவே இல்லையாம்; அவை நாம் எப்படி அவற்றை இப்பொழுது பார்க்கிறோம்? பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன், அவற்றிலிருந்து புறப்பட்ட ஒளி, அண்டப்பெருவெளியில் நெடும் தொலைவு பயணம் செய்து, இப்பொழுதுதான் புவிக் கோளத்தை வந்தடைவதால், அந்த ஒளியை விடுத்த மூலங்களான விண்மீன்கள் இப்பொழுது இருப்பவை போலத் தோன்றுகின்றன. விண்ணை அளக்க ஒளியைவிட்டால் வேறு கருவி இருக்க முடியுமா? மெய்யாகவே, ஒளியின் உதவியோடு தான் விண்ணியலார் விண்மீன்களின் தொலைவுகளை அளக்கிறார்கள். எனவே ‘விண்ணை அளக்கு மொளி’ என்று பாரதி சொல்வது அறிவியற் செறிவு மிக்கது.

ஒளிக்கு உவமை சொல்ல முடியாமல் இருப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டாம். ப்ரும்மம் எனப்படும் பரம் பொருளை மோன நிலையில் சிந்திக்க முற்படும் முனிவர்கள், விரிந்து கொண்டே இருக்கும் ஒளியாகவே பரம்பொருளை விவரித்துள்ளனர். பரம்பொருளுக்கு என்ன உவமை சொல்ல முடியும்? ஆகவே ஒளிக்குக் கூட உவமை சொல்ல முடியாது என்கிறான் பாரதி:

மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தைசெய்யும்

மேலவரும் அஃதோர் விரியுமொளி என்பாரேல்

நல்லொளிக்கும் வேறுபொருள் ஞாலமிசை ஒப்புளதோ.

இப்படி ஒளியைப் போற்றும் பாரதி, தொடரும் வரிகளில் கவிதைச் சுவையின் உச்சக் கட்டத்திற்கே நம்மைக் கடத்திச் செல்கிறான். ‘சோதி’ என்ற ஒளியானது புல்லை நகையுறுத்துகிறது என்கிறான் பாரதி. புல்லில் உள்ள பனித்துளிகளில் ஒளி விழுவதால், அத்துளிகள் சுடர்வீசும் அன்றோ? அப்பொழுது புல் எல்லாம் சிரிப்பன போல் தோன்றக் கூடும். ‘நகையுறுத்தி’ என்ற சொல்லுக்கு இது ஒரு பொருள்.

அதை வேறு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். சுடர்வீசும் பனித்துளிகள் என்ற நகைபூட்டிப் புல்நூனிகளை வைர, வைடுரிய அணிகலன்களால் ஒளி அலங்காரம் செய்வதாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. புல்லை நகையுறுத்தும் ஒளி, பூவை வியப்பாக்குகிறதாம். வியப்பு மேலோங்கும் போது, வியப்பவர் புருவம் உயர்ந்து, வளைந்து, கண்கள் விரியும். கதிரொளியால் மொட்டெல்லாம் மலரும் காட்சி, பாரதிக்கு வியப்பில் விரியும் கண்களை நினைவு படுத்தியதோ? அல்லது, பார்த்தவர் வியக்கும் வண்ணம் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன என்றவன் சொல்கிறானோ? ஒளியானது, மண்ணைத் தெளிவாக்குகிறது என்கிறானே! இதற்கு என்ன பொருள்? ஒளி இல்லாவிட்டால் நிலத்தின் மேடுபள்ளங்கள் புலப்படுமா? இருட்டில் தட்டுத் தடுமாறித் தானே நடக்கிறோம்? ஒளிதான் நிலத்தின் மேடு பள்ளங்களைக் காட்டி, நிலத்தின் வரைதன்மையைத் தெளிவு செய்கிறது. மண்ணைத் தெளிவாக்கும் ஒளி நீரில் மலர்ச்சி தருகிறதாம். ஒளிமுகம் கண்டதும் தாமரை முதலான நீர்ப்பூக்கள் மலர்வதால் பாரதி அப்படிச் சொல்கிறானா? இல்லை. இருட்டில் சலனமின்றித் தூங்கும் நீரோடைகள் காலையில் சலனம் மிகப் பெற்றுச் சலசலத்து ஓடுவதால் அப்படிச் சொல்கிறானா? சரி, மண்ணைத் தெளிவாக்கி நீரில் மலர்ச்சிதரும் ஒளி, விண்ணை வெளியாக்குகிறதாமே! எப்படி? வானத்தை 'விண்வெளி' என்றும் அழைக்கிறோம் இல்லையா? இதைச் சொல்கிறானா பாரதி? இல்லை, இதில் வேறு நுட்பம் இருக்கிறதா? இரவில், உறக்கத்தில், கனவு காண்கிறோம். அப்பொழுது மனம் எங்கே உலவுகிறது? 'ஆழ்ப்ரக்கை' எனப்படும் உள்ளுணர்வுக் களத்தில்தானே மனம் அப்பொழுது உலவுகிறது! அதில் இருந்து விடுபட்டுத் தனக்கு வெளியே மனம் உலவத் தலைப்படுவது உறக்கம் கலைந்த பிறகுதானே? அப்பொழுதுதானே உள்ளிருந்த 'விண்' புறத்தே புலப்பாடாகிறது? விண் வெளியாவது இதுதானோ?

கவிதைச் சுவைக்கு இதைவிடச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்கு எங்கே போவது? கற்பனை வளம், புலமைச் செறிவு, பொருள் நுட்பம், உண்மையில் நாட்டம்! தன் அனுபவச் சூழலுக்குப் படிப்பவரைக் கடத்திச் செல்ல எத்தனை சாதனங்கள்! இவை அத்தனையும் பாரதியின் கவிதைகளில் அளவாகக் கலந்திருக்கும் நயம் படிப்பவரை மலைக்கச் செய்கிறதே!

பாரதி தன் நாட்டைப் பற்றிப் பாடிய போதும் கவிதை யுணர்வோடு பாடியதால், பிற நாட்டவரும் பாரதியின் தேசபக்திப்

பாடல்களை என்றும் ரசிக்க முடிகிறது. அவற்றில் உள்ள கவிதைச் சுவையும், உணர்ச்சியும், எழுச்சியும் உலகில் உள்ள யாரும் படித்துச் சுவைக்கத் தக்க பொதுமை கொண்டவை. அதனால், பாரதியின் தேச பக்திப்பாடல்கள் உலக அரங்கில் இலக்கிய மதிப்போடு, உயர்ந்த கவிதைகளாய்ச் சுடர்வீசுகின்றன. எடுத்துக்காட்டுகள் ஏராளம். ஒன்றிரண்டை இங்கே நோக்குவோம்.

**முன்னை இலங்கை அரக்கர் அழிய
முடித்தவில் யாருடைவில் - எங்கள்
அன்னை பயங்கரி பாரத தேவிநல்
ஆரிய ராணியின்வில்**

.....

**சாகும் பொழுதில் இருசெவிக் குண்டலம்
தந்த தெவர்கொடைக்கை - சுவைப்
பாகு மொழியில் புலவர்கள் போற்றும்
பாரத ராணியின்கை.⁹**

இந்திய க்ரிக்கெட் அணிக்கும், இலங்கை க்ரிக்கெட் அணிக்கும் நடைபெறும் போட்டியில் ஸச்சின் டெண்டுல்கர் சதம் அடிக்கும் போது பெருமைப்படும் இந்தியர் அனைவருக்கும், அதேபோல் ஸனத் ஜெயசூரியா சதம் அடிக்கும் போது பெருமிதம் கொள்ளும் இலங்கை நாட்டவர் அனைவருக்கும் மேற்கண்ட பாடல்களின் உணர்ச்சி புரியும். பாரில் வென்ற நிகழ்ச்சியை விவரிக்கும் போது போர்க்கருவியாகிய வில்லையும், கொடையை நினைவுகூரும் போது கையையும் சொல்லும் நேர்த்தியை வியப்பதா? அச்சம் அழிக்கும் பயங்கரியானவள் வில்லேந்திப் பகைவரை அழித்தாள் என்னும் நயத்தை வியப்பதா? கொடைக்கை என்றதும், கொடைச் செயல்களைப் புகழ் மறவாப் புலவர்களை நினைவு கூரும் பொருத்தத்தை வியப்பதா? போர் என்றதும் அண்டை நாட்டுன் மோதிய செயலையும், கொடை என்றதும் உள்நாட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சியையும் நினைத்துப் பார்க்கும் சீர்மையை வியப்பதா?

இன்னொரு பாடல்: நாட்டு விடுதலைக்குப் போராடிய தேசபக்தர் லாலா லஜபதிராய் நாடு கடத்தப்பட்ட செய்தி அறிந்து

பாரதி மிகவும் துயருற்று, அதிர்ச்சியடைந்து பாடிய பாடல்.

உன்னை எங்கே அனுப்பினால் என்ன? நீ எவ்வளவு தொலைவில் இருந்தாலும், உன் தேசாபிமான உணர்வுகள் கடல்தாண்டி வந்து எங்களை ஊக்கு விக்குமே! சூரியன் வானத்தில் இருந்தாலும் அவன் கதிர்கள் மிக விரைந்து வந்து நம் விழிகளுக்கு ஒளிதருவதில்லையா என்ன?

பாடலை நோக்குவோம்:

விண்ணகத்தே இரவிதன்னை
வைத்தாலும் அதன்கதிர்கள்
விரைந்து வந்து
கண்ணகத்தே ஒளிதருதல்
காண்கிலமோ நின்னையவர்
கனன்றிந் நாட்டு
மண்ணகத்தே வாழாது
புறம்செய்தும் யாங்களெலாம்
மறக்கொணாதெம்
எண்ணகத்தே லாஜபதி
இடையின்றி நீவளர்தற்
கென்செய் வாரோ.¹⁰

‘லஜபதி’ என்று விளிககாமல், முதல் எழுத்தை நீட்டி, ‘லாஜபதி’ என்று விளிப்பதன் மூலம் எவ்வளவு சரியாகத் தன் உணர்வை இப்பாடலில் பாரதி வெளிப்படுத்துகிறான்! இந்தப் பாடலில் இரண்டு சொற்கள் பாடலுக்கே மெருகு சேர்க்கின்றன. பண்பால் உயர்ந்த ஒருவரை, பண்பால் இழிந்த சிலர் இழிவு செய்யும்போது, நாம் என்ன சொல்லித் தேற்றுவோம்? ‘இதையெல்லாம் பொருட்படுத்த வேண்டாம். சூரியனைப் பார்த்து நாய்கள் குரைப்பதால் சூரியனுக்கு எந்தக் குறையும் நேராது’. இப்படித் தானே சொல்வோம்? லாலா லஜபதிராயை ஆங்கில அரசினர் நாடு கடத்தியதும் பாரதி என்ன சொல்கிறான்; ‘லாஜபதி! நீ சூரியன் போன்றவன். சூரியன் அனைத்தையும் சுடுகிறது. சூரியனை யாராவது சுட முடியுமா? சூரியன் போன்ற உன்னைச் சுட்டெரிப்பதாக நினைத்தன்றோ ஆங்கிலேயர் உன்னை நாடு கடத்தியுள்ளனர். அவர்கள்தாம் ஏமாந்து போவார்கள். எங்கிருந்தாலும் உன் ஒளி எங்கள் எண்ணங்களில் சுடர்வீசுமே. சூரியன் போன்ற லஜபதியைக் ‘கனன்று’ ஆங்கிலேயர் நாடுகடத்தினர் என்கிறான். ‘கனன்று’

என்ற சொல்லாட்சி இத்தகைய உணர்ச்சியையே ஏற்படுத்துகிறது. மேலும், சூரிய ஒளி விண்ணிலிருந்து இந்த மண்ணுக்கு வரச் சற்று நேரம் எடுத்துக் கொள்ளும். இந்த நேர அளவு சுமார் எட்டு வினாடி என்று, ‘திசை’ என்ற பாடலில் பாரதியே கூறுகிறான். ஆனால் லஜபதியாகிய சூரியனிலிருந்து நம் எண்ணங்களை வந்தடைய ஒளிக்கு இந்த அளவுகூட நேரம் தேவைப்படுவதில்லையாம். ‘இடையின்றி’ என்ற சொல் இதைத்தானே குறிக்கிறது? ‘கனன்று’ என்ற சொல்லும், ‘இடையின்றி’ என்ற சொல்லும் இந்தக் கவிதைக்கு மேலும் மெருகூட்டுகின்றன.

எனவே பாரதியின் கவிதைகள் என்றும், எவருக்கும் சுவை தரக் கூடியவை. உலககவி என்பதற்கு மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று பொருள்களில் முதலில் சொல்லப்பட்ட பொருளின்படி பாரதி உலககவியே.

பாரதி, தன் நாட்டைத் தன் மொழியைத் தன் இனத்தை மட்டும் பாடிய கவிஞன் இல்லை. அவன் மனம் எந்தக் குறுகிய எல்லைக்குள்ளும் கட்டுப்படவில்லை. அவன் எந்தக் குறுக்குச் சுவர்களையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவன் மனம் வானம் போல் பரந்து, விரிந்தது. எத்துணையும் பேதம் உறாது எவ்வுயிரும் தன் உயிர்போல் எண்ணி வாழ்ந்த சித்தன் அவன். எல்லா உயிர்களையும் தன் உயிர் போல் எண்ணியதோடு மட்டும் அன்றி, உயிரற்றவையாகக் கருதப்படும் பொருள்கள் அனைத்தையுமே தனக்கீடாக நினைத்து நெகிழ்ந்தவன் பாரதி. இந்த நெகிழ்ச்சியை அவன் எப்படி வெளிப்படுத்துகிறான்!

**காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி - நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெலாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்.¹¹**

தன் நாட்டின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் நடைபெற்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் அவனைப் பெரிதும் தாக்கத்துக்கு உள்ளாக்கின. ரஷ்யாவிலே புரட்சி வெடித்தபோது அவன் அதை மனமார வாழ்த்தி வரவேற்றான்.

**மாகாளி பராசக்தி உருசியநாட் டினில்கடைக்கண்
வைத்தாள் அங்கே
ஆகாவென் றெழுந்ததுபார் யுகப்புரட்சி.....¹²**

இந்நூலாசிரியன் ஓரளவு படித்துக் கேட்டமட்டில், 'புரட்சி' என்ற சொல்லை முதலில் புழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்தது இந்தப் பாடல்தான். இன்று, அந்தச் சொல் எப்படி எல்லாம் நம் அன்றாட வாழ்வில் அடிபடுகிறது! இந்தப் பாடலில், உணர்ச்சி கொதந்தளிக்க அவன் சீற்றத்தோடு பாடும் வரிகள், காலத்தால் அழியாதவை. கொடுங்கோன்மையை எதிர்க்கும் எவரும், என்று படித்தாலும், அவர்களுக்கு உணர்ச்சி பொங்கவைத்து, அவர்கள் அறச் சீற்றத்துக்குப் புதுநெருப்புச் சேர்க்கும் வரிகள் இவை:

**இம்மென்றால் சிறைவாசம் ஏனென்றால் வனவாசம்
இவ்வா றங்கே
செம்மையெலாம் பாழாகிக் கொடுமையே அறிமாகித்
தீர்ந்த போதில்
அம்மைமனம் கனிந்திட்டாள் அடிபரவி உண்மைசொலும்
அடியார் தம்மை
முமமையிலும் காத்திடுநல் விழியாலே நோக்கினாள்
முடிந்தான் காலன்.¹³**

உணர்ச்சி மெருகோடு கூடர்வீசும் இந்த வரிகள் இன்றைக்குக் கூட மேடைகளிலும், கட்டுரைகளிலும் எடுத்தாளப்படுகின்றன. கொடுங்கோன்மையை எதிர்க்கும் எவரும், என்றும் நினைவு கூரத்தக்க வரிகள் இவை.

இத்தாலி நாட்டில் வாழ்ந்த மாஜினி என்பவன் 'யெளவன இத்தாலி' என்ற ஒரு சங்கம் நிறுவி அதில் நாட்டுப்பற்றோடு எடுத்துக் கொண்ட உறதிமொழியை ஒரு நல்ல கவிதையாகவே பாரதி வடித்துள்ளான். 'பேரருட் கடவுள் திருவடி ஆணை' எனத் தொடங்கி மாஜினி பல ஆணைகள் உரைப்பதாக அந்தக் கவிதை அமைந்துள்ளது. அவன் மேற்கொண்ட சபதத்தின் இலக்கு!

**பொன்உயர் நாட்டை ஒற்றுமை உடைத்தாய்ச்
சுதந்திரம் பூண்டது ஆகி
இன்னுமொர் நாட்டின் சார்வில தாகிக்
குடியர சியன்றதாய் இலக¹⁴**

இந்த இலக்கு நிறைவேற அச்சங்கத்தின் மற்ற உறுப்பினர்கள் எல்லாருடனும் இணக்கத்தோடு என்றும் உழைப்பதன்றித் தனக்கு வேறு தொழில் கிடையாது என்று அவன் உறுதி பூணுகிறான். அந்த உறுதிக்காக அவன் எதன் மீதெல்லாம் ஆணையிடுகிறான் தெரியுமா? முதலில் பேரருட் கடவுளின் திருவடி ஆணை என்கிறான். நாட்டுத் தொண்டுக்கே தம்மை ஒப்படைத்த வீரர் மேல் ஆணையிடுகிறான்.

அறங்களின் மீதும், தன் தாய் நாட்டின்பால் தனக்குள்ள அன்பின் மீதும் ஆணையிடுகிறான். அடுத்து வரும் வரிகள் இங்கே நோக்கத்தக்கவை:

**தீயன புரிதல் முறைதவிர் உடைமை
செம்மைதீர் அரசியல் அநீதி
ஆயவற் றென்நெஞ் சியற்கையின் எய்தும்
அரும்பகை அதன்மிசை ஆணை.¹⁵**

தன் நெஞ்சில் நாலு பொருள்கள் மேல் இயற்கையிலேயே பகை உண்டாகிறதாம். அந்தப் பகையின் மேல் ஆணை என்கிறான். அப்படிப்பட்ட நாலு பொருள்கள் எவை? ஒன்று, தீயசெயல்கள் செய்யும் வழக்கம்; இரண்டு, முறைகேடான வழியில் சேர்த்த உடைமை; மூன்று செம்மையற்றுப் போன அரசியல்; நாலு, அநீதி. இந்த நாலு பொருள்கள் மீதும் தன் நெஞ்சில் ஏற்படும் பகையின் மீது ஆணை என்கிறான். ‘பகை மேல் ஆணை’ என்ற புதிய கோட்பாடு இந்தக் கவிதையில் தான் வெளிப்பட்டுள்ளது. ‘தாய்மேல் ஆணை, தமிழ்மேல் ஆணை’ என்றெல்லாம் சொல்வதுண்டு. யாரும் பகைமேல் ஆணையிட்டதுண்டா? அது போகட்டும், யாராவது வெட்கத்தின் மீது ஆணையிட்டதாகக் கேள்விப் பட்டதுண்டா?

**மற்றைநாட் டவர்முன் நின்றிடும் போழ்து
மண்டும்என் வெட்கத்தின் ஆணை.¹⁶**

இதற்கெல்லாம் மேலாக ஒன்று சொல்கிறான். தான் முக்தி பெறுவதற்காகவே படைக்கப்பட்டும், அதை எய்தும் வலிமை இன்றித் தன் உயிர் மறுகுகிறதாம். அப்படி மறுகும் தன் உயிர்க்கு எப்படியும் முக்தியாகிய வீடுபேறு அடையவேண்டும் என்ற பேராவல் மட்டும் தீர்வதில்லை. அந்தப் பேராவலின் மீது மாஜினி ஆணையிடுவதாக வரும் வரிகள் படிப்பவர் கண்களில் நீர்க்கசிய வைக்கும் உன்னதமான கவிதை வரிகள்.

**முற்றிய வீடு பெற்றுகெனப் படைப்புற்
றச்செயல் முடித்திட வலிமை
அற்றதா மறுகும் என்னுயிர்க் கதனில்
ஆர்ந்தபே ராவலின் ஆணை¹⁷**

பெல்ஜியம் நாட்டிற்கு வாழ்த்தாக அவன் ஒரு பாடல் படைத்துள்ளான். மிக உயர்ந்த கவிதை அது:

**அறத்தினால் வீழ்ந்து விட்டாய்
அன்னியன் வலியனாகி**

மறத்தினால் வந்து செய்த
வன்மையைப் பொறுத்தல் செய்யாய்
முறத்தினால் புலியைத் தாக்கும்
மொய்வரைக் குறப்பெண் போலத்
திறத்தினால் எளிமை யாகிச்
செய்கையால் உயர்ந்து நின்றாய்.¹⁸

‘அறவழி தவறாமல் நிற்க வேண்டும்’ என்ற மனத்திட்பத்தால் பெல்ஜியம் போரில் தோல்வி காண நேரிட்டதாம்! அதை எவ்வளவு நேர்த்தியாகப் பாரதி கூறுகிறாள்!

பாடல்களில் மட்டுமன்றித் தன் கட்டுரைகளிலும் பாரதி தன் பரந்த உலகநோக்கை வெளிப்படுத்தியுள்ளாள். ஐப்பான் நாட்டில் மலர்ந்த ஹைசு கவிதைகள் பற்றி அவன் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளாள். அதில், ‘ஹொசுஷி’ என்ற ஐப்பானியப் புலவன் தன் வீடு தீப்பற்றி எரிந்துவிட்ட செய்தியைத் தன் ஆசானுக்குத் தெரிவித்த வரிகளைத் தமிழாக்கி வியக்கிறான் பாரதி:

தீப்பட்டுரிந்தது. வீழ்மலரின் அமைதியென்னே.

இதைப் பாராட்டி விட்டுப் பாரதி எழுதுகிறாள்.

சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் ஐப்பானியக் கவிதையின் விசேஷத் தன்மை என்று நோக்குச்சிப் புலவர் சொல்வதுடன் ஆங்கிலேயரின் கவிதை இதற்கு நேர் மாறாக நிற்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார். நமக்குள்ளே திருக்குறள் இருக்கிறது. ‘குடுகைத் தொளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்’. கிழக்குத் திசையின் கவிதையிலே இவ்விதமான ரஸம் அதிகம் தான். தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்தில் இது மிகவும மதிப்பெய்தி நின்றது. ஆனாலும், ஒரேயடியாகக் கவிதை சுருங்கியே போய்விட்டால் நல்லதன்று. ஐப்பானிலே கூட எல்லாக் கவிதையும் ‘ஹொசுஷி’ பாட்டன்று. நோக்குச்சி சொல்வதிலே அருமையான உண்மையிருக்கிறது. ‘எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு’.¹⁹

ஐப்பானியக் கவிதை பற்றிய திறனாய்வு; ‘சியூசீன்’ என்ற சீனத்துப் பெண்மணி பற்றி ஒரு கட்டுரை; ‘நகரம்’ என்ற தலைப்பில் வால்ட் விட்மன் என்ற அமெரிக்கக் கவிஞனைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை; அமெரிக்காவில் கைதிகளைக் கடுமையாகத் தண்டிக்காமல் திருத்தக் கூடங்களில் சேர்ப்பது

பற்றி ஒரு கட்டுரை; இன்னும் பல. பாரதி பரந்த உலகப் பார்வையுடையவன் என்பது இக்கட்டுரைகளைப் படித்தால் தெளிவாகும். ஹிந்து மதம் பற்றி மட்டும் எழுதாமல், இஸ்லாமிய, கிருத்துவ, புத்த, சீக்கிய மதங்களைப் பற்றியெல்லாம் பாரதி விரிவாக எழுதியுள்ளான். அவன் எழுதிய அல்லா பாடலும், ‘ஈசன் வந்து சிலுவையில் மாண்டான்’ என்ற பாடலும் அனைவரும் அறிந்தவையே. கால்ஸா நிறுவிய குருகோவிந்த்சிங் பற்றிய பாடலும் எல்லாருக்கும் தெரியும். பிற மதங்கள் பற்றியும், அவற்றின் நன்னெறிகள் பற்றியும், ஏசுகிறிஸ்து, மஹம்மது நபிகள், போன்ற ஆசான்களைப் பற்றியும் பெருமையாக அவன் பல கட்டுரைகளும் வடித்துள்ளான். ‘பரந்த நோக்கு’ என்பது எல்லாருக்கும் வாய்ப்பதில்லை.

காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான்

காஞ்சியிற் கேட்பதற்கொர் கருவிசெய்வோம்.²⁰

இந்த வரிகளைச் செவிமடுத்த ‘தமிழுணர்வு’ கொண்ட ஒருவர் பாரதிக்குத் தமிழுணர்வே இல்லையென்று நொந்து கொண்டாராம். காஞ்சிப் புலவர் பேசுவதைப் காசியில் கேட்கவைக்க வேண்டும் என்று கூறாமல், பாரதி மாற்றிச் சொல்லிவிட்டதை அவர் மனம் ஒப்பவில்லையாம். அவருடைய ‘தமிழுணர்வு’ அத்தகையது.²¹ அவரை விட்டு விடுவோம். பாரதியின் மகள் சகுந்தலா பாரதி குழந்தையாக இருந்தபோது, தன் குழந்தை மனத்தில் ஏற்பட்ட ஓர். ஐயம் பற்றியும், அதற்கு அவர் தந்தை பாரதி சொன்ன பதில் பற்றியும் ஒரு கட்டுரையில் கூறியுள்ளது. இங்கே நினைவு கூரத் தக்கது:

ஸிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே

சேரநன் னாட்டினம் பெண்களுடனே

சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்துத்

தோணிகள் ஓட்டிவிளை யாடிவருவோம்.

என்ற பாடலைப் பற்றி நான் ஒருநாள் என் தந்தையிடம், ‘ஏன் அப்பா தெலுங்கில் பாட வேண்டும்? நீதான் தமிழில் நல்ல நல்ல பாட்டுக்கள் உண்டாக்கியிருக்கிறாயே, அவற்றைப் பாடினால் என்ன?’ என்று கேட்டேன், அவர் புன்சிரிப்புடன், ‘பாப்பா, தமிழ்ப்பாட்டும் பாடலாம்: ஹிந்துஸ்தானியிலும் பாடலாம். பெரிய பெரிய மகத்தான கவிகள் நம் தமிழ்நாட்டில் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், பாடுதற்குரிய முறையில் பாடலை இசையுடன் அமைத்து

அதைச் சுவையுடன் பாடக்கூடிய சங்கீத வித்வான்கள் நம் தமிழுலகில் அதிகம் இல்லை. சங்கீதத்தில் தெலுங்கு என்றும், உருது என்றும் வேற்றுமை கிடையாது. ஆங்கிலேயர் தேசாபிமானம் முற்றியவர்கள். பாஷாபிமானத்திலும் வரை கடந்தவர்கள். ஆனால், சங்கீதத்தில் ஜெர்மன் சங்கீதமும் இத்தாலிய சங்கீதமும் உயர்ந்தன என்பதை அவர்கள் மறுப்பதில்லை. தவிர, வடதேசத்திலுள்ள அழகிய சிந்துநதியின் மீது, தென்தேசத்திலுள்ள அழகிய சேரநாட்டுப் பெண்களுடன் தமிழ் நாட்டினர்களாகிய நாம், சங்கீதத்துக்கு கந்த அழகிய பாஷையான தெலுங்கில் பாடி மகிழ்வோம் என்றதன் கருத்து நம் இந்திய தேச முழுவதையும் ஒன்றாக்கும் நோக்கத்தினால் தான் என்றார்.²²

பாரதியின் பரந்த உள்ளம் தமிழுணர்வு அற்றதா? அப்படிச் சொன்னால் அடுக்குமா? காக்கை, குருவி, கடல், மலை, என்று அனைத்திலும் தன்னை ஒருமைப்படுத்திக் கொண்டவன் அன்றோ பாரதி? எனவே 'உலககவி' என்ற சொற்றொடர் அதன் இரண்டாவது பொருளிலும் பாரதிக்குப் பொருந்தும்.

பாரதி வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவன் பாடல்கள் ஃப்ரெஞ்ச் மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டு அந்த மொழி மக்களிடையே வரவேற்பைப் பெற்றன. பாரதியே இதுபற்றிக் கூறுகிறான்.

**பிரான்ஸென்னும் உயர்ந்த புகழ்
நாட்டிலுயர் புலவோரும்
பிறரும் ஆங்கே
விராவுபுகழ் ஆங்கிலத்தீங்
கவியரசர் தாமும்மிக
வியந்து கூறிப்
பராவின்றன் தமிழ்ப்பாட்டை
மொழிபெயர்த்துப் போற்றுகிறார்.²³**

இன்றோ உலகமெங்கும் பாரதியின் பாடல்கள் கவிதை ஆர்வலர் பால் வரவேற்புப் பெற்றுவிட்டன. எனவே, மூன்றாவது பொருளில் நோக்கினாலும், பாரதி உலககவியே!

எந்தக் கவிஞனுமே ஒரு நாடு, ஓரினம், ஒரு மொழிக்கு மட்டுமே சொந்தமாகக் கட்டுப்பட்டு விடக்கூடாது.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற உயர்ந்த நோக்கை உலகுக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு தமிழ்ப் புலவர் அறிவித்துவிட்டார். கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பர், ‘உலகம் யாவையும்’ என்றே தம் காவியத்தைத் தொடங்குகிறார். சேக்கிழார் சுவாமிகள் தொண்டர்சீர் பரவும் பெரிய புராணத்தை எழுத, இறைவனே ‘உலகெலாம்’ என்று முதற் சொல் எடுத்துக் கொடுத்து அருளிணான் என்ற செய்தி வழக்கில் உள்ளது. ‘நெற்றிக்கண் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே’ என்று இறைவனிடமே வாதாடிய நக்கீரரும் தம் திருமுருகாற்றுப் படையை ‘உலகம் உவப்ப’ என்றே தொடங்குகிறார். உண்மைக் கவிஞர் அனைவருமே பரந்த உலக நோக்குடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற இலக்கணத்தை அன்றோ இச்செய்திகள் உணர்த்துகின்றன.

மண்ணுலகத்து நல்லோசைகள் காற்றெனும்

வானவன் கொண்டுவந்தான்.²⁴

இந்த நுட்பம் உணர்ந்தவனன்றோ கவிஞன் ! நல்லோசைகளில் எல்லாம் மிகச் சிறந்ததான கவிதை, வான்வெளியின் பரிசென்பது தெளிவாகிறதே. கவிஞன் வானத்துக்கும், அண்டப்பெருவெளிக்கும் உரியவன். அவன் புவிக்கோளத்தின் எல்லைகளுக்கே கட்டுப்பட முடியாத போது, புவியின் ஒரு சிறிய பகுதி மட்டும், அப்பகுதி வாழ் மக்கள் மட்டும், அவனைச் சொந்தம் கொண்டாடுவது எங்ஙனம்?

ஞான ஆகாசத்தின் நடுவே நின்று நான்

என்று அவனால் தான் பேச முடியும். அதனால்தான் திருவள்ளுவர் போன்ற ஒரு மஹாகவியைத் தமிழ்நாட்டுக் குரியவர் என்று முடக்க மறுத்த பாரதி,

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுந் கேதந்து

வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு.²⁵

என்று பெருமிதப்படுகிறான்.

பாரதி உலககவி இல்லையோ என்ற கேள்வி எழுந்ததே தவறு. அக்கேள்வியை எழுப்பியவர் பிறகு தம் கேள்வியின் சிறுமையை உணர்ந்து, பாரதியை வானளாவப் பாராட்டி அவனுக்கு எட்டையபுரத்தில் மணிமண்டபம் அமைய வழிவகுத்த செய்தி நாம் அறிந்ததே. ஆனால் அவர் அன்று எழுப்பிய கேள்வியால் கற்கட்டத்தைக் காட்டிலும் காலம் வென்று நிற்கக் கூடிய ஒரு சொற்கட்டம் நமக்குச் சொந்தமானது. ஆம்! கவிதையால் பாரதிதாசன் அவருக்குச்

சொன்னவிடை பாரதி என்றும் வாழும் கவிதா மண்டபமாய் அமைந்துவிட்டது.

பாரதியார் உலககவி அகத்தில அன்பும்
 பரந்துயர்ந்த அறிவினிலே ஒளியும் வாய்ந்தோர்
 ஒருருக் கொருநாட்டுக் குரிய தான
 ஓட்டைச்சாண் நினைப்புடையர் அல்லர் மற்றும்
 வீராஅவர் மக்களிலே மேல்கீழ் என்று
 விள்ளுவதைக் கிள்ளிவிட வேண்டும் என்போர்
 சீருயர்ந்த கவிஞரிடம் எதிர்ப்பார்க்கின்ற
 செம்மைநலம் எல்லாமும் அவர்பாற் கண்டோம்.²⁶

குறிப்புகள்

1. பக்.50 கண்ணதாசன் கவிதைகள், மூன்றாம் தொகுதி, 11ஆம் பதிப்பு, 1996 வானதி பதிப்பகம், ('போதிமர்' எனத் தொடங்கித் 'திரும்பி வந்தான்' என முடியும் பகுதி, பதிப்பில் இல்லை. ஆனாலும், நூலாசிரியர் நெஞ்சில் பதிந்து விட்ட வரிகள் இவை)
2. பாடல் 2, புறநானூறு பக். 31-32 தொகுதி 12, சங்க இலக்கியம் 1999, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
3. திருக்குறள். 55
4. பக் 381, பாரதி பாடல்கள் ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989 (இனி இந்தப் பதிப்பு 'ஆ பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்)
5. திருக்குறள். 1092
6. பக் 84, கம்பராமாயணம் 1983, கம்பன் கழகம், சென்னை (இந்தப் பதிப்பு இனி 'கம் கழகம்' என்றே சுருக்கமாகக் குறிக்கப்படும்)
7. பக். 1199, கம் கழகம்
8. பக். 676 - 677 ஆ பதிப்பு
9. பக். 733 - 734 ஆ பதிப்பு
10. பக். 61 ஆ பதிப்பு
11. பக். 659 ஆ பதிப்பு
12. பக். 490 ஆ பதிப்பு
13. பக். 491 ஆ பதிப்பு
14. பக். 84. ஆ பதிப்பு
15. பக். 82. ஆ பதிப்பு

16. பக். 82. ஆ பதிப்பு
17. பக். 82 ஆ பதிப்பு
18. பக். 717 ஆ பதிப்பு
19. பக். 202-203, பாரதியார் கட்டுரைகள், 4ஆம் பதிப்பு 1997, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை (ஓர் அச்சப்பிழை திருத்தப்பட்டுள்ளது).
20. பக். 525 ஆ பதிப்பு
21. மேலே சொல்லப்பட்டவாறு, தமிழ்மூணர்வோடு ஒருவர் தம்மிடம் இப்படிக்கேட்டதாகக் கவிமாமணி இலந்தை ராமசாமி இந்த நூலாசிரியனிடம் கூறியுள்ளார்.
22. 'என் தந்தை: சில நினைவுகள்', சகுந்தலா பாரதி, பக் 65 - 66, 'பாரதி யார்?' தொகுப்பு : டாக்டர் நல்லி குப்புசாமி, 1999 ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி பதிப்பகம், சென்னை.
23. பக். 517 ஆ பதிப்பு
24. பக். 589 ஆ பதிப்பு
25. பக். 522 ஆ பதிப்பு
26. பக். 193 புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் கவிதைகள். 1995 ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை.

5

பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா

இந்த நூலாசிரியனிடம் ஒரு நண்பர் சில கேள்விகள் கேட்டார். கேள்விகளும் அவற்றுக்கு இந்த நூலாசிரியன் அளித்த விடைகளும்:

- கேள்வி : உங்களுக்குப் பிடித்த கவிஞர்?
 பதில் : பாரதி.
 கேள்வி : உங்களுக்குப் பிடித்த
 பத்திரிக்கையாளர்?
 பதில் : பாரதி.
 கேள்வி : உங்களுக்குப் பிடித்த அரசியல்வாதி?
 பதில் : பாரதி.
 கேள்வி : எல்லாமே பாரதியா? பாரதி என்று பதில் சொல்ல முடியாதபடி ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். உங்களுக்கு பிடித்த பெண்?
 பதில் : பாரதி.

கேள்வி கேட்டவர் திகைத்துவிட்டார். முண்டாசும், முறுக்கு மீசையும் கொண்ட வீரன் பாரதியைப் பெண் என்றதும், அவருக்குக் கொஞ்சம் சினம் ஏற்பட்டது. இந்த நூலாசிரியன் சொன்ன விளக்கம் கேட்டு அவர் அமைதியடைந்தார் என்பதை விட வியப்புற்றார் என்பதே சரி. அந்த விளக்கம் தான் என்ன?

ஆங்கிலத்தில், 'நெகடிவ் கேப்பிலிடி' என்று ஒரு பண்பு குறிக்கப்படுகிறது. ஒரு கவிஞன் அல்லது ஒரு படைப்பாளி தன்னை மறந்து தானே பாடுபொருளாய் அல்லது தான் படைக்கும் ஒரு பாத்திரமாய் மாறிவிடக் கூடிய லயிப்பையே இச்சொற்றொடர் குறிக்கிறது. அதாவது, ஒன்றில் ஈடுபட்டு, ஒன்றி, அந்த ஒன்றாகவே ஆகும் திறனை அது குறிக்கிறது. ஆகும் திறன் என இதைப் புரிந்துகொண்டு, சுருக்கமாக 'ஆதிறன்' என்றே குறிக்கலாம். வ.ரா. என்ற இலக்கியத் திறனாய்வாளர் இதுபற்றி எழுதியுள்ள சில வரிகள் இங்கே எடுத்தாளத் தக்கவை:

கவிதை உள்ளம் என்பது என்ன? படைப்பில் எல்லா ஜீவராசிகளோடும், அவைகளின் சலனத்தோடும் ஒட்டிக்கொள்ளும் தன்மைக்குக் 'கவிதை உள்ளம்' என்று பெயர். கலைஞன் தன்னுடைய சித்திரத்தை வரையும் பொழுது, தான் வேறு, சித்திரம் என்று என்ற? உணர்ச்சியுடன் இருக்கலாம். ஆனால், கவிஞனுக்கு அப்படிப்பட்ட நிலைமையே இருக்க முடியாது.

கவிஞன் புயலைப் பற்றிக் கவிதை எழுதினால், அவன் புயலோடு புயலாய் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பான். அன்பை வர்ணித்தால், அவன் அன்பு மயமாக ஆய்விடுவான்; அநீதியைத் தாக்கினால், அவன் உள்ளம் சீறிஎழும். கவிஞன் ஒருவனையோ ஒரு பொருளையோ கேலி செய்தால், அது அவன் தன்னைத்தானே கேலி செய்து கொண்ட மாதிரி இருக்கும். அதாவது கவிஞனின் உள்ளம் இரண்டறக் கலக்கும் உள்ளமாகும். அவன் கட்சி பேசமுடியுமே ஒழிய, சாட்சி சொல்ல முடியாது.¹

இராமனிடமும் இலக்குவனிடமும் குறும்பு செய்த காரணத்தால் மூக்கறுபட்ட சூர்ப்பணகை புலம்பவதைக் கம்பர் எப்படி விவரிக்கிறார்.

உரன்நெரிந்து விழ என்னை
உதைத்துருட்டி மூக்கரிந்த
நரன்இருந்து தோள் பார்க்க
நான்கிடந்து புலம்புவதோ
கரன்இருந்த வனமன்றோ
இவைபடவும் கடவேனோ
அரன் இருந்த மலையெடுத்த
அண்ணாவோ அண்ணாவோ.²

இப்பாடலில் கம்பர் மூக்கறுபட்ட சூர்ப்பணகையாகவே மாறிவிடுகிறார். இப்படி ஆதிறன் மிக்குடையவராய் இருந்ததால் அன்றோ கம்பரை நாம் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று கொண்டாடுகிறோம்!

கண்ணனைத் தன் ஆண்டான் எனக்கொண்டு, கண்ணனிடம் வேலை பார்க்கும் ஒரு வேலையாளாகத் தன்னை உருவகித்துக் கொண்டு பாரதி பாடியுள்ள வரிகளில் அவன் அப்படியே ஆகிப் படிப்பவர் விழிகளில் நீர் கசிய வைக்கிறான்.

தஞ்சம் உலகினில் எங்ஙணும் இன்றித்
 தவித்துத் தடுமாறிப்
 பஞ்சைப் பறையன் அடிமை புகுந்தேன்
 பாரம் உனக்காண்டே.

.....

தோட்டங்கள் கொத்திச் செடிவளர்க்கச் சொல்லிச்
 சோதனை போடாண்டே
 காட்டு மழைக்குறி தப்பிச்சொன் னால்எனைக்
 கட்டி அடியாண்டே³

நாட்டடிமைத் தனத்தை மட்டுமே அன்றி, ஜாதி, தள வேற்றுமைகளால் ஏற்பட்ட அடிமைத் தனங்களையும் தூய சிந்தையோடு சாடிய பாரதி, தன் காலத்தில் இருந்த பண்ணை அடிமைக்காரன் ஒருவனாகவே மாறிப் பேசும் வரிகளில் அவன் ஆதிறனும் ஆதங்கமும் எப்படி வெளிப்படுகின்றன! இப்படி மெய்மறந்து மற்றொன்றாய் மாறும் கலையில் வல்லவர்களே மஹாகவிகள்.

பாரதியார் பல கட்டுரைகளில் தான் ஆண் என்பதை மறந்து, தன் முண்டாசு, மீசை ஆகியவற்றை மறந்து, நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வை, நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளோடு உலவும் ஒரு பெண்ணாகவே மாறிப் பேசுகிறான். 'ஸ்தர்' என்றொரு கட்டுரையில் அவன் எழுதுகிறான்.

நாம் சேர்ந்து உண்மையோடு விடுதலைக்குப்
 பாடுபட்டால், பிறகு நமக்கு ஆண்மக்களும் உதவி
 செய்வார்கள், கடவுளும் உதவி செய்வார்.⁴

'தமிழ் நாட்டின் விழிப்பு' என்ற ஒரு கட்டுரையில் அவன் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறான்.

இங்ஙனம், பரிபூரண ஸமத்வம் இல்லாத இடத்திலே ஆண்மக்களுடன் நாம் வாழமாட்டோம் என்று சொல்வதனால், நமக்கு நம்முடைய புருஷர்களாலும், புருஷ சமூகத்தாராலும் ஏற்படக் கூடிய கொடுமைகள் எத்தனையோ ஆயினும், எத்தன்மை உடைனவாயினும், அவற்றால் நமக்கு மரணமே நேரிடினும், நாம் அஞ்சக் கூடாது.⁵

இன்னும் பல எடுத்துக்காட்டுகள் உண்டு. விரிவு தேவையில்லை. பாரதி பல இடங்களில் தன்னை ஒரு

பெண்ணாகவே உருவகித்துக் கொண்டு எழுதியுள்ளான். எனவே, தனக்கு மிகவும் பிடித்த பெண் பாரதியே என்று இந்த நூலாசிரியன் சொன்னதில் என்ன தவறு?

மெய்மறந்து, தன் எழுத்தில் தோய்ந்து போய், எழுதுங்கால் கோல் காணாக் கண்கொண்டு, தான் எழுதும் பொருளாகவே மாறிவிடும் கவிஞன் என்பதால் மட்டும் இப்படியில்லை. சக்தி வழிபாட்டின் உச்சக்கட்டத்தில் ஸ்ரீவித்யா வழிபாட்டில் ஈடுபட்டவர்கள் புடவை சுற்றிக் கொண்டு, பெண் போல் நடந்து கொண்ட கதைகள் கேட்டுள்ளோம். பாரதியும் ஒரு சாக்தனாயிற்றே.

பெண்விடுதலை கிட்டாமல் மண்விடுதலை கிட்டாது; கிட்டினாலும் பயன்படாது என்று திட்டவட்டமாக நம்பியவன் பாரதி. அவனுள் இந்த எண்ணத்தை ஆழ விதைத்தவர் நிவேதிதா அம்மையார். இதைப் பாரதியே ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறான்.

“தேசத்தின் எந்தவிதமான பெருங்காரியமும் கைகூடி வரவேண்டுமானால், அதற்கு ஸ்திரீகளின் மனோபலம் இல்லாமல் தீராது. இதனை எழுதுபவரிடம் ஸ்ரீ சகோதரி நிவேதிதா தேவி சில நற்போதனைகள் கூறி வருமிடையே, அந்த அம்மை சொன்னார்: ஐயா, மாதர்களை இருட்டிலே தள்ளிவிட்டு, அவர்கள் அறியாமல் நீங்கள் மேலான நிலைமைக்கு வந்துவிட முயல்வது வீண்முயற்சி? அது ஒரு போதும் நடக்க மாட்டாது என்றார்”.⁶

பெண் விடுதலையின்றி மண்விடுதலை இல்லை என்ற கருத்து நிலைபெறுமாறு தனக்கு நற்போதனைகள் செய்த நிவேதிதா அம்மையாரையே பாரதி தன் குருவாகக் கொண்டான். இதையும் அவனே கூறியுள்ளான். ‘ஜன்ம பூமி’ (ஸ்வதேச கீதங்கள் - இரண்டாம் பாகம்) என்ற தன் நூலுக்கு அவனே எழுதிய ஸமர்ப்பணத்தில், பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

எனக்கு ஒரு கடிக்கையிலே, மாதாவினது மெய்த்தொண்டின் தன்மையையும், துறவுப் பெருமையையும், சொல்லாமல் உணர்த்திய குருமணியும், பகவான் விவேகானந்தருடைய தர்ம புத்திரியும் ஆகிய ஸ்ரீமதி நிவேதிதா தேவிக்கு இந்நூலை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.⁷

பெண்விடுதலை இன்றி மண்விடுதலை கிட்டாது என்பது பாரதியின் நெஞ்சில் ஆழப் பதிந்துவிட்ட கருத்து. அவன் கவிதைகளிலும் அக்கருத்து வெளிப்பட்டது.

..... பெண்மை அடிமை யுற்றால்
மக்களெல்லாம் அடிமையுறல் வியப்பொன் றாமோ?⁸

என்று ஒரு கவிதையில் அவன் கேட்கிறான். இந்த வரிகளைத் தொடர்ந்து வரும் வரிகளும் இதே கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

வீட்டில் உள்ள பழக்கமே நாட்டில் உண்டாம்
வீட்டினிலே தனக்கடிமை பிறராம் என்பான்
நாட்டினிலே....
நாடோறும் முயன்றிடுவான் நலிந்து சாவான்⁹

(மூன்றாம் வரி முழுமையும் ஏனோ கிடைக்கவில்லை)

இன்னொரு பாடலை நோக்குவோம்:

கும்மியடி தமிழ் நாடு முழுதுங்
குலங்கடக் கைகொட்டிக் கும்மியடி
நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின
நன்மைகண் டோமென்று கும்மியடி¹⁰

பாரதியின் இந்த வரிகள் பலரும் அறிந்த வரிகள்; பரவலாகப் பட்டிதொட்டி எங்கும் பாடப்படும் வரிகள். இந்த வரிகளில்தான் எத்தனை நுட்பம்!

உறங்கிக்கொண்டு, ஒரு தாமஸ குணத்தில் சிக்குண்டு, செயல் இழந்து கிடந்த தமிழ்நாட்டை உலுக்கி எழுப்பிக் குலங்கடச் செய்யுமாறு கும்மியடிக்கக் குரல்கொடுக்கிறான் பாரதி. புதுமைப் பெண்கள் கும்மியடிக்கும் ஆரவாரத்தில் தமிழ்நாடு முழுதும் குலங்க வேண்டும் என்ற பாரதியின் வேட்கை இந்த வரிகளில் வெளிப்படுகிறது. இதுவரை பழமையிலும், மூடத்தனத்திலும் மூழ்கிப் பெண்கள் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததன் காரணம் அவர்களை அச்சம், நாணம் போன்ற பிசாசுகள் பிடித்திருந்தன என்பதே.

நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்
ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்
பேணும் நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டிரோ!¹¹

என்று 'புதுமைப் பெண்' கவிதையில் பாரதி கூறுகிறான். நாணம், அச்சம் என்றெல்லாம் பெண்ணியல்புகளைக் கூறியே அவர்களை ஆணினம் அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்தது. அந்தப் போலிப் பண்புகளை உதறிவிட்டு, ஞானம், நல்லறம், வீரசுதந்திரம் பேணல் ஆகிய பண்புகளையே, பெண்ணியல்பு

களாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று பெண்மைத் தெய்வம் பேசுகிறதாம். அப்படியானால் இப்பேச்சுக்கு எதிரிடைக் கருத்தைக் கூறுவது பிசாசாகத் தானே இருக்க முடியும்! இந்தப் பிசாசுகள் நீங்கி நன்மையுண்டானதென்று கும்மியடிக்கச் சொல்கிறான் பாரதி.

பெண்விடுதலை பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது, எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தன் கருத்தில் வளைந்து கொடுக்காமல், அதில் யாதொரு சமரசத்தையும் ஏற்காமல், துணிவோடு தன் கருத்தைச் சொன்னவன் பாரதி. அப்படிச் சொல்லுமிடத்துத் தான் மதிக்கும் ஒரு தலைவருடனோ, ஒரு மஹானுடனோ கருத்து வேறுபாடு கொள்ள நேர்ந்தாலும் தயங்காமல் தன் கருத்தை அறிவித்தவன் பாரதி. நெற்றிக்கண் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே என்று முழங்கிய நக்கீரனைப் போலக் கருத்துறுதி கொண்டிருந்தவன் பாரதி. பாரதியின் இரண்டு கட்டுரைகள் இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன. ஒரு கட்டுரையில் மகாத்மா காந்தியுடனும், மற்றொன்றில் சுவாமி விவேகானந்தருடனும் பாரதி தன் கருத்து வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துகிறான்.

**வாழ்க நீ எம்மான் இந்த
வையத்து நாட்டில் எல்லாம்
தாழ்வற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாம்ஓர்
பாரத தேசம் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி
மகாத்மா வாழ்க வாழ்க¹²**

என்று அண்ணல் காந்தியடிகளை நெஞ்சாரப் புகழ்ந்தவன் பாரதி. ஆனால் கருத்துப் போர் என்று வரும் போது காந்தியடிகளையும் அவன் விமர்சிக்கத் தயங்கவில்லை. 'நவஜீவன்' என்றொரு பத்திரிகையை மகாத்மா காந்தி நடத்தி வந்தார். அதில் ஒரு கடிதம் வெளியாகி இருந்தது. அந்தக் கடிதத்தில் இந்தியாவில் விதவைகள் எனப்படும் கைம்பெண்களின் எண்ணிக்கை பட்டியலிடப்பட்டு விவரிக்கப்பட்டிருந்தது. குறிப்பாகக் குழந்தைக் கைம்பெண்களைப் பற்றித் தரப்பட்டிருந்த பட்டியல் படிப்போர் நெஞ்சைப் பிளக்கும் வண்ணம் இருந்தது.

வயது	மணம்புரிந்த மாதர்	கைம்பெண்கள்
0-1	13212	1014
1-2	17753	856
2-3	49787	1807
3-4	134105	9273
4-5	302425	17703
5-10	2219778	94240
10-15	10087024	223032

இக்கடிதம் பற்றி மகாத்மா காந்தி அவர்களே அந்த இதழில் ஒரு கட்டுரையும் எழுதியிருந்தார். அக்கட்டுரையில் அவர் இந்தக் கொடுமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க இரண்டு அறிவுரைகள் வழங்கியிருந்தார்: ஒன்று, குழந்தைப் பருவத்திலேயே திருமணம் செய்து கொடுத்துவிடும் வழக்கம் நிறுத்தப்படவேண்டும் என்பது; மற்றொன்று, இளம் கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்ள இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது. இந்த அறிவுரைகளை வேண்டுவோர் மேற்கொள்ளலாம் என்றும், எல்லாரும் கட்டாயமாகப் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை என்றும் காந்தியடிகள் எழுதியிருந்தார். இவற்றை மேற்கொள்வதில் தமக்குத் தனிப் பட்ட முறையில் விருப்பமில்லை என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்வதில்லை என்று உறுதி பூணுவதே விதவைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க உதவும் என்றொரு கருத்தையும் காந்தியடிகள் அக்கட்டுரையில் தெரிவித்திருந்தார். மேற்சொன்ன அறிவுரைகளை, அந்தக் காலக் கட்டத்தில் படித்தவர் எவரும் இக்கருத்துகள் மிகவும் புரட்சிகரமானவை என்றே சொல்லியிருக்கக் கூடும். அதுவும் பெண்விடுதலை விழைந்தோர் இக்கருத்துகளைப் பெரிதும் போற்றி வரவேற்றிருக்கக் கூடும். பெண் விடுதலையில் தீவிர நாட்டம் கொண்டிருந்த பாரதிக்கோ இந்தக் கருத்துகள் ஏதோ அரைமனத்தோடு சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களாகவே தென்பட்டன. பாரதியின் தீவிரநோக்கில் இந்தக் கருத்துகள் மழுப்பல்களாகவே தோன்றின.

ஆண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருத்தல் விதவைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கும் என்ற கருத்தைப் பாரதி திட்டவாட்டமாக மறுத்ததோடு, மறுமணம் பற்றிய தன் கருத்தையும் உறுதியோடு ஒரு கட்டுரையில் வெளியிட்டுள்ளாள். காந்தியடிகளின் கருத்துக்கு என்ன

அடிப்படை? முதல் மனைவியைப் பறிகொடுக்கும் ஆண், பெரும்பாலும் வயது முதிர்ந்தவனாகவே இருப்பான். அதனால் அவன் வயதிற் குறைந்த ஒரு பெண்ணை மறுமணம் புரிந்து கொண்டு விரைவில் உயிர்நீத்துவிடக் கூடும். அவன் மறுமணம் செய்துகொண்ட பெண் இதனால் விரைவிலேயே விதவையாகிவிட நேரிடும். எனவே ஆண்கள் மறுமணம் செய்யாதிருத்தல் விதவைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்துவிடும். காந்தியடிகள் தெரிவித்த கருத்துக்கு இதுவே அடிப்படை என்கிறான் பாரதி. பெரும்பாலும் கிழவர்களே முதல் மனைவியைப் பறிகொடுப்பதாகக் கணிப்பது தவறு என்கிறான் பாரதி. பெரும்பாலும் கிழவர்களே முதல் மனைவியைப் பறிகொடுப்பதாகக் கணிப்பது தவறு என்கிறான் பாரதி. 'இந்தியாவில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சராசரி 25-ஆம் பிராயத்தில் மரணம் நேருகிறது என்பதை ஸ்ரீமான் காந்தி மறந்துவிட்டார்' என்று பாரதி எழுதுகிறான். இளமையிலேயே மனைவியை இழந்துவிடும் ஆண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருப்பது எளிதன்று என்றும் அப்படியே மறுமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருந்தால் தவறான வழிகளில் நாட்டமேற்படக் கூடும் என்றும் பாரதி எழுதுகிறான். மேலும், அவன் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

**ஸ்த்ரீ-விதவைகளின் தொகையைக் குறைக்க வழி
கேட்டால், ஸ்ரீமான் காந்தி, புருஷ - விதவைகளின்
(அதாவது புனர் விவாகமின்றி வருந்தும் ஆண் மக்களின்)
தொகையை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்கிறார்!
இதனின்றும், இப்போது ஸ்த்ரீ - விதவைகளின் பெருந்
தொகையைக் கண்டு தமக்கு அழகை வருவதாக ஸ்ரீமான்
காந்தி சொல்லுவதுபோல், அப்பால் புருஷ விதவைகளின்
பெருந்தொகையைக் கண்டு அழுவதற்கு ஹேது
உண்டாகும்.¹³**

கனமான கருத்தைக் கூடக் கிண்டல் கலந்த நகைச்சுவையோடு எழுதிப் படிப்பவர் மனத்தில் அக்கருத்து நன்கு பதிந்துவிடுமாறு செய்யும் யுக்தியைத் தமிழில் முதன்முதலில் பாரதியே புகுத்தினான் என்று கூறலாம். அவன் மேலும் எழுதுகிறான்.

மேலும் ஆணுக்கேணும், பெண்ணுக்கேணும் இளமைப் பிராயம் கடந்த மாத்திரத்தலே போக விருப்பமும் போக சக்தியும் இல்லாமற் போகும்படி கடவுள் விதிக்கவில்லை.'வயதேறிய பெண்களை வயது முற்றிய ஆண்மக்கள்

மணம் புரிந்து கொள்ளக் கூடாதென்று தடுக்க எவனுக்கும் அதிகாரம் கிடையாது'... விதவைகளின் தொகையைக் குறைப்பதற்கும் அவர்களுடைய துன்பங்களைத் தீர்ப்பதற்கும் ஒரே வழி தான் இருக்கிறது. அதாவது யாதெனில்... விதவைகள் எந்தப் பிராயத்திலும் தமது பிராயத்துக்குத் தகுந்த புருஷரை புனர்விவாகம் செய்து கொள்ளலாம்... வீண் சந்தேகம், பொறாமை, குருட்டுக் காமம், பெண்களை ஆத்மாவில்லாத, ஹ்ருதயமில்லாத, ஸ்வாதீனமில்லாத அடிமைகளாக நடத்த வேண்டுமென்ற கொள்கை இவற்றைக் கொண்டே நம்மவர்களிலே சில புருஷர்கள் ஸ்திரீகளுக்கு புனர்விவாகம் கூடாது என்று சட்டம் போட்டார்கள். அதனாலேதான் மனைவியில்லாத கிழவர்கள் சிறுபெண்களை மணம் புரிய நேரிடுகிறது.... பால்ய விதவைகள் புனர்விவாகம் செய்து கொள்ளலாம் என்று ஸ்ரீமான் காந்தி சொல்லுகிறார். ஆனால், அதைக் கூட உறுதியாகச் சொல்ல அவருக்குத் தைரியம் இல்லை. மழுப்புகிறார். எல்லா விதவைகளும் மறுமணம் செய்துகொள்ள இடம் கொடுப்பதே இந்தியாவில் மாதருக்குச் செய்யப்படும் அநியாயங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரிதான இந்த அநியாயத்திற்குத் தகுந்த மாற்று. மற்றப் பேச்செல்லாம் வீண்கதை.”¹⁴

பாரதியின் கருத்து நேர்மையும், கொள்கை உறுதியும், தெளிவும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றன.

அடுத்ததாக, விவேகானந்தருடன் தனக்கிருந்த சிறிய கருத்து முரண்பாட்டை பாரதி வெளியிட்டள்ள கட்டுரையை நோக்குவோம். விவேகானந்தரிடம் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தான் பாரதி. விவேகானந்தரின் முதன்மைச் சீடரான 'மிஸ் மார்கரெட் நொபெல்' என்ற நிவேதிதா அம்மையாரை பாரதி தன் குருவாகவே ஏற்றுக்கொண்டிருந்த செய்தி ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. விவேகானந்தரைப் புகழ்ந்து வெளிப்படையாகப் பாரதி பல இடங்களில் எழுதியுள்ளான்.

ஸர்வ ஜீவர்களும், கீழ் ஜாதியாரும், நேயாளிகளும், ஏழைகளும் மஹாபாதகரும்.... எல்லா மனிதரும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமே என்று விவேகானந்தர் பாவித்தவர் மேற்கூறியபடி சண்டாளர்களும், பாதகர்களும், அவர்கள் எல்லாரிலும் அதிகமாக அவமானத்துக்கும் கஷ்டத்துக்கும் உட்பட்டும் பரம ஏழைகளும் கடவுளின் ரூபங்களென்று சொல்லி அவர்களைத் தொழுவேண்டும் என்ற விவேகானந்தர்

மாதர்களின் விஷயத்தில் மிகவும் முற்போக்குக்கிடமான கொள்கைகளைத் தழுவி இருந்தனர் என்பது சொல்லாமலேயே போதரும். எனினும் இவ்விஷயத்தை நன்றாக விளக்கிக் காட்டுவதற்கு அவருடைய எழுத்தக்களில் இருந்தே பல மேற்கோள்களை எடுத்தக்காட்டி விவரித்தல் அவசியமென்று கருதுகிறேன். இங்ஙனம் செய்வதில் முக்யமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. அதாவது இடைக்கிடையே விவேகானந்தர் தம்முடைய ஸந்யாசப் பயிற்சியால் இயற்கையில் உண்டாகக் கூடிய ஸம்சய புத்தியையும் பயத்தையும் மாதரின் விஷயத்திலே புலப்படுத்திச் சில வார்த்தைகள் எழுதுகிறார். இவ்வாழ்க்கையைக் காட்டிலும் துக்கம் மேற்பட்டதென்ற எண்ணம் அவருடைய மனதில் மிகவும் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தபடியால் ஆண்களும் பெண்களும் மணக்கோலம் இன்றி அழிவதை அவர் பெருங்கஷ்டமாகக் கருதாமலே பல வார்த்தைகள் எழுதியிருக்கிறார்.”¹⁵

விதவைகள் மறுமணம் புரிந்துகொள்வது பற்றி விவேகானந்தர் எழுதியிருந்த சில கருத்துகளே பாரதியை மேற்சொன்னவாறு எழுத வைத்தன. விதவை மறுமணம் தகாததென்று இந்து தர்மத்தில் முன்பு விதிசெய்யப்பட்டது. ஏதோ 'ஐன சமுஹ அவஸர'த்தால் ஏற்பட்ட ஒன்று என்பது போல விவேகானந்தர் எழுதியிருந்தார். 1898 ஜனவரி மாதம் 3 - ஆம் நாள் பெங்கால் பெண்மணி ஒருவருக்கு விவேகானந்தர் எழுதிய கடிதத்தில் அவ்வாறு இருந்தது. மேலும், விதவை மறுமணம் தாழ்ந்த ஜாதியர்களுள் நடைபெறுவதாகவும் மேல் ஜாதியருள் ஆண்கள் தொகையைவிடப் பெண்கள் தொகை அதிகம் என்பதால் விதவை மறுமணம் நடப்பதில்லை என்றும் அக்கடிதத்தில் விவேகானந்தர் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஒவ்வொரு கன்னிப்பெண்ணுக்கும் ஓர் ஆடவன் கணவனாக அமைவதே எளிதாக இல்லாத போது, ஒரு பெண்ணுக்கே அடுத்தடுத்து இரண்டு கணவர் கிடைப்பது அரிது என்பதால் விதவை மறுமணம் கூடாதென்ற விதி ஏற்பட்டதாக விவேகானந்தர் அக்கடிதத்தில் விவரித்திருந்தார். இது குறித்து மிகவும் நையாண்டியாகக் குறிப்பிட்டு, இக்கருத்தைப் பாரதி கடுமையாக சாடுகிறான்.

ஜாதி வகுப்புகளைத் தொலைத்துவிட்டால் மேலே விவேகானந்தர் மிகவும் சிரமத்துடன் எடுத்துக்காட்டிய

ஜனஸங்கியைக் கஷ்டத்துக்கு இடம் இராதன்றோ? மேலும் விவேகானந்தர் மஹா நீசத் தனமான வழக்கமொன்றுக்குத் தம்மையறியாமலே பொய் முகாந்தரம் கூறத் தலைப்பட்ட இடத்தில் முக்கியமான விஷயம் ஒன்றை மறந்து போய்விட்டார். அதாவது, ஸ்மிருதிகள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ஜனசங்கியை கணக்குக் கிடையாதென்பதை அவர் மறந்துபோய் விட்டார். சந்திரகுப்த ராஜன் காலத்தில் ஜனசங்கியை எடுக்கும் வழக்கமிருந்ததாகச் சரித்திரம் சொல்லுகிறது. எனினும் பராசர ஸ்மிருதியாவது வைதியநாத தீக்ஷிதர் ஸ்மிருதியாவது தோழப்ப ஸ்மிருதியாவது ஜனசங்கியையை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாக நினைக்க யாதொரு ஆதாரத்தையும் காணோம்... 'மேல் ஜாதியினர் மட்டும் எப்பொழுதுமே ஆண் குழந்தைகளைக் காட்டிலும் பெண் குழந்தைகள் அதிகம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தனர் என்று எப்படிக் கொள்ளமுடியும்' என்பதே அந்தக் கேள்வி?

இயற்கையிலேயே இந்தியாவில் சில வகுப்பினர் மாத்திரம் எப்போதும் நித்யமாக அனவரதமாக ஆண் குழந்தைகளைக் காட்டிலும் பெண்கள் அதிகமாகப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கக் கடவார்களென ஒரு நியமம் ஏற்பட்டிருப்பதாக நினைக்க வேறுவிடில்லை!

ஒரு வேளை, இங்ஙனம் ஸ்த்ரீகளை மேன்மேலும் விலக்கி வந்தது காரணமாக... இங்ஙனம் ஸ்த்ரீகளை உலக வாழ்க்கையின் எல்லையில் இருந்து புறத்தே எறிந்து வந்தது காரணமாக... மேல்ஜாதியர்கள் எனப்படும் சில வகுப்பினருள்ளே ஆண்மை குறைவுபட்டு, அதனால், மேன்மேலும் ஆண்படைப்பைக் காட்டிலும் பெண்படைப்பு மிகுதிப்பட்டு வந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. எப்படி? என்ன கணக்கு? ஜனஸங்கையா!...¹⁶

இவ்வாறு நையாண்டி செய்துவிட்டுச் சீற்றத்தோடு சில கேள்விகளைப் பாரதி கேட்கிறான்.

ஜனஸங்கையா ஸ்த்ரீகளுடைய ஆபரணங்களைக் கழற்றி அவர்களுடைய தலையைச் சிரைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிற்று? ஜனஸங்கையா விதவைகள் ஒரு நேரம்தான் சாப்பிடலாம் என்று விதித்தது? கைம்பெண் முகத்தில் விழிப்பதும், வீதியில் செல்லும்போது ஒருவனுக்குக் கைம்பெண் எதிர்ப்படுவதும் அபசகுனமென்று

ஐனஸங்கையா தீர்மானித்தது? ஐனஸங்கையாம்...
நொண்டிக்கதை?¹⁷

எவ்வளவு ஆவேசமான கேள்விகள்! விவேகானந்தர் ஏன்
இப்படி எழுதினார் என்பதற்குப் பாரதி விளக்கம் கொடுக்கிறான்:

அமெரிக்காவில் சென்று ஹிந்து மத ப்ரசாரம் பண்ண
வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் ஸ்வாமி விவேகானந்தர்
இந்தியாவிலிருந்து புறப்பட்டு ஜப்பானுக்குப் போன
மாத்திரத்திலேயே வேதசக்தியாகிய பாரதசக்தி அவருக்கு
ஞானச் சிறகுகள் அருள்புரிந்து விட்டாள்.

.....

மேல் நாட்டு வேலையை முடித்து இந்தியாவுக்குத்
திரும்பிய அளவில் விவேகானந்தருடைய ஹிருதயம்
சோர்வெய்திப் போய்விட்டது. அவருடைய உத்ஸாகம்
குன்றிவிட்டது... அமெரிக்க வேலையும் இங்கிலாந்து
வேலையும் அவரை உடைத்துவிட்டன. ஸாரத்தைப்
பிழிந்து கொண்ட சக்கையை விடுத்தன. எனவே ஸ்வாமி
அமெரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவுக்கெழுதிய கடிதங்களில்
உள்ள வேகமும், திறமையும், சக்தியும், தெளிவும்,
ஆண்மையும், சுடரும் பிந்திய கடிதங்களிலே காணப்
படவில்லை.¹⁸

தான் பெரிதும் மதித்துப் போற்றிய விவேகானந்தருடன் பெண்
விடுதலை தொடர்பாகக் கருத்து வேறுபட்டபோது, மேற்
சொன்னவாறு தயங்காமல் தன் வாதங்களை
வெளிப்படுத்தியவன் பாரதி.

'பெண் விடுதலைக்கு ஆரம்பப் படிகள்' என்று பாரதி
கீழ்வரும் கோட்பாடுகளைப் 'பெண்விடுதலை' என்றொரு
கட்டுரையில் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறான்.

1. பெண்களை ருதுவாகும் முன்பு விவாகம் செய்து
கொடுக்கக் கூடாது.
2. அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லாத புருஷனை விவாகம்
செய்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தல் கூடாது.
3. விவாகம் செய்து கொண்ட பிறகு அவள் புருஷனை
விட்டு நீங்க இடம் கொடுக்க வேண்டும். அதன்
பொருட்டு அவளை அவமானப்படுத்தக் கூடாது.

4. பிதுரார்ஜிதத்தில் பெண் குழந்தைகளுக்குச் சமபாகம் கொடுக்க வேண்டும்.
5. புருஷன் இறந்த பின்பு ஸ்திரீ மறுபடி விவாகம் செய்துகொள்வதைத் தடுக்கக் கூடாது.
6. விவாகமே இல்லாமல், தனியாக இருந்து வியாபாரம், கைத்தொழில் முதலியவற்றால் கௌரவமாக ஜீவிக்க விரும்பும் ஸ்திரீகளை யதேச்சையான தொழில் செய்து ஜீவிக்க இடம் கொடுக்கவேண்டும்.
7. பெண்கள் கணவனைத் தவிர வேறு புருஷருடன் பேசக் கூடாதென்றும் பழக்கக் கூடாதென்றும் பயத்தாலும் பொறாமையாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிபந்தனையை ஒழித்துவிட வேண்டும்.
8. பெண்களுக்கும் ஆண்களைப் போலவே உயர்தரக் கல்வியின் எல்லாக் கிளைகளிலும் பழக்கம் ஏற்படுத்த வேண்டும்.
9. தகுதியுடன் அவர்கள் அரசாட்சியில் எவ்வித உத்யோகம் பெற விரும்பினாலும் அதைச் சட்டம் தடுக்கக் கூடாது.
10. தமிழ்நாட்டில் ஆண் மக்களுக்கே ராஜரிக சுதந்திரம் இல்லாமல் இருக்கையிலே, அது பெண்களுக்கு வேண்டும் என்று இப்போது கூறுதல் பயனில்லை. எனினும், சீக்கிரத்தில் தமிழருக்கு சுயராஜ்யம் கிடைத்தால் அப்போது பெண்களுக்கும் ராஜாங்க உரிமைகளிலே அவசியம் பங்கு கொடுக்க வேண்டும்.....¹⁹

பெண்களுக்குக் கட்டாயத் திருமணம் செய்து வைக்கக் கூடாதென்பதிலும், காதல் திருமணமே சிறந்தது என்பதிலும் பாரதி உறுதியாக இருந்தாள்.

வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கும் வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம்.²⁰

மேலும், அவனுடைய பெண்கள் விடுதலைக் கும்மியின் நிறைவுச் செய்யுள் கீழ்வருமாறு உள்ளது:

காதல் ஒருவனைக் கைப்பிடித் தேயவன் காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து

**மாதர் அறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும்
மாட்சி பெறச்செய்து வாழ்வமடி.²¹**

காதல் பற்றி ஒரு கட்டுரையே எழுதியுள்ளான் பாரதி. துன்பங்களே தொடர்ந்து வந்து தாக்கும் உலக வாழ்க்கை என்ற கடலில் அவ்வப்போது இளைப்பாறக் கிட்டும் சில இன்பத் தீவுகளில் காதல் ஒன்று என்கிறான் பாரதி. மறுநாள் தூக்குத் தண்டனைக்குக் காத்திருக்கும் கைதிகூட முதல்நாள் மாலை சிறைக் கதவுக்கு வெளியே தன் ஆசைக் காதலி வந்து நிற்கக் கண்டால், கம்பிகளின் மூலமாகச் சற்றே அவளை முத்தமிடும் ஒரு கணத்தில் தன் துன்பங்களை எல்லாம் மறந்து பரவசம் கொள்கிறான் என்று பாரதி அக்கட்டுரையில் எழுதுகிறான். மேலும் எழுதுகிறான்:

**காதல் என்ற ஸ்திரமற்ற சந்திரன் ஒன்று இல்லாவிட்டால்
உலக வாழ்க்கையாகிற இரவு எத்தனை பயங்கர
மானதாகவும், வீணாகவும் இருக்கும்....²²**

வெறும் உடற் காதலாகிய காமத்தை அவ்வாறாகத் தான் போற்றவில்லை என்கிறான். உடற் காதலை விட மிகச் சிறந்த காதல் அறிவொருமிப்பதால் ஏற்படுகிறது என்றும், அதுவே பிரேமை என்றும், அதனினும் சிறந்தது உயிர்க்காதலாகிய ஆத்மப் பிரேமையே என்றும் அக்கட்டுரையில் பாரதி சொல்கிறான்.

காதல் உணர்வு மங்கிப் போய்த் திருமணம் என்ற பெயரில் ஒரு வியாபாரச் சந்தை வளர்ந்து வந்ததை மிகவும் வன்மையாகக் கண்டித்தவன் பாரதி. ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள எதிர்ஜாமீன், வரதட்சிணை என்ற பெயர்களில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பணம் பறிக்கும் வழக்கத்தைச் சாடி, 'எதிர்ஜாமீன் அல்லது மாப்பிள்ளை விலை' என்றொரு கட்டுரை அவன் எழுதியுள்ளான். அதில் அவன் எழுதியுள்ள வரிகள் சாட்டையடிகள்:

**சீனா, ஜப்பான், நவீன பாரசீகம் முதலிய எல்லா மனுஷ்ய
தேசங்களிலேயும் விவாஹம் அன்பையே ஆதாரமாகக்
கொண்டு செய்யப்படுகிறது. இங்கே, பணத்துக்காக
விவாஹங்கள் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். சாதாரணமாகப்
பெண்களுக்கு விலை கூறி விற்பது வழக்கமாகவே
இருந்தது. இப்போது பூசுரர் (பூ மண்டலத்திலே தேவர்)
ஆகிய பிராமணக் கூட்டத்தார் மாப்பிள்ளைக்கு விலை
போட்டு விற்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள்.**

புண்ய பூமி! பணம் கொடுக்கச் சொல்லி ஏழைக் குடும்பத்தாரை வதை செய்யும்போதுதான் துன்பம் அதிகப்படுகிறது. பெண்கள் ருதுவாகும் முன்பு விவாகம் நடந்து தீர வேண்டும். ஒரு ஜாதியிலே, ஒரு பிரிவிலே, ஒரு சாகையிலே, ஒரு கிளையிலே, ஒரு பகுதியிலே, ஒரு வகுப்பிலே, ஒரு கோணத்திலே, ஒரோரத்துக்குள்ளேதான் ஸம்பந்தங்கள் செய்துகொள்ளலாம் இல்லாவிட்டால் ஸநாதன அதர்மம் முட்ட வருகிறது....

கல்யாணமாகாமல் காலேஜிகளில் படிக்கும் பிரம்ச்சாரிப் பிள்ளைகள் தமக்குள் சபை கூடி இனிமேல் மாமனாரிடம் தண்டம் வாங்குவதில்லை என்று பிரதிக்கினை செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். பிள்ளையின் தகப்பனன்றோ பணம் வாங்குகிறான்? அதற்குப் பிள்ளை சபதம் செய்து கொண்டால் என்ன பிரயோஜனம்? நியாயத்திலே கூடத் தகப்பன் வார்த்தையை மீறி நடக்கும் பிள்ளைகள் நமது நாட்டிலே பலரில்லை. இதுவெல்லாம் வீண்வார்த்தை. பெண்களுக்கு விடுதலை உண்டானால் ஒழிய விவாக சம்பந்தமான ஆயிரத்தெட்டு ஊழல்கள் நீங்க வழியில்லை.²³

‘பாரத குமாரிகள்’ என்ற கட்டுரையிலிருந்து பாரதியின் சில வைர வரிகளுடன் இக்கட்டுரை நிறைவு பெறுவது மிகவும் பொருத்தம் உடையதாக இருக்கும்.

... சைவர்கள் உமாதேவியிடம் எத்தனை பக்தி வைத்திருக்கிறார்களோ, அத்தனை பக்தியையும், அன்பையும் எமது தாய்ப்பெருந் தேசமாகிய பாரத கண்டத் திருமாதின் மீது செலுத்துகின்ற நாம் இப்பாரத மாது நிரந்தர கன்னியென்பதாகவும், இவளுக்கும் நரை, திரை முதலியன இல்லையென்பதாகவும் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறோம்.

சரித்திர நூலார் வகுத்தறிய மாட்டாத பழங்காலத்திலிருந்து இன்று வரை கோடானு கோடிகளாகிய உயிர் தோகைகளை ஈன்று அருமையுடன் வளர்த்தவளான போதிலும், இப்பெண்மனி ‘கோடியின்ற அன்னையாய் இன்னமுங்கன்னியாய்த்’ திகழ்ந்து வருகின்றாள். ஆனால், இவளைப் பார்க்கும்போது ‘கன்னிகைக்குரிய சின்னங்கள் பல தோன்றவில்லையே; வயது முதிர்ச்சிக் குறிகள்

காணப்படுகின்றனவே; இவளது அழகு நிறைந்த மணிவதனம் சிறிது கருமையடைந்து விட்டதே; இவளது கருணைத் திருவிழிகள் சிறிது குழிந்து போயினவே;' எனச் சிலர் திகைக்கலாம்.

எனினும், செம்மையாக உற்று நோக்கும் இடத்து இத்தேவியர் சிகாமணியின் முகத்திலுள்ள வாடுதல் மெய்யான முதுமைப் பிராயத்தினால் நேர்ந்ததில்லை என்றும், இவளது மனத்திலே உண்டாயிருக்கும் ஓர் சஞ்சலத்தினால் நேர்ந்துள்ளதென்றும் நன்கு விளங்கும். பாரதாம்பிகைக்கு இக்கொடுத்துயரம் என்ன காரணத்தால் உண்டாயிற்று?...

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்” என்றார் வள்ளுவர்... மகன் சான்றோனல்லன் என்ற சொல் செவிப்படும் போது அத்தாய் மனம் அவன் இறக்கும் போது உண்டாகும் துயரத்தினும் அதிகத் துயரமடையும் அல்லவா?

மாயும் பொழுதிற் பெரிதழுங்கும் தன்மகனைக் கீழோன் எனக்கேட்ட தாய்

பாரதமாதாவும் இக்காரணத்தாலேயே துயரடைந்து நிற்கின்றாள்.

‘அந்தோ! வியாசன், புத்தன், சங்கரன் முதலிய மகான்களையும், இராமன், பார்த்தன், சிவாஜி, பிரதாபலிங் முதலிய வீரர்களையும் பெற்ற என் வயிற்றிலே இப்போது ஆண்மையிழந்து, சுயமதிப்பற்று, தேசாபிமானத்தின் பெயரறியாமல் நோய், மிடி, அறியாமை என்ற படுகுழிகளிலே வீழ்ந்து கிடக்கும் பேதைகளா பிறக்க வேண்டும்?... எனது விவேகானந்தன், கேசவ சந்திரன், தயாநந்த சரஸ்வதி என்ற அருமைப்பிள்ளைகளும் போய்விட்டார்கள்... புத்திரர்களின் நிலைமை இவ்வாறாக, எனது குமாரிகளின் கதியை நினைக்கும் போதே வயிறு பொங்குகின்றது. மைத்ரேயும் ஸீதையுமிருந்த நாட்டிலே சூரிய கிரகணம் பார்த்தறியாத புழுக்களைப் போன்று கல்வி, அறிவு முதலிய யாதுமில்லாத பெண்கள் உலவுகிறார்கள். தலைமுறை தலைமுறையாக இப்பேதைப் பெண்கள் தோள்வலியும், ஆண்மையும்,

பெருந்தகைமையும் இல்லாத அடிமைப் பிள்ளைகளைப் பெற்று என்னைப் பங்கப்படுத்துகிறார்கள்...' என்று பாரத தேவி ஆவி துடிப்பதினாலே தான் அவளது திவ்ய வதனத்திலே ஒளி மங்கி முதுமைக் குறிகள் தோன்றிவிட்டன...

தேசத்தின் சக்தி ரூபங்களாகிய மாதர்களை அறிவின்மையென்னும் பேரிருளில் ஆழ்த்தி வைத்து விட்டுத் 'தேசாபிவிருத்தி', 'தேசாபிவிருத்தி' என்று கூக்கூரலிடுவோரின் பேதைமையை என்னென்றுரைப் போம்?

இருளடைந்த இடங்களில் எல்லாம் விஷக்காற்றுக்களும் நினைக்கவும் அருவருப்பாகிய விஷப் பூச்சிகளும் வந்து கூடும். நமது தேசத்தின் 'ஆதார சக்தி'களாகிய மாதர்களின் ஹிருதயமும் அவர்களது ஆன்மாவும் இருளடைந்துபோக விட்டுவிடுவதைக் காட்டிலும் பாதகச் செயல் வேறில்லை. ஞான கிரணங்கள் அவர்களது ஆன்மாவில் தாக்குமாறு செய்தாலன்றி நமக்கு வேறு விமோசனம் கிடையாது.

... உணவு கொடுப்பதென்றால் வயிற்றுக்கு மட்டிலும் இல்லை. வள்ளுவரால் 'செவியுணவு' என்று கூறப்படும் ஞானவுணவிருக்கின்றதே, அதனை அளிப்போரும் மாதர்களேயாவர்.

பாரத குமாரிகளே! இந்நாட்டிற்கு ஞான உணவும், தோள்வலியும், மனத்திடனும் கொடுத்து இதனைக் கைதூக்கிவிடுவது உமது பெருங்கடமையாகும். நீங்கள் என்று வரை அலங்காரப் பொம்மைகளாக நிற்பீர்களோ, அதுவரை எமக்கெல்லாம் ஓர் கதியும் கிடையாது.²⁴

குறிப்புகள்:

1. உலக மகாகவி. வ.ரா.பக். 81, 'பாரதி-யார்?' தொகுப்பு: டாக்டர் நல்லிகுப்புசாமி, 1999 ஸ்ரீ புலனேஸ்வரி பதிப்பகம். சென்னை.
2. பக். 456, கம்பராமயணம், 1983, கம்பன் கழகம், சென்னை.
3. பக். 480 - 481, பாரதி பாடல்கள்: ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989 (இனி இந்தப் பதிப்பு 'ஆ பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்)

4. பக் 11 - தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு, பாரதியார், தொகுப்பு டாக்டர் நல்லி குப்புசாமி செட்டியார், 1997, ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி பதிப்பகம்.
5. பக். 114, பாரதியார் கட்டுரைகள், 4 ஆம் பதிப்பு, 1997 பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை. ('பெண் விடுதலைக்குத் தமிழ்ப் பெண்கள் செய்யத்தக்கது யாது?' என்ற தலைப்புடைய இந்தக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில், அடைப்புக் குறிக்குள், இந்த உரை பாரதியின் குமாரி, தங்கம்மா பாரதியால் ஒரு கூட்டத்தில் படிக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது).
6. பக். 106, தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு, பாரதியார், (மேலே காண்க).
7. பக். 1034, ஆ பதிப்பு
8. பக், 795, ஆ பதிப்பு
9. பக். 795, ஆ பதிப்பு
10. பக். 731, ஆ பதிப்பு
11. பக். 568, ஆ பதிப்பு
12. பக். 741, ஆ பதிப்பு
13. பக். 51 - 152 பாரதியார் கட்டுரைகள் (மேலே காண்க).
14. பக். 152 பாரதியார் கட்டுரைகள் (மேலே காண்க).
15. பக். 146 - 148 தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு. பாரதியார், (மேலே காண்க).
16. பக். 163 - 164 தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு, பாரதியார், (மேலே காண்க).
17. பக். 165 தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு. பாரதியார். (மேலே காண்க).
18. பக். 166-167 தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு, பாரதியார், (மேலே காண்க.)
19. பக். 110, பாரதியார் கட்டுரைகள் (மேலே காண்க).
20. பக். 732, ஆ. பதிப்பு.
21. பக்.732, ஆ. பதிப்பு.
22. பக். 236, காலவரிசைப்படுத்தப்பட்ட பாரதி படைப்புகள். முதல் தொகுதி. பதிப்பு: சீனி, விசுவநாதன். 1998. இனி இந்நூல் சீனி என்றே குறிக்கப்படும்.
23. பக். 203 - 205 தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு, பாரதியார், (மேலே காண்க).
24. பக். 142-146, சீனி. (மேலே காண்க).

பிழைத்த தென்னந் தோப்பு

வாழ்க்கையே ஒரு சூரைக்காற்று. இளமையும், நிலைத்து நில்லா யாக்கையும், மாய உலகின் சலனங்கள் யாவும் அந்தக் காற்றில் அடித்துச் செல்லப்படும். அதை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ளும் திறன் கொண்டது ஒன்றே. அதைத் தவிர வேறெதற்கும் அத்திறன் கிடையாது. அந்தச் சூறைக் காற்றில் தப்பிப் பிழைக்கும் ஒரே தென்னந்தோப்பு எது?

அன்னையின் மடியைக் காட்டிலும் இதமான பஞ்சு மெத்தை கிடையாது என்று அவள் மடியில் படுத்தாங்கிய நாள்கள் பறந்தோடிய பிறகு, மெத்தை போன்றிருந்த மடி மெலிந்து, எலும்பும் தோலும் ஆகித் தீக்கிரையாகும் போது, நம் மனம் காலச் சூரையிடம் மண்டியிட்டுத் தானே ஆக வேண்டும்?

வானளாவிய மாடங்களும், வண்ணம் நிறைந்த கூடங்களும் கொண்ட அழகிய நகரங்கள் நிலநடுக்கத்தாலோ, புயல், வெள்ளச் சீற்றத்தாலோ நிலை குலைந்து, தரை மட்டமாகத் தகர்ந்து போகும்போது மனித ஆற்றல் இயற்கையின் முன் மண்டியிட்டுத்தானே ஆக வேண்டும்.

கலைகள் கூட விதிவிலக்கில்லையே! நிகழ்த்தப்படும் கணத்தில் மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய நடனம், இசைக்கச்சேரி போன்ற கலைகள் காலம் வென்று நிற்கக் கூடுமோ? சுவரிலும், திரையிலும் தீட்டப்படும் ஓவியங்கள், கல்லில் செதுக்கப்படும் சிற்பங்கள், மையிலும் அச்சிலும் வடிக்கப்படும் நூல்கள், இவையெல்லாமே காலதேவனின் காலடித் தடம்பட்டு, அழிந்துவிடக் கூடியவை அல்லவா? 'ஓஸிமண்டியாஸ்' என்ற கவிதையில் ஷெல்லி என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன் சொல்வதுபோல், பேரரசுகளும் காலச் சூரையில் தவிடுபொடி ஆகின்றனவே! ரஷ்யாவில் ஜார் பேரரசு சரிந்து விழுந்ததைக் கூட பாரதி இப்படித்தானே சொல்கிறாள்.

**இமயமலை வீழ்ந்ததுபோல் வீழ்ந்துவிட்டான் ஜாரரசன்
இவனைச் சூழ்ந்து
சமயமுள படிக்கெல்லாம் பொய்கூறி அறங்கொன்று
சதிகள் செய்த**

**கமடர்சட சடவென்று சரிந்திட்டார் புயற்காற்றுச்
சூறை தன்னில்
திமுதிமென மரமவிழுந்து காடெல்லாம் விறகான
செய்த போல.¹**

கால ஓட்டத்தில் கலைந்துவிடாமல், கரைந்துவிடாமல், இடிந்து தூள்தூள் ஆகிவிடாமல், செல்ரத்துப் போய்விடாமல் நிலைத்து இருக்கக் கூடியது என்ன? அப்படி நிலையாக இருப்பது ஜீவாத்மா எனப்படும் உயர்நிலை என்றும், பராமத்மா எனப்படும் பரநிலை என்றும் மெய்ஞ்ஞானிகள் சொல்வார்கள். மெய்ஞ்ஞானத்தின் முதற்படியில் கூட கால்வைக்காத இந்நூலாசிரியன் போன்ற எளியவர்க்கு அது புரியாது. ஆனால் கால வெள்ளத்தில் அழியாமல் இருக்கின்ற ஒன்றை பாரதி அடையாளம் காட்டுகிறானே! அது என்ன?

சூரைக்காற்றில், எல்லாமே அடித்துச் செல்லப்படும், ஒரே ஒரு சிறிய தென்னந்தோப்பு மட்டும் தப்பிப் பிழைத்ததாம்.

**காற்ற டித்திலே - மரங்கள்
கணக்கிடத் தகுமோ
நாற்றி னைப்போலே - சிதறி
நாடெங்கும் வீழ்ந்தனவே.
சிறிய திட்டையிலே - உளதோர்
தென்னஞ் சிறுதோப்பு
வறிய வன்உடைமை - அதனை
வாயு பொடிக்கவில்லை.²**

எங்கே உள்ளது அந்தத் தென்னந்தோப்பு?

**வீழ்ந்தன சிலவாம் - மரங்கள்
மீந்தன பலவாம்**

**வாழ்ந்திருக்க என்றே - அதனை
வாயு பொறுத்துவிட்டான்.³**

பிழைத்த தென்னந்தோப்பில் கூட அத்தனை மரங்களும் தப்பவில்லை. அதிலும் சில வீழ்ந்தன; ஆனால் பல வீழாமல் தப்பின. அவற்றை ஒன்றும் செய்யாமல் காற்றுத் தேவன் தப்பிவிட்டான். காரணம்? 'வாழ்ந்திருக்க என்றே' என்பது பாரதி தரும் விடை. எது வாழ்ந்திருப்பதற்காக, அச்சிறிய தோப்பில் சில மரங்கள் புயற்காற்றில் வீழாமல் தப்பின?

அந்தத் தோப்பு புறத்தே இல்லை. கவிஞனுடைய அகத்தில் இருக்கிறது. அதனால்தான் பாரதி சொல்கிறாள்.

**தனிமை கண்டதுண்டு - அதிலே
சாரம் இருக்குதம்மா
பனிதொலைக்கும் வெயில் - அதுதேம்
பாகு மதுரமன்றோ.⁴**

அப்படிப் பிழைத்த தென்னந்தோப்பில் தப்பிய ஒரு மரத்தின் நிழலில் கவிஞன் நின்றபோது அவன் என்ன அறிந்து கொண்டான்?

**நின்ற மரத்திடையே - சிறிதோர்
நிழலினில் இருந்தேன்
என்றும் கவிதையிலே - நிலையாம்
இன்பம் அறிந்துகொண்டேன்.⁵**

வெளியே புயல் அடித்து மரங்களை எல்லாம் சாய்ப்பது கண்ட கவிஞன் தன் அகத்திலும் புயல் வீசுவதை, அந்தப் புயலில் உறவுகளும், ஆசைகளுமாய் ஓங்கி வளர்ந்த மரங்கள் வீழ்ந்து படுவதை, அந்தப் புயலில் விழாமல் ஒரே ஒரு சிறிய தென்னந்தோப்பு மட்டும் தப்பிப் பிழைப்பதை, அதைத் தனிமையில் தான் உணர்ந்து அனுபவிப்பதில் சாரம் இருப்பதை, அதுவே நிலையான கவிதை இன்பம் என்ற பேருண்மையைப் பாட்டாக்கித் தருகிறாள். புறநிகழ்ச்சியில் இருந்து அதற்கேற்ற அகச் சூழலுக்குத் தாவிச் சென்று அந்தச் சூழலுக்கு நம்மையும் அழைப்பவன்தானே மஹாகவி! அவன் அழைப்புக் குரல்தானே உயிருள்ள கவிதை!

எளிமை என்று சொல்லப்பட்டதே! ஆனால், இதைப் புரிந்துகொள்வதும் கடினமாய் உள்ளதே, மெய்ஞானிகளின் பேச்சைப் போல்! இன்னும் சற்று விளக்கம் தேவைப்படுகிறது; கிடைத்தால், இக்கருத்து எளிமையாகப் புரிந்துவிடும். பாரதி! நீயே மேலும் விளக்கம் தருவாயா?

‘தந்தேன் என்கிறாள் பாரதி. ‘கவிதை என்ற தேவியின் அருள் வேண்டி நான் செய்துள்ள கவிதையைப் படி. விளங்கும்’ என்று அவன் சொல்வது கேட்கிறது. அந்தக் கவிதையில் பாரதி என்ன சொல்கிறாள்?

கவிதையாகிய காதலியே! அதுவும் மணிப்பெயர் கொண்டவளே! உன் அருள்முகத்தை நான் நேரில் கண்டு ஆண்டுகள் பலவாயின. அப்பொழுதெல்லாம் என்னை உன் அடிமையாக நீ ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாய். மனிதர்களிடம் இருந்து மறைவாக நாம் தனிமையில், எண்ணற்கரிய இன்பத்தில் திளைத்திருந்தோம். அந்த இன்பத்துக்கு இடையூறாக மிடிமை நோய் வந்தது. அந்த மிடிமை தீரும் பொருட்டுச் சிற்றறிவுடைய ஒரு சிற்றூர் மன்னனிடம் நான் பணி செய்ய நேர்ந்தது. அது கொடுமையிலும் கொடுமை. அப்பொழுது உன் காதலை மறந்தேன். என் வாழ்க்கை இருளடைந்து போயிற்று; ஒளியற்ற வாய் போல; மகிழ்ச்சியற்ற முகம் போல; சுதந்திரம் இல்லாத தொண்டர்கள் வாழும் நாடு போல; சத்தியமாம் பேருண்மையை மறந்துவிட்டுச் சடங்குகளை மட்டும் கட்டிக் கொண்டு சமூககுச் செய்யும் மனிதர்களின் சாத்திரக் குப்பை போல! எனக்கு இந்த வாழ்க்கையிலும் வெறுப்பு மண்டி வருகிறது. ஆனாலும் நான் முற்றும் துறந்த முனிவன் ஆக முடியாது. இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒன்றுபோல் கொள்ளும் பக்குவம் எனக்கில்லை. விலங்குகள் நாடும் இன்பங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, மனிதர்கள் நாடக்கூடிய இன்பங்களில் தலையாய இன்பத்தை மட்டும் நாடலாம் என்று தோன்றியதுமே, கவிதைத் தேவி உன் காதலை நினைத்தேன். உன் அருள் இல்லாமற் போனால், வேறு பற்றெதுவும் இன்றி நான் மாண்டு போவேன். காளிதாஸன், கம்பன், இளங்கோ போன்ற மஹாகவிகளுக்கு நீ உன் நெஞ்சத்தை முழுதும் தந்தாய். எனக்கு அந்த அளவு தகுதியில்லை. எனக்கு நீ ஒரு சொல் அருளினால் போதும். உன் விரல்களால் என் தலையைக் கோதிவிட்டால், அதுவே போதும், நான் தலைநிமிர்ந்து வாழ்வேன்.⁶

மெய்சிலிர்க்கிறது! பொன்னெழுத்துகளால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய வரிகள்! எல்லாம் சரிதான். ஆனால் இந்தக் கவிதைக்கும் பிழைத்த தென்னந்தோப்புக்கும் என்ன தொடர்பு? இப்பொழுதும் மேலும் நுட்பமாக மேற்சொன்ன இரண்டு செய்யுள்களையும் ஒப்புநோக்குவோம்.

கவிதா தேவியின் காதலை மறந்து, உலகியல் சாக்கடையில் உழன்ற வருத்தத்தைக் 'கவிதா தேவி' என்ற பாடலில் பாரதி வெளிப்படுத்தகிறாள். 'பன்றியாகக் கடவது' எனச் சாபம் பெற்ற ஒரு முனிவன், தான் பன்றியான உடனேயே தன்னைக்

கொன்றுவிடும்படித் தன் மகனை வேண்டினானாம். ஆனால், தான் பன்றியானதும் தன்னைக் கொல்லவரும் போதெல்லாம் தன் மகனைத் தடுத்துச் சேற்றில் தன் குட்டிகளுடன் உழலும் வாழ்க்கைச் சுகத்தைத் துறக்க மறுத்தானாம் அந்த முனிவன். இந்தக் கதையை அப்பாடலின் இடையே பாரதி நினைவுப்படுத்துகிறான். வாழ்க்கைச் சாக்கடையில் இருந்து மீட்சி கொடுக்கவல்லது கவிதைத் தேவியிடம் மீண்டும் ஏற்பட்ட காதலே என்பது அப்பாடலின் கருத்து. தான் மாறாமல் இருக்கப் ஒரே காரணம், கவிதை இன்பத்தில் தனக்குள்ள நாட்டமே என்று சொல்கிறான். இந்த நாட்டத்தை ஒரு முறை தொலைத்து, மீண்டும் பெற்றவுடன் தான் அடைந்த பரவசநிலைக்குப் பல உவமைகள் சொல்லிப் பார்க்கிறான். அந்த நாட்டம் தொலைந்ததும் தன் வாழ்க்கை இருண்டதற்குப் பல உவமைகள் சொன்னானே, அது போல் நாட்டம் மீண்டதும் ஏற்பட்ட மலர்ச்சிக்கும் பல உவமைகள் சொல்கிறான்: சாபத்தால் பல நூற்றாண்டுகள் கல்லாய்க் கிடக்கும் ஒருவன், சாபம் நீங்கப் பெற்றதும் தான் மனிதன் என்றுணரும் போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவான்! போர்த்தினவு கொண்ட ஒரு வீரன் நீண்டகாலம் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த பின் விடுதலை பெற்றதுமே தனக்காக ஓர் அறப்போர் கிடைத்தால் எப்படி மகிழ்வான்! அப்படிப்பட்ட, சொல்லொணா உவமை கவிஞனுக்கு ஏற்பட்டதாம். 'பிழைத்த தென்னந்தோப்பு' என்ற பாடலில். வாழ்க்கையென்ற சூரைக்காற்றில் தப்பும் ஒரே பொருள் கவிதையின்பமே என்று பாரதி சொல்கிறான்.

ஒரு கேள்வி எழுத்தான் செய்கிறது. கவிதை ஏடுகளும், சுவடிகளும், நூல்களும் கூடத் தீயிலும், வெள்ளத்திலும் அழிந்து போகக் கூடியவை தாமே? அப்படி அவை அழிந்தாலும், அவற்றை மனப்பாடம் செய்து பாதுகாக்கக் கூடிய மனிதர் உண்டு என்றால், அப்படிப்பட்ட மனிதர்களும், ஏன் மனித குலமே கூட அழிந்துவிடக் கூடியதுதானே?

இந்தக் கேள்விக்கு இரண்டு விடைகள் இந்த நூலாசிரியனுக்குத் தோன்றுகின்றன. மற்றவற்றோடெல்லாம் ஒப்புநோக்கினால் மிக நீண்ட காலம் கவிதை நிலைத்திருக்கும் வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதே முதல் விடை. செவிவழியாகவே செய்யும் வடிவில் 'ஸ்ருதி' எனப்படும் மறைமொழிகள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பாதுகாக்கப் படுகின்றனவே! மற்றொரு விடை சற்று நுட்பமானது. கவிதை என்பது ஒரு

சலனம் அல்லது துடிப்பு. இந்தத் துடிப்பு, ஏற்கனவே இந்த நூலில் வேறோரிடத்தில் குறிப்பிடப் பட்டதுபோல், மிக உயரங்களில் மனம் சிறகடித்துப் பறக்கும் போது ஏற்படுகிறது. இயல்பான எண்ண, ஏக்க, உணர்ச்சி அலைகள் போன்ற அதிர்வுகளை மனம் கடந்தேகி, இன்னும் உயரத்தில் (அல்லது ஆழத்தில்) துடிப்புகளுக்கு உள்ளாகும் போது, அந்தத் துடிப்புகள் விரியும் வெட்ட வெளியில் தொடர்ந்து அதிர்வுகளாகப் பரவிக் கொண்டே இருக்கும். அவற்றை ஏற்படுத்திய கவிஞன் மரணம் அடைந்த பிறகும், பல கோடி ஆண்டுகளானாலும், அந்த அதிர்வுகள் வெட்ட வெளியில் பரவிக் கொண்டதான் இருக்கும். அந்த அதிர்வுகளைச் சொற்களில் சுமந்துவந்து தந்த கவிஞனுக்குப் பிறகும், அந்தச் சொற்களைத் தாங்கும் சுவடிகள் அழிந்த பிறகும், அந்த அதிர்வுகள் உயரத்தை (அல்லது ஆழத்தை) எட்டினால் அந்த அதிர்வுகள் அந்தக் கவிஞனை ஆட்கொண்டு அவன் மூலம் மீண்டும் புதுவடிவம் ஏற்றுப் புவியில் ஒலிக்கும். வடமொழியில் 'அட்சரம்' என்றாலே அழிவற்றது என்று பொருள்.

இந்த விளக்கத்தை அப்படியே ஏற்கத் தயங்குவோர் கூட உலகில் அதிக நிலைத்தன்மை கொண்டது கவிதையே என்பதை ஓரளவு ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்பதே இந்நூலாசிரியனின் நம்பிக்கை. கவிதையில் திளைக்கத் திளைக்க மனம் ஓர் அமரத்தன்மையை நுகரும் உணர்வு பெறுகிறதே! இது யாரும் அனுபவித்து அறியக் கூடிய உண்மைதானே!

மேற்சொன்ன விளக்கம் சரியென்றால், உலகமே அழிந்த பிறகும், புதிய உலகம் தோன்றிய பிறகு அதில் மானுடம் மலரவும், பண்பாடு துளிர்க்கவும் இறவா அதிர்வுகளான கவிதா தேவியின் இதயத் துடிப்புகள் உதவுமே. எனவே, உலகம் வாழ்வதற்காக, மானுடம் வாழ்வதற்காக, நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவை வாழ்வதற்காகவே பாரதி சொன்ன தென்னந்தோப்பு பிழைத்தது என்று கொள்ளலாமே.

பொதுவான ஆய்வை நிறுத்திவிட்டு, இப்போது, பாரதி கவிதா தேவியிடம் எவ்வளவு காதல் கொண்டிருந்தான் என்பதை நோக்குவோம்.

பாரதி எதைப் பாடினாலும் கவிதையின் பால் அவன் கொண்டிருக்கும் காதல் அதில் வெளிப்படாமல் போகாது. நாட்டைப் பாடினாலும் சரி; தெய்வத்தைப் பாடினாலும் சரி; தனிமனிதன் ஒருவனைப் பற்றிய புகழ்ப்பாடல் ஆனாலும் சரி; இரங்கற் பாவானாலும் சரி; ஒரு விலங்கைப் பாடினாலும் சரி; பாரதியின் பாட்டில் எல்லாம் அடிநாதமாக அவன் கவிதை வேட்கை ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

பாஞ்சாலி சபதக் காவியத்தின் இரண்டாம் பாகத்தின் முதல் பாயிரமாகப் பராசக்தி வணக்கம் என்ற பாடல் காணப்படுகிறது. ஒரு கல்லை வாயிற்படியாகவும், இன்னொன்றைத் தெய்வச் சிலையாகவும் சிற்பி அமைப்பது போல், யாரை எப்படிச் சமைப்பதற்கு எண்ணமோ அப்படிச் சமைக்கிறாளாம் பராசக்தி. அவளைச் சரண் அடைந்து பாரதி அவளிடம் ஒரு வேண்டுகலையும் சாற்றுகிறான். என்ன வேண்டுகோள் தெரியுமா? தன்னை இருங்கலைப் புலவனாக ஆக்க வேண்டும் என்பதே.

**ஆங்கொரு கல்லை வாயிலில் படியென்
றமைத்தனன் சிற்பிமற் றொன்றை
ஓங்கிய பெருமைக் கடவுளின் வடிவென்
றுயர்த்தினான் உலகினோர் தாய்நீ.
யாங்கணே எவரை எங்ஙனம் சமைத்தற்
கெண்ணமோ அங்ஙனம் சமைப்பாய்
ஈங்குனைச் சரணென் றெய்தினேன் என்னை
இருங்கலைப் புலவனாக் குதியே.⁷**

யாரை எப்படிச் சமைக்க வேண்டும் என்று அவளுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் ஒரு விண்ணப்பத்தைப் போட்டு வைக்கிறான் பாரதி. பெரிய மனிதர்களிடம் பேசும் போது, 'நீங்கள் அறியாததா என்ன, இருந்தாலும்....' என்று பீடிகையோடு சொல்லவந்ததைச் சொல்லும் வழக்கத்தைப் பராசக்தியிடமே பாரதி கையாள்கிறான். சிற்பி அமைக்கிறான்; பராசக்தி சமைக்கிறாள். இந்த வேறுபாட்டின் நயமும் ஏற்கனவே இந்த நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சமைப்பவளுக்குத் தெரியாதா என்ன, எந்தக் காயை எப்படிச் சமைப்பது என்று? ஒரு காயா அவளிடம் தான் எப்படிச் சமைக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்வது? 'அட போய்யா அறிவாளி! என் ஆதங்கம் எனக்குத்தான் தெரியும்?' என்று பாரதி முணுமுணுப்பது கேட்கிறது. தப்பித் தவறிக் கூடத் தான் கவிஞனாக இல்லாமல் வேறாகப் பிறந்துவிடக்கூடாது என்று அவன் ஆதங்கத்தில் அவனுடைய கவிதை வேட்கை அன்றோ வெளிப்படுகிறது! இனி நான் எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் உன் குழந்தையாகவே

அல்லது உன் காதலனகாவே இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு குழந்தை தாயிடமோ, ஓர் இளைஞன் காதலியிடமோ கூறுவதில் என்ன வெளிப்படுகிறது? தீராத பாசம்! தீராத காதல்! பிறந்தால் திருவரங்கக் கோயிலின் வாயில் படியாகத்தான் பிறக்க வேண்டும் என்று ஆழ்வாரின் பிடிவாதத்தில் என்ன வெளிப்படுகிறது? தீவிரமான பக்தி! கவிதையிடம் பாரதிக்கு மிகுந்த பாசம், காதல், பக்தி! அதுவே மேற்சொன்ன பாடலில் வெளிப்படுகிறது.

தன்னை இருங்கலைப் புலவனாகவே பராசக்தி சமைக்க வேண்டும். என்று வேண்டுகோள் விடுக்கும் பாரதி, தான் புலவனாய் இருந்தால் மட்டும் போதாது என்றும், கண்ணேர இடைவெளியின்றி எப்பொழுதும் தன்னுடைய நாக்கு, கவிதை பொழிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டுகிறாள்.

**வெள்ளை மலர்மிசை வேதக் கருப்பொருள்
ஆக விளங்கிடுவாய்
தெள்ளு கலைத்தமிழ் வாணி நினக்கொரு
விண்ணப்பம் செய்திடுவேன்
எள்ளத் தனைப்பொழு தும்பயன் இன்றி
இராதென்றன் நாவினிலே
வெள்ளம் எனப்பொழி வாய்சக்தி வேல்சக்தி
வேல்சக்தி வேல்சக்தி வேல்.⁸**

தன் நாவில் இடையறாது கவிதை வெள்ளம் பொழிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்கிறாள். கவிதை வெள்ளத்தின் ஊற்றுக் கண்ணைச் 'சக்திவேல்' என்று கூவிக் கூவி மகிழ்கிறாள். சுற்றி நிற்கும் பகையை அழிக்கத் துள்ளி வரும் வேலாகவே தன் கவிதைச் சொற்களை அவன் மதிக்கிறாள்.

**சுற்றி நில்லாதே போ பகையே
துள்ளி வருகுதுவேல்⁹**

கவிதை இன்பத்திற்கு ஆட்பட்டதால் மட்டுமே வாழ்க்கை என்ற சூறைக்காற்றில் சிக்கி நிலைகுலையாமல் பாரதி தப்பிப் பிழைத்தாள்; அவன் கவிதைகளும் அமரத் தன்மை பெற்றன.

ஓவியர் ரவிவர்மா மறைவுக்கு, பாரதி பாடியுள்ள இரங்கற்பா காலத்தால் அழியாத ஒரு கவிதை. இயல்பாகப் பெருக்கெடுக்கும் கவிதையில் உண்மை எப்படி ஓயிலாக நடை பயில்கிறது என்பதற்கு அக்கவிதை ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

நிலாவின் ஒளியைப் பருகுவதற்காகவே சாதகப் புள் என்ற பறவையை ஈசன் படைத்தானாம்! அமுதம் படைத்த ஈசன், அதைப் பருகுவதற்காகவே அமரர்களைப் படைத்தானாம். இந்திரன் ஏறி உலா வருவதற்காகவே ஐராவதம் எனப்படும் வெள்ளை யானையை அவன் படைத்தானாம்.

சந்திரன் ஒளியை ஈசன்
சமைத்தது பருக என்றே
வந்திடு சாத கப்புள்
வகுத்தனன் அமுதுண் டாக்கிப்
பந்தியிற் பருக என்றே
படைத்தனன் அமரர் தம்மை
இந்திரன் மாண்புக் கென்ன
இயற்றினன் வெளிய யானை.¹⁰

மலர், நீலவானம், பெண்களின் முகங்கள் ஆகியவற்றில் எல்லாம் இலகும் அழகை ஆசன் எதற்காக இயற்றினான் தெரியுமா? புகழ்மிக்க இரவிவர்மன் தன்னுடைய அலகிலா அறிவுக் கண்ணால அந்த அழகையெல்லாம் நுகர்வதற்காகவே.

மலரினில் நீல வானில்
மாதரார் முகத்தில் எல்லாம்
இலகிய அழகை ஈசன்
இயற்றினான் சீர்த்தி இந்தாள்
உலகினில் எங்கும் வீசி
ஒங்கிய இரவி வர்மன்
அலகிலா அறிவுக் கண்ணால்
அனைத்தையும் நுகரு மாறே.¹¹

நிலா ஒளி பருகப்படவேண்டுமே; அதைப் பருக இதோ ஒரு பறவை! அமுதம் பருகப்பட வேண்டுமே; அதைப் பருக இதோ தேவர் கூட்டம்! இப்படிப் படைப்பில் ஈடுபட்ட ஈசன், மலர், வானம், மகளிர் முகம் ஆகியவற்றில் இலகும் அழகை நுகர்வதற்காகவே இரவிவர்மனைப் படைத்தான் என்று பாரதி சொல்லவில்லை. நிலா ஒளியும், அமுதமும் நுகர்பொருள்கள். சாதகப்புள் என்ற பறவையும், அமரர்களும் நுகர்வோர். நிலாஒளி என்ற நுகர்பொருளைப் பருகச் சாதகப் புள்ளும், அமுதம் என்ற

நுகர்பொருளைப் பருக அமரர்களும் படைக்கப்பட்ட செய்தி இந்தப் பாட்டில் சொல்லப் படுகிறது. ஆனால் இரவிவர்மன் என்ற நுகர்வோனுக்காகவே 'அழகு' என்ற நுகர்பொருள் படைக்கப்பட்டதாகச் சற்று மாற்றிச் சொல்லப்படும் நயம் சுவை கூட்டுகிறது. எப்படி இந்திரனுக்கு மாண்பு சேர்க்க வெள்ளையானை படைக்கப்பட்டதோ, அப்படியே இரவிவர்மன் நுகர்வதற்காக அழகு படைக்கப்பட்டதாம். வெள்ளையானையோ இந்திரனுக்கு மாண்பு கூட்டியது. ஆனால் அழகால் இரவிவர்மன் மாண்பு கூடியதாகப் பாரதி சொல்லவில்லை ஏற்கனவே உலகெங்கும் புகழ்விசி ஒங்கிய இரவிவர்மன் நுகருமாறு படைக்கப்பட்டதால் அழகுக்குத் தான் மாண்பு கூடியது என்று பாரதி சொல்லாமல் சொல்கிறான்.

அழகையெல்லாம் இரவிவர்மன் வெறும் புறக்கண்ணால் நுகரவில்லையாம்; 'அறிவுக்கண்' எனப்படும் அகக்கண்ணால் நுகர்ந்தானாம். அதுவும் அலகிலா அறிவுக் கண்ணால் நுகர்ந்தானாம். 'அலகிலா' என்ற சொல் உடனேயே கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பரை நினைவுபடுத்துகிறது. கம்பராமாயணப் பாயிரத்தின் முதற்பாடலில் இதே சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

உலகம் யாவையும் தாம்உள ஆக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட் டுடையார் அவர்
தலைவர் அன்னவர்க் கேசரண் நாங்களே.¹²

'அலகிலா' என்றால் அளவு முறைக்கு அடங்காதது என்றொரு பொருள்; குறியொணாத் தன்மை கொண்டது என்று ஒரு பொருள்; குற்றமில்லாதது என்று ஒரு பொருள். புறக்கண்கள் அலகுடையவை; அதாவது, நீளம், உயரம், அகலம் எனப்படும் மூவுலகுகளுக்கு உட்பட்டதாகவே எந்தப் பொருளையும் நுகர வேண்டிய கட்டாயம் புறக்கண்ணுக்கு உண்டு. ஊதா முதல் சிவப்பு வரை ஆன குறிப்பிட்ட அலை நீட்டங்கள் அல்லது அதிர்வெண்கள் உடைய ஒளிக்கதிர்களே அதற்குப் புலனாகும். மனதின் 'வேண்டுதல் - வேண்டாமை' இயக்கங்களுக்கு ஏற்பப் பொருள்களை எடை போட்டு நுகரும் குற்றம் உடையது புறக்கண். அகக்கண் அலகுகளுக்கு உட்படாதது; குற்றமற்றது. அது 'வாலறிவு' எனப்படும் தூய அறிவு அல்லது வெறும் அறிவின் பொறிவாயில்; எனவே,

குற்றமற்றது. அப்படிப்பட்ட அலகிலா அறிவுக் கண்ணால் இரவிவர்மன் நுகருமாறு அழகையெல்லாம் ஈசன் படைத்தான் என்று பாரதி சொல்கிறான்.

சந்திரன் ஒளியைச் சாதகப்புள் மட்டுமே பருக முடியும். அமுதத்தையோ தேவர்கள் யாரோடும் பகிர்ந்துண்ண மாட்டார்கள். வெள்ளை யானையும் இந்திரனின் தனியுடைமை. ஆனால் அழகை எல்லாம் இரவிவர்மன் அறிவுக் கண்ணால் நுகர்ந்தான் என்றால், அந்த அழகை எல்லாம் புறக்கண்களால் மற்றவர்களும் நுகர்ந்து மகிழுமாறு ஓவியங்களாக்கித் தன் நுகர்பொருள்களை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொண்டான். இயல்பாகப் புறக்கண்ணுக்கு எட்டாத நுட்பங்களை எல்லாம் கூட அவன் அகக்கண்ணால் நுகர்ந்து, மற்றோர் புறக்கண்களால் நுகருமாறு ஓவியங்களாகத் தந்தான். அதனால்தான் அவன் புகழ் உலகெங்கும் பரவியது. அவன் மன்னர்களுக்காக மட்டும் அன்றி, ஏழை எளியவர்களுக்காகவும் ஓவியங்கள் வரைந்தான். அவை மாடங்களிலும் காணப்படும் மண்குடிசைகளிலும் காணப்படும்.

அப்படிப்பட்ட இரவிவர்மன் இந்த உலகப் புகழ் போதும் என்று சலிப்புத் தட்டியவனாய் விண்ணுலகு ஏகினான் என்று பாரதி சொல்கிறான்.

மன்னர்மா ளிகையில் ஏழை
மக்களின் குடிலில் எல்லாம்
உன்னரும் தேச வீசி
உளத்தினைக் களிக்கச் செய்வான்
நன்னர்ஓ வியங்கள் தீட்டி
நல்கிய பெருமான் இந்நாள்
பொன்னணி உலகு சென்றான்
புவிப்புழம் போதும் என்பான்.¹³

உலகப் புகழ் போதும் என்பது ஒரு காரணம், இரவிவர்மன் விண்ணுலகு ஏகியதற்கு; இன்னொரு காரணமும் உண்டாம். அரம்பை, ஊர்வசி போன் தேவ மங்கையரை எல்லாம் திறம்பட ஓவியம் தீட்டியிருந்த இரவிவர்மன், தான் வரைந்தபடியே அவர்கள் உள்ளனரா என்று ஒப்புநோக்கும் பொருட்டும் விண்ணுலகு சென்றானாம். அரம்பை, ஊர்வசி ஆகிய தேவ வடிவங்களை எல்லாம் அவன் அகக்கண்ணால் தானே அது நாள் வரையிலும் கண்டிருந்தான்! 'அலகிலா அறிவுக் கண்ணால்' என்று முதலில் சொல்லப்பட்டதற்குக் காரணம் இப்பொழுது மேலும் விளக்கம் பெறுகிறது. ஆனால், அப்படி

ஒப்பு நோக்கும் போது உறுதியாக ஒன்று நடக்கும் என்கிறான் பாரதி. அது என்ன? தம்மை இரவிவர்மன் வரைந்து வைத்த ஓவியங்களில் தாங்கள் மேலும் அழகுற இருப்பதையே தேவ மங்கையர் உணர்ந்து, அவ்வளவு அழகு தங்களுக்கு இயல்பில் இல்லாதது குறித்து அவர்கள் வெட்கித் தலைகுனியப் போவது உறுதி என்கிறான் பாரதி. அவர்கள் அப்படி வெட்கத்தால் புழுங்கப் போவதை இரவிவர்மன் விண்ணுலகம் சென்ற பிறகு அறிந்து கொள்வான் என்றும் பாரதி சொல்கிறான். இதனால், விண்ணுலகில் இரவிவர்மனுக்கு மிகப் பெரிய புகழ் காத்திருக்கிறது. மண்ணுலகில் எய்தக் கூடிய புகழின் உச்சத்தை எட்டியாகிவிட்டது. அது போதும் என்று விண்ணுலகின் புகழ் கருதி இரவிவர்மன் போய்விட்டான் என்ற குறிப்பையே, 'புவிப்புகழ் போதும் என்பான்' என்ற வரி தருகிறது. அது சரி! விண்ணுலகம் சென்று தான் இரவிவர்மனே அறியப்போகும் அச்செய்தியை மண்ணுலகிலேயே பாரதி அறிந்து கொண்டது எங்ஙனம்? மஹாகவிகளின் மனங்கள் வெகு உயரங்களில் (ஆழங்கில்) சிறகடித்துப் பறந்து, அங்குள்ள அதிர்வுகளை ஏற்று வருதல் பற்றி ஏற்கனவே இந்நூலில் பல இடங்களில் சொல்லியாகி விட்டது. அந்த நூட்பமே மீண்டும் இப்பாடலில் வெளிப்படுகிறது. அதாவது, இரவிவர்மன் மரணத்துக்குப் பிறகு அமரலோகம் சென்று அங்கு அறியப் போவதை இங்கேயே பாரதி அறிந்துரைத்துத் தான் ஒரு மஹாகவி என்பதை நிறுவுகிறான்.

விண்ணுலகில் உள்ள அரம்பை, ஊர்வசி போன்ற தேவமங்கையரைக் காட்டிலும், அவர்களை மண்ணுலகத்து இரவிவர்மன் தீட்டியிருந்த ஓவியங்கள் அதிக எழிலோடு விளங்குவதாகப் பாரதி சொல்வது, அவனுடைய கலைக் கோட்பாட்டினைத் தெளிவு செய்கிறது. கலைகள் பற்றிப் பாரதி ஒரு புதிய கொள்கையுடையவனாக விளங்கியதை அவனுடைய உரைநடைப் பகுதிகளில் இருந்து நாம் அறியமுடிகிறது. குறிப்பாக, 'ஞானரதம்' என்ற சொற்சித்திரத்தில் பாரதி எழுதியுள்ள வரிகள் இங்கே நோக்கத்தக்கவை:

மனுஷ்ய வடிவம் செளந்தரியமாய் இருப்பதைக்
காண்பதில் எனக்கெப்போதுமே அளவிறந்த தாகமுண்டு.
ஆனால், பூலோகத்தில் பரிபூரண செளந்தரியம் உடைய
ஸ்திரீ புருஷர்கள் இல்லை. மனதினிடத்தே சுத்தமும்
சாந்தியும் இல்லாதபடியால் பூமண்டலத்து மனிதர்கள்
பொதுவாகப் பார்ப்பதற்கு விகாரமாயிருக்கிறார்கள்.
உள்ளநிலை உடலிலே தோன்றி விடுகிறதாதலின்.

அதிலும் நான் பிறந்த நாட்டிலே பஞ்சத்தாலும், நோயினாலும், அவற்றின் மூலமாகிய அடிமை நிலையாலும் ஆண்களும், பெண்களும் கண்ணால் பார்ப்பதற்குக் கூசும்படி அத்தனை குரூபிகளாய் இருக்கிறார்கள். (இது பாரத நாட்டிலே தற்காலத்தில் விதியாய் இருக்கின்றது. இதற்கு விலக்குகள் உண்டென்பது சொல்லாதே அமையும்). வல்லோர் தீட்டிய சித்திரங்களும், வல்லோர் செய்த பதுமைகளுமே பாரதவாசிகள் சௌந்தரியக் காட்சியை இழந்துவிடாமல் காக்கின்றன. நமது புராதனக் கவிஞர் முதலாயினோரும் நமக்கு இவ்விஷயத்தில் துணை செய்கிறார்கள்.

..... சித்திர சாலையிலே கந்தர்வ வடிவங்களைப் பார்த்த போது எனக்கு முன்பு மதன விக் கிரகத்தைக் கண்டவுடன் பிறந்த பரவசநிலை பிறக்கவில்லை. ஏனென்றால், கந்தர்வ நாட்டில் தெய்வப் பிரதிமைகளைத் தவிர, மற்றப் பிரதிமைகள், அந்நாட்டுச் சிற்பிகளின் தொழில் வன்மையைக் காட்டுகின்றனவே அல்லாது, அவர்களுடைய உள்ளத் தேட்டத்தை விளக்கும் தகைமை உடையன அல்ல. எப்படியெனில், பூலோகத்தில் யவன (கிரீஸ்) தேசத்துப் பிரதிமைகள் மிகக் கீர்த்தி கொண்டவை. இப்பிரதிமைகளைச் செய்த சிற்பிகள் குறைவுபட்ட மனித வடிவங்களையே பார்த்தவர்களானும், தமது உள்ளத் தேட்டத்தால் பரிபூரண சௌந்தரியத்தைக் கண்டுபிடித்து அதைக் கல்லிலே ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். இத்தன்மை கொண்ட மேலோர் நாம் நல்ல தொழிலாளிகள் என்பது மட்டுமே அன்றி வரபுமான் களென்றும், அருட்காட்சி பெற்றோரென்றும் சொல்லுகிறோம். கந்தர்வ லோகத்திலோ ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதத்திலே பரிபூரண சௌந்தரியம் உடையவர்களாய் இருப்பதால், இடமில்லாமல் போய்விடுகின்றது. நான் அங்கே கண்ட பிரதிமைகள் அளவற்ற வனப்போடு விளங்கன என்பது மெய்யே ஆகும். ஆனால் அவற்றை ஒத்த வனப்புடையவர்கள் ஆகவே அந்நாட்டு ஸ்திரீ புமான் களும் விளங்குகின்றார்கள்.....¹⁴

அதாவது, உள்ளதைக் காட்டிலும் அதிக ஒளியும் எழிலும் கூட்டிக் காட்டுவதே கலையின் அடிப்படை என்ற நுட்பத்தையே

பாரதி மேலே தெரிவித்துள்ளாள். அதற்கு ஏற்பவே, தேவமாதர்களை மேலும் எழிலுற இரவிவர்மன் ஓவியங்களில் வடித்துள்ளான் என்கிறான். இப்பொழுது, மீண்டும் இரவிவர்மன் பற்றிய பாடலுக்கு வருவோம்.

அரம்பை ஊர் வசிபோல் உள்ள
அமரமெல் வியலார் செவ்வி
திறம்பட வகுத்த எம்மான்
செய்தொழில் ஒப்பு நோக்க
விரும்பியே கொல்லாம் இன்று
விண்ணுல கடைந்து விட்டாய்
அரம்பையர் நின்கைச் செய்கைக்
கழிதல் அங் கறிவை திண்ணம்.¹⁵

இப்படியெல்லாம் இரவிவர்மன் விண்ணுலகெய்திய செய்திக்குக் காரணங்கள் கற்பித்துக் கொண்டு சற்று ஆறுதல் அடைய முற்படும் பாரதி, இக்காரணங்களின் மேற்பூச்சு நிலையை உணராதவனா என்ன? இவ்வலகில் பிறந்த எவரும் இறப்பது உண்மை என்ற நிலையாமையை அறியாதவனா பாரதி? ஒரு பெருமூச்சுடன் கவிதையை முடிக்கிறான் பாரதி.

காலவான் போக்கில் என்றும்
கழிகிலாப் பெருமை கொண்ட
கோலவான் தொழில்கள் செய்து
குலவிய பெரியோர் தாமும்
சீலவாழ் வகற்றி ஓர்நாள்
செத்திடல் உறுதி யாயின்
ஞானவாழ் வினது மாயம்
நவின்றிடற் கரிய தன்றோ.¹⁶

எப்படித் தொடங்கி எப்படி முடிகிறது கவிதை! இப்படி ஓர் இரங்கற்பா, இந்நூலாசிரியன் அறிந்த மட்டில் உலக இலக்கியம் எதிலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த இரங்கற்பாவில் இரங்கலே இல்லை; கண்ணீர் இல்லை; மாறாக ஒரு கம்பீரம் இருக்கிறது; கலையும் கவிதையும் கைகோத்து நடக்கும் காட்சி விரிகிறது. 'அழிதல் அங்கு அறிவை திண்ணம்' என்ற வரியில் இந்தக் கவிதையின் பாடுபொருளைப் பாடும் தகுதி பாடுவோனுக்கு உண்டு என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. இறுதியில் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சோடு நிலையாமை பேசப்படுகிறது.

‘காலவான் போக்கில்’ என்ற சொற்றொடர் நினைத்து நினைந்து போற்றுதற்குரியது. ஓர் ஆலமரம் சாய்ந்து விட்டது என்று சொல்லும் இரங்கற்பா இல்லை இது. பணி ஓய்வு பெற்றுச் செல்லும் மூத்த பணியாளர் ஒருவருக்கு, பணியில் இருக்கும் அவர் மேலதிகாரி ஒருவர் நிகழ்த்திய விடையாற்றி உரைபோல் அன்றோ இருக்கிறது! மாயமான ஞாலவாழ்வாம் சூறைக் காற்றில் வீழ்ந்துபடாமல் பிழைத்த ஒரு தென்னந்தோப்பில் இருந்து, ‘தென்னையின் கீற்றுச் சலசல என்றிடச் செய்து வரும்’ காற்றின் இசையல்லவா இந்தக் கவிதையில் கேட்கிறது!

தன்னுடைய இனம், நாடு, மொழி என்று தன்னைக் குறுக்கிக் கொள்ளாமல், தன் உடனடிச் சூழலையும், அதன் அவலங்களையும் மட்டும் பாடாமல், உலகில் நிலைபெற்ற அழகு மூலங்களை, அழகை, அவற்றைத் தான் அனுபவித்த நெகிழ்ச்சியைத் தன் பாடல்களில் ஒளிவீசச் செய்தான் பாரதி. அதனால்தான் அவன் உலக முன்னணிக் கவிஞர்களிடையே நிலையான ஓரிடத்தைப் பெற்றுவிட்டான். இயற்கை எழிலை அவன் நுகர்ந்த விதமும், அந்த நுகர்ச்சி இன்பத்தை நம்மோடு அவன் பகிர்ந்து கொள்ளும் நயமும் அவனுடைய ஒவ்வொரு கவிதையிலும் பளிச்சிடுகின்றன.

சூரியன் என்ற ஞாயிறும், நிலாவும் உலக எழிலின் நிலைக்களங்கள். அதனால் தான் ‘சூரிய சந்திரர் சாட்சியாக’ என்ற வழக்குப் பேச்சு நிலவுகிறது. இவற்றைப் பாரதி பலவாறாக அனுபவித்து, நம்மையும் அனுபவிக்கச் செய்கிறான்.

‘ஞாயிறு (ஸூர்ய ஸ்துதி)’ என்ற பாடலில் பாரதியின் கவிதைச் சுவை நன்கு வெளிப்படுகிறது.

இளங்காலைப் பொழுதில், ஞாயிறு எனப்படும் கதிரவன் கடலில் இருந்து உதிப்பது போல் நமக்கு அன்றாடம் காட்சி தருகிறான். உதித்து ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு உள்ளாகவே அவன் வானத்தில் ஏறி உச்சிக்குப் போக முனைகிறான். மலையில் ஏறும் வீரன் ஒருவன் இரும்புக் கொக்கியுள்ள இறுக்கமான கயிறு ஒன்றை மலை மீது வீசி எறிந்து, அக்கொக்கி ஒரு பாறையில் சிக்கிக் கொண்டதும், கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு மலையேறுவதை நாம் திரைப்படங்களிலாவது பார்த்திருக்கிறோம். அதே போலக் கதிரவன் தன் கதிர்களாகிய கயிறுகளை வானத்தில் வீசி எறிந்து, அக்கயிற்றுக் கதிர்களால் தன்னைப் பிணித்துக் கொண்டு கடலில் இருந்து வானில் ஏறுகிறானாம்.

மலை ஏறுபவன் கயிற்று நுனியில் கொக்கியிருக்கும்; அது மலையில் உள்ள ஒரு பாறையில் சிக்கிக் கொள்ளும்; அதனால், கயிற்றின் ஒரு முனை ஒரு நிலைப்பிடிமானத்தின் வயப்படுகிறது; எனவே மலையேறுவோன் மறுமுனையில் இருந்து ஏற முடிகிறது. ஆனால் வானத்தில் ஏது பாறை? அந்தரமாகிய வெட்ட வெளியில் வீசி எறியப்பட்ட கயிறு எப்படி விழாமல், நிலைப்படிமானமாய் நிற்கும்? கயிறு வித்தை என்பது பற்றியும், அதைச் செய்து காட்டிய பீதாம்பரம் என்பவரைப் பற்றியும் நாம் கேள்விப் பட்டுள்ளோம். அந்தரத்தில் கயிற்றை வீசி அதைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏறி அந்தரத்தில் நிற்கும் வித்தையே அது. அந்த வித்தையைத்தான் கதிரவன் தினமும் செய்கிறானோ? வேறு விதமாகக் கற்பனை செய்து பார்ப்போம். தரையில் அமர்ந்திருக்கும் ஒருவர், சட்டென்று எழுவதற்கு முற்படும் போது என்ன செய்வார்? தன் இருகைகளையும் தரையில் ஊன்றிக் கொண்டு ஓர் உந்துதல் தந்து எழுவார். அதே போலக் கடலில் இருந்து வானில் எழுவதற்கு முற்படும் கதிரவன், தன் கதிர்க்கரங்களை கடலின் மீது ஊன்றிக் கொண்டு, உந்தி எழுகிறானோ? கதிரவன் கடலில் உதித்து வானில் ஏறும் காட்சியைப் பலவாறாகக் கற்பனை செய்து கொள்ளத்தக்க வகையில் பாரதி அப்பாடலைத் தொடங்குகிறான்.

**கடலின் மீது கதிர்களை வீசிக்
கடுகி வான்மிசை ஏறுதி ஐயா
படரும் வான்ஒளி இன்பத்தைக் கண்டு
பாட்டுப் பாடி மகிழ்வன புட்கள்
உடல்ப ரந்த கடலுமித னுள்ளே
ஒவ்வோர் நுண்துளி யும்விழி யாகச்
கூடரும் நின்றான் வடிவை உட்கொண்டே
சுருதி பாடிப் புகழ்கின்ற திங்கே.¹⁷**

வானில் கதிரொளி படர்ந்ததும், அந்த ஒளியால் இன்பம் உண்டாகிறது; அதனால் பறவைகள் பாடுகின்றன. பறவைகள் மட்டுமா பாடுகின்றன? கடலும் பாடுகிறதே! அதுவும் மறை ஒதுவது போல், பண்நிலை மாறாமல் பாடுகிறதே! ஏதனால் கடல் பாடுகிறது? கடலில் எத்தனைத் துளிகள் உள்ளன? கணக்கற்ற துளிகள்; அதுவும், நுட்பமான, அளப்பதற்கு அரிய, மிகமிகச் சிறிய துளிகள்! அந்தத் துளி ஒவ்வொன்றும் ஒரு கண்ணாம்! அப்படிக்க் கணக்கற்ற கண்கள் கொண்டது கடலாம்!

கணக்கற்ற தன் கண்களில் ஒவ்வொரு கண்ணிலும் கதிரவனின் சுடர் வடிவத்தைக் கடல் உட்கொண்டு, அதனால் விளையும் பரவசத்தில் பாடல் இசைத்துக் கதிரவனைப் புகழ்கிறதாம்! மலைக்க வைக்கும் கற்பனை!

இவ்வாறு, பறவைகளும், கடலும் வாழ்த்திசைக்க எழும் கதிரவனிடம் பாரதி என்ன வேண்டுகிறாள் தெரியுமா? கடலைப் போலவே தன் உள்ளமும் எந்நேரமும் கதிரவனின் காலடியில் நின்று, தன் ஒவ்வொரு அணுவிலும் கதிரவனின் சுடர்மிக்க ஜோதியைச் சுமந்து கொண்டு, ஒளி நிறைந்ததாய் நன்று வாழக் கதிரவன் அருள் செய்ய வேண்டும் என்று பாரதி வேண்டுகிறாள். உள்ளத்தைக் கடல் என்று பலர் உருவகித்திருக்கலாம். ஆனால், கடலின் துளிகள் எல்லாம் கதிரொளியை ஏந்திச் சுமப்பது போல், உள்ளத்தின் அணுக்கள் எல்லாம் இயற்கை ஒளியின் சுடரைச் சுமந்திருக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் புதிது. வானத்தையே மன்றமாகக் கொண்டு உலகெலாம் வாழ நோக்கும் கதிர்க்கடவுளிடம் இப்படிப்பட்ட வேண்டுகோளை வைத்த முதற் கவிஞன் பாரதி என்றே தோன்றுகிறது.

**என்றன் உள்ளம் கடலினைப் போலே
எந்த நேரமும் நின்னடிக்கீழே
நின்று தன்னகத் தொவ்வோர் அணுவும்
நின்றன் ஜோதி நிறைந்தது ஆகி
நன்று வாழ்ந்திடச் செய்குவை ஐயா
ஞாயிற் றின்கண் ஒளிதரும் தேவா
மன்று வானிடைக் கொண்டுல கெல்லாம்
வாழ நோக்கிடும் வள்ளிய தேவா.¹⁸**

கதிரவன் இந்நிலத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்க்கிறானாம். ஒரு காதலன்தான் தன் காதலியை அப்படிப்பார்ப்பான். எனவே கதிரவனுக்கு நிலம் என்னும் நல்லாள் மேல் காதல் போலும். நிலமாகிய நங்கைக்கும் கதிரவனிடம் காதல் உள்ளது. இதில் ஐயம் இல்லை. கதிரவனைக் கண்டதுமே நிலநங்கையின் முகத்தில் புதிய புன்னகை அரும்புகிறதே, அதுவே சாட்சி. கதிரவனும் நிலமும் ஒன்றின் மீது ஒன்று காதல் கொண்டு தழுவிவாதல்தான் உயிர்க்குலங்கள் தோன்றின. அவர்களே ஆதித் தாய்தந்தையர். ஆதியும் பகவனும் அவர்களே! அவர்களுக்கு ஆயிரம் அஞ்சலிகள் என்று பாரதி தன் பாடலை நிறைவு செய்கிறாள்.

காதல் கொண்டனை போலும்மண் மீதே
கண்பிறழ் வின்றி நோக்குகின் றாயே
மாதர்ப் பூமியும் நின்மிசைக் காதல்
மண்டி னாள்இதில் ஐயம்ஒன் றில்லை
சோதி கண்ட முகத்தில் அவட்கே
தோன்று கின்ற புதுநகை என்னே
ஆதித் தாய்தந்தை நீவிர் உமக்கே
ஆயிரம் தரம் அஞ்சலி செய்வேன்.¹⁹

கதிரவனில் இருந்து பிரிந்து வந்த ஒரு பகுதிதானே புவிக்கோளம் ஆகிய நிலம்! அந்த நிலத்தில் கதிரொளி மேவுவதால்தானே உயிரினங்கள் தோன்ற வாய்ப்பு உண்டானது. இந்த விஞ்ஞான உண்மையை எப்படிக்க கவிதைக் கண்கொண்டு பார்த்துப் பரவசப்பட்டு, நம்மையும் பரவசத்தில் ஆழ்த்துகிறான், பாரதி! இடி, மழை, புயலில் இருந்து தன்னைக் காத்து வளர்க்கும் கதிரொளிக்கு இப்பாடல் மூலம் பிழைத்த தென்னந்தோப்பு அஞ்சலி செலுத்துகிறது. அத்துடன் தன்னைச் சுமந்திருக்கும் நிலமாகிய அன்னைக்கும் அது அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

பிழைத்த தென்னந்தோப்பில் ஒரு தென்னை மரம். காலைப் பொழுது. அந்தத் தென்னை மரத்தின் கிளையொன்றில் ஒரு காகம் வீற்றிருக்கிறது. அது சிந்தனையோடு இருக்கிறது; அதாவது, சுற்றுப்புறத்தில் லயித்த உணர்வோடு இருக்கிறது; வாணை முத்தமிடுகிறது; தென்னங்கீற்றைக் கொத்துகிறது; தென்கடலை நோக்குகிறது. தெற்கில் இருந்து காகக் கூட்டம் ஒன்று வருகிறது. அப்பொழுது ஒரு குருவியும், கிளியும் காகத்தின் அருகில் வந்தமர்ந்து காகக் கூட்டத்தின் வரவு பற்றியும், அதனால் அந்த ஒற்றைக் காகம் மகிழ்தல் பற்றியும் வினவுகின்றன. மன்றத்தைக் கண்ட மகிழ்ச்சி உண்டாவதாகச் சொல்கிறது ஒற்றைக் காகம். மேலும், காகக் கூட்டத்திற்குப் புதியதோர் அரசன் வந்திருப்பதையும், அந்தக் காக்காய் அரசன் கடவுளுக்கு நிகரான ஞானியாய் இருப்பதையும், அந்த அரசனால் தங்கள் துன்பம் எல்லாம் தீர்ந்து, பஞ்சம், போர் ஆகியவை இன்றித் தாங்கள் வாழ்வதையும் அந்த ஒற்றைக் காகம் சொல்கிறது. தென்னை மரத்தின் அருகிருக்கும் ஒரு மாடத்தில் அமர்ந்துள்ள ஓர் அன்னப்பறவையும் இந்தச்

செய்தியைக் கேட்டு, ஆமோதித்து, மன்னன் அறம்புரிந்தால் வையமெல்லாம் மாண்பு பெறும் எனக் கூறி ஒற்றுமையின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறது. உடனே மன்று கலைகிறது: பறவைகள் பறந்து செல்கின்றன.

இப்படி ஒரு காட்சியைத் தன் செல்வக் குழந்தை சகுந்தலாப் பாப்பாவுடன் சேர்ந்து ஒரு நாள் காலை கண்டதாகவும், அதை உலகம் அறிந்து கொள்ளுமாறு பாட்டாக்கியதாகவும், 'காலைப்பொழுது' என்ற பாடலில் பாரதி கூறுகிறான்.²⁰ பிழைத்த தென்னந்தோப்பு எவ்வளவு வளமானது! எப்படிப்பட்ட அமர கவிகளாகிய பறவைகள் வந்தமர்ந்து செல்லும் பேறு பெற்ற தோப்பு அது! அதில் கூடும் மன்றங்கள் சிறப்புமிக்கவை; இறைநெறி பிறழாத தலைமை கொண்டவை.

இப்படிப்பட்ட தென்னந்தோப்பில் நாமும் சற்று உலவி வரலாமே. அங்கே தென்னங்கீற்றுக்கள் சலசலக்கும் இசையில் நம்மை மறந்து லயிக்கலாமே! இந்தக் கவிதைத் தென்னந்தோப்பின் சிறப்பியல்பு என்ன? ஒன்றா, இரண்டா, எடுத்துச் சொல்ல! ஆனாலும், கவிதை அணிகலன்களுக்குள் உவமைக்கே முதலிடம் என்பார் உண்டே. எனவே இந்தக் கவிதைத் தோப்பில் எப்படிப்பட்ட உவமை மலர்கள் மணம் வீசுகின்றன என்பதைச் சற்றே ஆராய முற்படுவோம்.

உவமைகளை இரண்டு விதங்களாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, புறத்தோற்ற ஒப்புமையைப் புலப்படுத்தும் உவமைகள். இவற்றைப் புலப்பாட்டு உவமைகள் எனலாம். இன்னொரு விதமான உவமைகள் உண்டு. அவை இரண்டு பொருள்களுக்கிடையே உள்ள இயக்க ஒப்புமையை விளக்கும் உவமைகள். இவற்றைச் செயல்பாட்டு உவமைகள் அல்லது இயக்க உவமைகள் எனலாம். மூங்கில் போன்ற தோள்கள்; எள்பூ போன்ற நாசி; பால் போல் வெண்மை; ஆகியவையெல்லாம் புலப்பாட்டு உவமைகள். புலிபோல் பாய்ந்தான்; ஏறுபோல் நடையினான்; மந்திரம் போல் சொல்லின்பம்; அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன் போல் இயங்கும் தென்றல்; இவையெல்லாம் செயற்பாட்டு உவமைகள்.

செம்புலப்பெயல் நீர்போல

அன்புடை நெஞ்சம்தாம் கலந்தனவே²¹

இந்த இலக்கிய வரிகள் செயற்பாட்டு உவமைக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு.

இயங்காமல் கிடப்பதைக் கூட இயக்க உவமையால் அழகு செய்தான் கவிச்சக்ரவர்த்தி, 'சான்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதாவரி' என்ற இயக்க உவமை மிகவும் சிறப்பானது.

பாரதியின் இயக்க உவமைகள் வியக்கத்தக்கவை. சூதாட்டத்தில் தருமன் நாட்டை வைத்து இழந்த செயலைப் பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாரதி எப்படிப் பழிக்கிறான்.

கோயில் பூசை செய்வோர் - சிலையைக்
கொண்டு விறல் போலும்
வாயில் காத்து நிற்போன் - வீட்டை
வைத்திழத்தல் போலும்
ஆயி ரங்கள் ஆன - நீதி
அவை உணர்ந்த தருமன்
தேயம் வைத்தி ழந்தான் - சீச்சீ
சிறியார் செய்கை செய்தான்.22

மன்னன் என்பவன் நாட்டையும், நாட்டு மக்களையும் காப்பாற்றுவதற்காக நாட்டு மக்களால் நியமிக்கப்படும் ஒரு பணியாளர் என்பதை இந்த இயக்க உவமை எவ்வளவு தெளிவாக உணர்த்துகிறது. கோயிலுக்கும் சாரிக்கும் உள்ள தொடர்பையும் வீட்டுக்கும் வாயிற் காப்போனுக்கும் உள்ள தொடர்பையும் போன்றதே, நாட்டுக்கும் நாடாள்வோனுக்கும் உள்ள தொடர்பு அரசியல் பதவிகளில் இருப்பவர்கள் தாங்கள் மக்களால் நியமிக்கப்பட்ட பணியாட்களே என்ற உணர்வோடு செயல்பாட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!

'நல்லதோர் வீணை செய்தே' என்று தொடங்கும் பாடலில், பாரதி என்ன வேண்டுகிறான்:

விசையறு பந்தினைப்போல் - உள்ளம்
வேண்டிய படிசெலும் உடல்கேட்டேன்
நசையறு மனம் கேட்டேன் - நித்தம்
நவமெனச் சுடர்தரும் உயிர்கேட்டேன்²³

உடலுக்கு விசை கேட்கும் அவன் நசையறு மனம் கேட்கிறான்; அசைவறு மதி கேட்கிறான். எதற்கு விசை தேவையோ அதற்கு விசையும், எதற்கு அமைதி தேவையோ அதற்கு அமைதியும் மிகச் சரியாகக் கேட்கிறான் பாரதி. இயக்கமும் அமைதியும் உடனுவையும் பாங்கு இதில் வெளிப்படுகிறது.

‘எந்த நேரமும் நின்மையல் ஏறுதடி குறவள்ளி’ என்று தொடங்கும் காதல் சுவைமிக்க ஒரு பாட்டில், நல்ல உவமையொன்றைச் சொல்கிறான் பாரதி காதலியை விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் தனியே பல செயல்கள் காதலன் புரிவதுண்டாம். அவை வெறும் செயல்கள் மட்டுமில்லை, லீலைகள்! இருந்தாலும் காதலன் மனம் காதலயிடத்திலேயே நிலை கொண்டிருக்குமாம். எப்படித் தெரியுமா? ஒரு குளத்தில் தெப்பம் மிதந்து வரும் போது அது பல வட்டங்கள் இட்டபடி இங்குமங்குமாகத் தள்ளாடிச் சுழல்வதுண்டு என்றாலும், அத்தெப்பம் குளத்தைவிட்டு அகலாமல் இருக்கிறதே. அப்படி!

வட்டங்கள் இட்டும் குளம் அகலாத
மணிப்பெரும் தெப்பத்தைப் போலே - நினை
விட்டுவிட்டுப்பல லீலைகள் செய்தும்நின்
மேனி தனைவிடல் இன்றி.....24

இயக்க உவமையில் ஒரு வசதி உண்டு. தோற்றப்படாத பொருள்களுக்கும், அதாவது, உருவமற்ற பொருள்களுக்கும் உவமை சொல்ல முடிவதே அந்த வசதி. மனத்திற்கு உருவம் கிடையாது. ஆனாலும் அதன் இயக்கத்தை ஓரளவு படம் பிடித்துக் காட்ட முடியும். ‘மனம் எனும் பெண்ணே’ என்று தொடங்கும் ஒரு பாடலில், ‘மனத்தைப் பார்த்து பாரதி என்ன சொல்கிறான் தெரியுமா?’

அடிக்கடி மதுவினை அணுகிடும் வண்டுபோல்
பழமையாம் பொருளில் பிரித்துபோய் வீழ்வாய்
.....

பிணத்தினை விரும்பும் காக்கையே போல
அழுகுதல் சாதல் அஞ்சுதல் முதலிய
இழிபொருள் காணில் விரைந்ததில் இசைவாய்.²⁵

மதுவை அணுகும் வண்டும், பிணத்தை விரும்பும் காக்கையும் மன ஓட்டத்தின் அவலத்தை ஓரளவு படம் பிடித்துக் காட்ட உதவுகின்றன.

விட்டு விடுதலை ஆகிநிற்பாய் இந்தச்
சிட்டுக் குருவியைப் போல²⁶

இந்தப் பல்லவியோடு தொடங்கும் பாடலில் வாழ்வின் மெய்யியல் கோட்பாடுகளை ஒரு குருவியின் செயற்பாடுகள்

மூலம் பாரதி விவரிக்கிறான் என்பது அந்தப் பாடலை முழுதும் படித்தால் விளங்கும்.

காகம் கருப்பாக இருக்கிறது. இதில் என்ன வியப்பு? கற்கண்டு இனிக்கிறது. இதில் வியப்பதற்கென்ன இருக்கிறது? இந்தக் கூற்றுகள் நமக்கெல்லாம் விளங்குகின்றன அல்லவா? பாரதி ஒரு பாடலில் கேட்கிறான்: கதிரவன் ஒளிபெற்றான் என்று சொன்னால் அதில் 'ஆஹா' என்று வியக்க என்ன இருக்கிறது? அமுதம் சுவை கொண்டு திகழ்கிறது. அமரர்கள் இறவா வரம் பெற்றனர் என்றெல்லாம் சொன்னால் நாம் வியக்கவா செய்கிறோம்? அது போல, அகத்தியர்க்கு நிகரான உ.வே. சாமிநாதய்யருக்கு அரசு பட்டம் கொடுத்துப் பாராட்டியது என்பதில் வியக்கவோ, மகிழ்வோ என்ன இருக்கிறது? அவருக்கு விருது தரவில்லை என்றால் தான் வியக்கவேண்டும். இப்படி ஒரு செய்திக்கு வேறு சில செய்திகளைப் பட்டியல் போட்டு உவமை சொல்லும் நேர்த்தி இந்தக் கவிதையின் தனிச்சிறப்பு:

**செம்பரிதி ஒளிபெற்றான் பைந்நறவு சுவைபெற்றுத்
திகழ்ந்த தாங்கண்
உம்பரெலாம் இறவாமை பெற்றனர்என் ரெவரேகொல்
உவத்தல் செய்வார்
கும்பமுனி எனத்தோன்றும் சாமிநா தப்புலவன்
குறைவில் சீர்த்தி
பம்பலுறப் பெற்றனனேல் இதற்கென்கொல் பேருவகை
படைக்கின் றீரே.²⁷**

இன்னொரு பாட்டில் புலப்பாட்டு உவமை ஒன்றையே இயக்க உவமையாக விரிய வைத்து நம்மை வியக்க வைக்கிறான், பாரதி:

வேலவன் புருவம் வில் போன்றதாம்! இது புலப்பாட்டு உவமை தான். அந்த வில் போன்ற புருவத்தை வேலவன் வளைக்கிறானாம். அவன் அப்படித் தன் புருவத்தை வளைத்ததும், ஒரு மலை அங்கே பொடிப்பொடியாக நொறுங்கி விழுகிறதாம். வேலவன் புருவம் வில் போல தோன்றுவதுடன் நிற்பதில்லை. வில்லில் இருந்து புறப்படும் அம்பு ஒரு பொருளைத் தாக்கித் தகர்ப்பதைப் போல், அவன் புருவம் வளைந்ததும் அதிலிருந்து ஒரு சினக்கனல் சீறிப் புறப்பட்டு,

ஒரு மலையையே தாக்கித் தகர்க்கிறதாம்! எனவே, வேலவன் புருவம் வில் போல் தோன்றுவதோடு, வில் போலவே இயங்குகிறது என்றும் வியக்கிறான் பாரதி.

வில்லினை ஒத்த புருவம் வளைத்தனை வேலவா - அங்கோர் வெற்பு நெறுங்கிப் பொடிப்பொடியானது வேலவா²⁸

‘அவள் பார்வை நெருப்பைப் போல் உள்ளது’ என்று சொன்னால் அது ஒரு புலப்பாட்டு உவமை. துன்பங்கள் பஞ்சுப் பொதிபோல் உள்ளன என்றால் அது ஒரு புலப்பாட்டு உவமை. இவை இரண்டையும் சேர்த்துக் கூறினால் ஓர் இயக்கம் விளங்குகிறது. தீயின் முன் பஞ்சு எப்படிப் பொசுங்கிப் போகுமோ, அப்படி அவள் பார்வையின் முன் நம் துன்பங்கள் பொசுங்கியழியும் என்று சக்தியைப் பாடுகிறான், பாரதி:

**நெஞ்சுக்கு நீதியும் தோளுக்கு வாளும்
நிறைந்த சுடர்மணிப் பூண்
பஞ்சுக்கு நேர்பல துன்பங்க ளாம் இவள்
பார்வைக்கு நேர்பெரும் தீ.²⁹**

‘நெஞ்சுக்கு நீதியும் தோளுக்கு வாளும் நிறைந்த சுடர்மணிப்பூண்’ என்ற வரியை நமக்குப் புரியக் கூடிய ஒரு வாக்கியமாக மாற்றி அமைப்பது எளிதன்று. பராசக்தி, நெஞ்சுக்கு நீதியாகவும், தோளுக்கு வாளாகவும் விளங்குகிறாளா? அல்லது நெஞ்சில் தியையும் தோளில் நீ வாளையும் சுமக்கிறாளா? புரியவில்லையே. அறமும் வீரமும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் இணைகின்றன என்பது மட்டும் புரிகிறது. நிறைந்த சுடர்மணிகளை அவள் பூண்டிருக்கிறாளா? அல்லது, சுடர்மிக்க மணியுடைய பூணாக அவள் இருக்கிறாளா? புரியவில்லையே! கவிதை புரியத் தேவையில்லை. அது நமக்குள் புரியும் அனுபவத் தாக்குதல்தான் முக்கியம். ஐந்து பாடல்கள் கொண்ட இந்தக் கவிதையை ஒரு மந்திரமாகவே, இந்நூலாசிரியன் உள்படப் பலரும் கருதுகின்றனர்.

இயக்க உவமை என மேலே சொல்லப்பட்டதற்கு மிகச் சிறந்த எடுத்தக்காட்டு, பாரதியின் ‘போற்றி அகவல்’ என்ற செய்யுளில் காணப்படுகிறது. சக்தியாகிய பரம்பொருளைத் துதிக்கும் அச்செய்யுளில் ஓர் உவமை சொல்லப்படுகிறது. கடவுள் எப்படி எல்லாப் பொருள்களிலும் க்கமற் நிறைந்திருக்கிறான் தெரியுமா? நீக்கமற

**கனியிலே சுவையும் காற்றிலே இயக்கமும்
கலந்தாற் போலநீ அனைத்திலும் கலந்தாய்³⁰**

இப்படித்தான் சக்தியைத் துதிக்கிறான், பாரதி, கனி என்றாலே சுவையுடையது என்று பொருள். சுவை என்றால் என்ன? சுவை என்பது ஒரு பொருளில்லையே. சுவை என்றால் என்ன என்று விளக்கக் கனியை உண்டால் விளையும் இன்பம் என்று சுட்டிக்காட்டலாம் அன்றோ? கனியும், சுவையும் வேறு வேறில்லை. கனியே சுவையாய்ப் பயன்தருகிறது. காற்றும், அதன் இயக்கமும் வேறுவேறில்லை. காற்றே இயங்குகிறது. கனியை நாம் நாடி, எடுத்துப் புசித்தால் அது சுவைதரும். புசிக்கப்படும் வரை அது சுவைதரக் கூடியது; புசித்தபிறகே அது சுவையாகிறது. காற்று அப்படியில்லை. அது தானே இயங்குவது. நாம் அதை இயங்க வைக்கத் தேவையில்லை. உலக இயக்கத்தின் உள்ளுறைப் பொருளாய், அந்த இயக்கத்தின் அடிப்படையான அறிவொளியாய் இயங்குவதே பராசக்தி. அந்த இயக்கக் கூறான அறிவாக நம் ஒவ்வொருவர் உள்ளேயும், ஒவ்வோர் அணுவுள்ளும் இருந்து இயக்குவதும் அதே சக்திதான். ஆனால் அதன்மேல் நாட்டம் கொண்டு தேடி அதை நம்முள் கண்டறியும் போதுதான் சுவையாய், ஆனந்தமயமாய் அது நம்முள் நிறைந்தேயிருப்பது தெரியவருகிறது. காற்றில் இயக்கம் கலந்திருப்பதுபோல், பேரண்டம் முழுவதும் அறிவொளியின் இயக்கமாய்ப் பரவிக் கிடப்பதும் பராசக்தி. கனியில் சுவை கலந்திருப்பதுபோல், நம் ஒவ்வொருவருள்ளும், ஒவ்வோர் அணுவுள்ளும் அதே அறிவொளியின் ஒரு கூறாக ஒளிந்திருப்பதும் பராசக்தி, இவ்வளவு உண்மைகளும் மேற்சொன்ன உவமைகள் இரண்டிலும் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

காற்றில் இயக்கம் கலந்தாற் போல் அனைத்திலும் கலந்திருக்கும் சக்தி தன் இயக்கத்தைப் புயலாகவும் மாற்றி வாழ்வைச் சூறையாடும் போது, கனியில் சுவை போலவும் அவள் நம்முள் கலந்திருக்கும் உண்மையை மறவாமல், அச்சுவையை நாடினால், சூறையிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்துச் சளைகளைச் சுவைக்கலாம். அதைச் சுவைத்தால் தான், கீழ்வருமாறு பாடமுடியும்.

**இச்சுவை தவிர யான்போய்
இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்
அரங்கமா நகரு ளானே.³¹**

இந்தக் கனிச்சுவையே பக்திச் சுவை; அதுவே கவிதைச் சுவையுமாம். இந்தச் சுவையை அறிந்து கொண்டால்

சூறைக்காற்றைக் கூட நமக்கு வாகனமாக்கிக் கொள்ள முடியும் என்கிறான் பாரதி.

தென்னையின் கீற்றுச் சலசல வென்றிடச்
செய்துவரும் காற்றே
உன்னைக் குதிரைகொண் டேறித் திரியுமோர்
உள்ளம் படைத்துவிட்டோம்.³²

கவலைச் சமைகளை விட்டொழித்து மனம் வானில் பறந்து திரிய வேண்டும் என்கிறான் பாரதி:

தாரகை என்ற மணித்திரள் யாவையும்
சார்ந்திடப் போமனமே
ஈரச் சுவையதில் ஊறி வரும் அதில்
இன்புறு வாய்மனமே
சீர இரும்சுடர் மீனொடு வானத்துத்
திங்களை யும்சமைத்தே
ஓர்அழ காக விழுங்கிடும் உள்ளத்தை
ஒப்பதோர் செல்வம் உண்டோ.³³

இப்படிக் கவிதையில் ஆழ்ந்திருக்கும் மனம் சமையின்றி இருக்கும். எந்தச் சூறைக்காற்றிலும் விழாமல் தப்பிப் பிழைக்கும். வாழ்க பிழைத்த தென்னந்தோப்பு!

‘காற்று’ என்ற தலைப்பில் பாரதி எழுதியுள்ள உரைச் சித்திரத்துடன் இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்வதே பொருத்தம்: காற்றே, வா, மெதுவாக வா. ஜன்னல் கதவை அடித்து உடைத்து விடாதே. காயிதங்களை எல்லாம் எடுத்து விசிறி எறியாதே. அலமாரிப் புஸ்தகங்களைக் கீழே தள்ளி விடாதே. பார்த்தாயா? இதோ, தள்ளிவிட்டாய், புஸ்தகத்தின் ஏடுகளைக் கிழித்துவிட்டாய், மறுபடி மழையைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தாய். வலியிழந்த வற்றைத் தொல்லைப் படுத்தி வேடிக்கை பார்ப்பதிலே நீ மஹா ஸமர்த்தன். நொய்ந்த வீடு, நொய்ந்த கதவு, நொய்ந்த கூரை, நொய்ந்த மரம், நொய்ந்த உடல், நொய்ந்த உயிர், நொய்ந்த உள்ளம் - இவற்றைக் காற்றுத் தேவன் புடைத்து நொறுக்கிவிடுவான். சொன்னாலும் கேட்க மாட்டான். ஆதலால், மானிடரே வாருங்கள். வீடுகளைத் திண்மையுறக் கட்டுவோம். கதவுகளை

வலிமையுறச் சேர்ப்போம். உடலை உறுதிக்கொள்ளப்
பழகுவோம். உயிரை வலிமையுற நிறுத்துவோம்.
உள்ளத்தை உறுதி செய்வோம். இங்ஙனம் செய்தால்,
காற்று நமக்குத் தோழன் ஆகிவிடுவான். காற்று மெலிய
தீயை அவித்துவிடுவான்; வலிய தீயை வளர்ப்பான். அவன்
தோழமை நன்று. அவனை நித்தமும் வாழ்த்துகின்றோம்.³⁴

குறிப்புகள்

1. பக். 491, பாரதி பாடல்கள்: ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989, (இனி இந்தப் பதிப்பு 'ஆ பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்).
2. பக். 414, ஆ. பதிப்பு
3. பக். 414, ஆ. பதிப்பு
4. பக். 414 - 415, ஆ. பதிப்பு
5. பக். 415, ஆ. பதிப்பு
6. இந்தக் கவிதை பக். 112 - 119, ஆ. பதிப்பு
7. பக். 264, ஆ. பதிப்பு
8. பக். 668, ஆ. பதிப்பு
9. பக். 756, ஆ. பதிப்பு
10. பக். 34, ஆ. பதிப்பு
11. பக். 34, ஆ. பதிப்பு
12. பக். 3, கம். கழகம்
13. பக். 35, ஆ. பதிப்பு
14. ஞானரதம் பக். 30 - 31, பாரதியார் கதைகள், 1989, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை - (நாலாம் பதிப்பு).
15. பக். 35, ஆ. பதிப்பு
16. பக். 35, ஆ. பதிப்பு
17. பக். 672, ஆ. பதிப்பு
18. பக். 672, ஆ. பதிப்பு
19. பக். 672 - 673 ஆ. பதிப்பு
20. பக். 702 - 705 ஆ. பதிப்பு
21. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 40, சங்க இலக்கியம், தொகுதி 2, பக். 57, 1999, வர்த்தமான பதிப்பகம், சென்னை
22. பக். 269, ஆ. பதிப்பு

23. பக். 579, ஆ. பதிப்பு
24. பக். 696, ஆ. பதிப்பு
25. பக். 724, ஆ. பதிப்பு
26. பக். 730, ஆ. பதிப்பு
27. பக். 23, ஆ. பதிப்பு
28. பக். 648, ஆ. பதிப்பு
29. பக். 667, ஆ. பதிப்பு
30. பக். 664, ஆ. பதிப்பு
31. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்: திருமாலை - பாடல் எண். 873, நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், 1999, மலிவுப் பதிப்பு: ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பேரவை. சென்னை.
32. பக். 589, ஆ. பதிப்பு
33. பக். 588, ஆ. பதிப்பு
34. பக். 904 - 905, ஆ. பதிப்பு

அறம் பாட வந்த அறிஞன்

'என்றன் பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேணும்' என்று ஆசைப்பட்டவன் பாரதி. அறத்திலே அவனுக்கு இருந்த நாட்டமும், அறம் சிதைத்தோர் மேல் அவன் கொண்ட சீற்றமும், அவன் பாடல்களில் மிகுதியாக வெளிப்பட்டுள்ளன. இதை யாரும் மறுப்பதற்கு இல்லை. இதனால்தான் அவனுடைய தாசனார் அவனை, 'அறம்பாட வந்த அறிஞன்' என்றாரா?

அறத்தை நிலைநாட்டுதல் கவிஞனுடைய குறிக்கோள் இல்லை என்ற கருத்துடையோர் உண்டு. அறத்துக்கும். கவிதைக்கும் இன்றியமையாத தொடர்பு கிடையாது என்றும், கவிதையில் அறமும் வெளிப்படலாம் என்றும் சொல்பவர்கள் உண்டு. அறத்தொடர்பின்றி எந்தக் கவிதையும் முழுமை பெறுவதில்லை என்ற கருத்துடையோரும் உண்டு. இதில் பாரதியின் நிலை என்ன? சற்றே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே.

**யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் வள்ளுவர்போல்
இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலை உண்மைவெறும்
புகழ்ச்சி இல்லை!**

புலவர்களிலே தலைசிறந்த மூவரை அடையாளம் காட்டும் பாரதி, அது வெறும் புகழ்ச்சி மொழி இல்லை என்றும், உண்மை என்றும் உறுதி செய்கிறான். அப்படி அவனால் அடையாளம் காட்டப்பட்ட மூவருமே அறம் வலியுறுத்திய கவிஞர்கள்.

தாம் படைத்த முப்பால் நூலில் அறத்துக்கென்றே ஒரு பால் வகுத்தவர் திருவள்ளுவர்.

**அறத்தான் வருவதே இன்பம்மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல.²**

இப்படித் தெளிவாக அறத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறியவர் திருவள்ளுவர். இந்தக் குறளில் திருவள்ளுவர் அறத்தை வரையறுக்கவில்லை; இன்பத்தை வரையறுக்கிறார். ஒன்று இன்பமா, இல்லையா என்பதை எப்படிச் சோதித்து அறிவது?

அது மகிழ்ச்சியே ஏற்படுத்தினாலும், அறவழியில் வந்திருந்தால் தான் இன்பம்; இல்லாவிட்டால் அதை இன்பம் என்று கொள்ள வேண்டாம். ஆனால், இன்பம் தருவதே அறம் என்று குறன் சொல்லவில்லை. அறம், இன்பமும் தரலாம், துன்பமும் தரலாம். ஆனால் அறம் தவிர்த்து வேறேதுவும் இன்பம் தரவே முடியாது. இதுவே திருவள்ளுவரின் தீர்ப்பு.

இங்கோ அடிகள் தம் காப்பியத்தின் நோக்கத்தைத் தாமே அறிவித்துள்ளார்

**அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கநம்கூற்றாவதுஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுன்...³**

பொது அறம் தனிமனித அறம், இயற்கை அறம் இப்படி மூன்று விதமாக அறத்தைப் பகுத்துக்கொண்டு அறம் வலியுறுத்தவே காப்பியம் செய்தார் இளங்கோ அடிகள். மேற்கண்ட பாடலில் பொது அறமாவது 'அரசியல்' என்றும், தனியறமாவது 'அறம்' என்றும், இயற்கை அறமாவது 'ஊழ்' என்றும், குறிக்கப் படுகின்றன. 'அறத்தான் வருவதே இன்பம்' என்று குறளாசான் அறிவித்தார். இவ்வலக இன்பம் மட்டும் அன்றிப் பேரின்பம் எனப்படும் வீடுபேறு கூட அறத்தின் வழியே வரும் என்று கம்பர் விளக்கினார். தவவலிமையால் இராவணன் ப்ரும்மா, சிவன் ஆகிய கடவுளரின் காட்சி பெற்றபோது அவர்களிடம் வீடுபேறு வேண்டும் என்ற பெரிய வரம் கேட்டுப் பெறத்தொரியாமல், சாதாரண வரங்கள் கேட்டுவிடுகிறான். அப்படிப்பட்ட இராவணனுக்கு, வீடுபேற்றின் பெருமையை இராமனே நினைவுபடுத்துகிறான். அதுவும், போர்க்களத்தில், "பிறவிக் கானகத்தைக் கடப்பது எளிதன்று; அது அறத்தின் துணையோடு தான் இயலும்; அமரார்க்குக் கூட அறத்தின் துணையின்றி அது இயலாது; வீரத்தால் மட்டுமே அது இயலக் கூடியதன்று." இப்படி ஓர் அறிவுரையை இராமன், போர்க்களத்தில், ஆயுதம் இழந்து நிற்கும் இராவணனுக்கு வழங்குவதாகக் கம்பர் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்:

**அறத்தினால் அன்றி அமராக்கும் அருஞ்சமம் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது 4**

இப்படியாக, வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பர் ஆகிய மூவருமே அறம் வலியுறுத்திய புலவர்களே. அறத்தோடு முரண் பட்ட எதையும். எந்தப் புலவரும் சிறப்பித்ததாகச் சொல்ல முடியாது. 'எது அறம்?' என்ற கேள்விக்கான விடை பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருக்கக்கூடும், ஆனால், அறமா, அறத்துக்கு முரண்பட்ட செயலா என்ற கேள்விக்கான விடைபற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருக்க வாய்ப்பில்லை. அறத்துக்கு முரணான செயற்பாடு உடையவர்கள் கூடக் கருத்துப் போரில் அறத்தின் பக்கமே தாம் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வார்கள்.

அறம் என்பது என்ன? அறநூல்களில் பட்டியல் போடப்பட்டுள்ள செயல்களின் தொகுப்பே அறமா? மேலே மூன்று விதமாக இளங்கோ அடிகள் அறத்தைப் பகுத்துரைத்தார் என்று சொல்லப்பட்டதே, அந்த மூன்றில், அரசியல் அல்லது பொது அறம் என்ற இரண்டை மட்டுமே பலர் அறம் என்று கொள்ளக்கூடும் இயற்கை அறம் என்று மூன்றாவது வகையைச் சிலரே புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

கம்பராமாயணத்தில் ஒரு காட்சி.

கூனியின் தீய அறிவுரையால் கைகேயி மனம் திரிந்து, இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிடுமாறும், பரதனுக்கு முடிசூட்டுமாறும் தசரத மன்னனிடம் வரம்பெற்று விடுகிறான். தான் தந்த வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு, அரசியல் அறத்தில் தசரதன் தவறிவிடுகிறான். ராமன் காட்டுக்குப் புறப்படுகிறான். அவனோடு சீதையும் இலக்குவனும் மட்டுமா போகப் போகிறார்கள்? இல்லை. அவர்களுக்கு முன்னால் நடைபாவாடை விரித்துக் கொண்டே செல்லும் ஊழியன் போன்ற நடிப்புடன் விதி முன்செல்கிறதாம்; அரசனின் புறத்தே தொங்கும் நீண்ட துகிலைப் பின்புறம் தாங்கிச் செல்லும் ஊழியன் போல் தருமம் எனப்படும் அறம் இரங்கத்தக்க விதமாகப் பின்னால் செல்கிறதாம்! இழைக்கின்ற விதி முன்செல்கிறதாம்! தருமம் பின் இரங்கி ஏகுகிறதாம், காட்டுக்குப் போகுமுன் தாயிடம் விடைபெறச் செல்லும் ராமனை இப்படித்தான் கம்பர் சித்திரிக்கிறார்:

**குழைகின்ற கவரிஇன்றி கொற்றவெண் குடையும் இன்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன்செல்ல தருமம்பின் இரங்கி ஏக⁵**

முன்னால் பாதை இழைத்துக் கொண்டே செல்லும் விதியாகிய ஊழ்தான் இயற்கை அறம். பின்னால் இரக்கத்தோடு தொடர்ந்து வருவதுதான் உலகியல் அறம். இந்த உலகியல் அறமே, பொது அறம் என்றும் தனிமனித அறம் என்றும். மேலும் பகுக்கப்படும் உலகியல் அறம் என்பது மனிதனின் சிந்தனையில் வடிவமைக்கப்படுவது, ஊழ் என்ற இயற்கை அறம் மனிதனால் படைக்கப்படுவதில்லை. உலகைப் படைத்துக் காத்து அழிக்க வல்ல பராசக்தியின் இயக்க விதியே இயற்கை அறம். ஊழும், உலகியல் அறமும் சில நேரங்களில் முரண்பட்டு தோன்றக் கூடும். இந்த முரண்பாடைத் திருவள்ளுவர் பல குறட்பாக்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

**அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப்படும்.⁶**

**அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ றீர்ந்தான் இடை.⁷**

**இரந்தம் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடு உலகியற்றி யான்.⁸**

தீயவர் சிலர் செழிப்போடு வாழ்வதும், நல்லவர் பலர் நலிவற்று வாடுவதும் நினைக்கப் படும் என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். ஒருவன் பல்லக்குச் சமக்கிறான்; இன்னொருவன் அதில் அமர்ந்து கொண்டு செல்கிறான். அவர்களிடம் சென்று, 'இதுதான் அறத்தின் நெறி என்று சொல்லவேண்டாமே! மற்றவரிடம் பிச்சை எடுத்தத்தான் வாழ வேண்டும் என்ற நிலை ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டால் கூட, அந்தப் பழி இந்த உலகத்தை இயற்றியவனையே சாரும். அப்படி ஒரு நிலை ஏற்படுமாறு உலகை இயற்றியவன் கெடுக என்று சாபம் கொடுப்பதில் தவறில்லை. இப்படியெல்லாம் ஊழ்வினை - உலகியல் முரண்பாடு பற்றித் திருவள்ளுவர் பேசியுள்ளார்.

ஊழை விட வலிமையானது எதுவும் இல்லை, உலகியல் அறத்தை வகுக்கும் மனித அறிவு ஊழோடு மோதினால் ஊழே அந்த மோதலில் வென்று முந்தி நிற்கும்.

**ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்.⁹**

இப்படிச் சொல்லும் வள்ளுவர். அந்த ஊழ்வினையைக் கூட விடாமுயற்சியால் வெல்ல முடியும் என்கிறார்:

**ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்.¹⁰**

இந்த முரண்பாடு பாரதியின் சிந்தனையிலும் வெளிப் பட்டுள்ளது. அழகுத் தெய்வத்தைக் கண்டு, தான் உரையாடிய தாக அவன் அமைத்துள்ள பாடல் ஒன்றில், காலத்தின் விதி மனித அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டதோ என்று தான் வினவியதாகவும், காலமே அறிவுக்கோர் கருவி என்று அழகுத்தெய்வம் விடைசொன்னதாகவும் எழுதியுள்ளான்:

**காலத்தின் விதிமதியைக் கடந்திடுமோ என்றேன்
காலமே மதியினுக்கோர் கருவியாம் என்றாள்.¹¹**

மேலே கண்டவற்றில் இருந்து இரண்டு கருத்துக்கள் பெறப் படுகின்றன. துவண்டுபோகாமல் செய்யும் விடாமுயற்சியால் ஊழையும் வெற்றி கொள்ளலாம் என்ற முதல் கருத்தைத் திருவள்ளுவர் மூலமாக நாம் அறிகிறோம். ஊழை மதியால் வெல்லலாம் என்று திருவள்ளுவர் சொல்லவில்லை, முயற்சியால் தான் அதை எதிர்கொள்ள முடியும் என்றே சொல்கிறார். காலத்தின் விதியாகிய ஊழ் என்ற கருவியால்தான் மனித அறிவு, உலகியல் அறத்தை வகுத்துக் காத்து வருகிறது என்ற அடுத்த கருத்து பாரதியின் வரிகளில் இருந்து பெறப்படுகிறது. இந்த இரண்டு கருத்துக்களுமே மேலும் விளக்கப்பட வேண்டியவை.

இடும்பைக்கு இடும்பை படாத மன உறுதியோடு, தனக்கு வரும் துன்பங்களை எல்லாம் எதிர்கொண்டு, நம்பிக்கை இழக்காமல், விடாமுயற்சியில் ஈடுபட்டு வாழும் ஒருவன் ஊழையும் உப்பக்கம் காணமுடியும். திருவள்ளுவர் கருத்தை இப்படிப் புரிந்துகொள்வதில் தவறில்லையே? அப்படி உலைவின்றி முயற்சியைத் தொடரும் போதும் தாழாது முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். 'தன் நிலையில் தாழாமல்' என்று இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். 'ஊழ்' எனப்படும் இயற்கை அறத்தின் விதிப்படித் துன்பங்கள் நேரலாம். அந்தத் துன்பங்களைக் காரணம் காட்டி, நிலை தாழ்ந்து போய், உலகியல் அறத்துக்கு முரண்பாடான செயல்களில் ஈடுபடக் கூடாது. இதுதான் திருக்குறளின் அறக்கொள்கை என்று துணியலாம்.

ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை.¹²

மேற்கண்ட குறளும் இதைத்தானே வலியுறுத்துகிறது?

உலகியல் அறநெறி தவறாமல் வாழ்பவனுக்கும் துன்பங்கள் நேரலாம். அதற்கு 'ஊழ்' என்ற இயற்கை அறம் காரணமாக இருக்கும். ஆனால் 'ஊழ்' எனச் சொல்லிக் கொண்டு மனிதச் செயல்படுகளால் உலகியல் அறம் மீறப்படுவது ஏற்புடைய தன்று. அறநெறி தவறாத ஒருவனுக்குப் புற்றுநோய் வரக்கூடும். அதை 'ஊழ்' என்று மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்ட, தளராத முயற்சியோடும், அறம் தவறாத செம்மையோடும், அவன் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடலாம், ஆனால், மனிதனின் பேராசை, கவனக் குறைவு, போன்றவற்றால் ஒரு பெரிய ஆலையில் விஷவாயு எனப்படும் நச்சு வளிமம் கசிந்து, நூற்றுக் கணக்கானோரைக் கொன்றுவிட நோர்ந்தால், அதை 'ஊழ்' என்று எண்ணி எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும் என்றா திருவள்ளுவர் சொல்கிறார்?

ஒருவன் ஏழையாக இருப்பது, இன்னொருவன் செல்வந்தனாக இருப்பது ஊழன் நெறிப்படி அமைவதாக வைத்துக் கொண்டாலும், இந்த வேறுபாட்டைப் பயன்படுத்தச் செல்வந்தன் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு ஏழையைப் பல்லக்குத் தூக்க வைப்பது அறநெறி ஆகுமா?

ஒருவன் ஏழை, இன்னொருவன் செல்வந்தன் என்பது கூட ஊழின் விளைவில்லை என்பதே திருவள்ளுவரின் கருத்தாகத் தெரிகிறது, ஒருவன் பிச்சை எடுத்துத்தான் வாழமுடியும் என்ற நிலைமை ஒருக்கால் ஊழின் விளைவு என்றால், ஊழாகிய இயற்கை அறத்தை இயற்றியவனே கெட வேண்டும் என்று சாபம் இடுகின்றார் திருவள்ளுவர்.

இப்பொழுது பாரதியின் கருத்தோட்டத்தை நோக்குவோம்.

பசி, பட்டினி, பஞ்சம் இவற்றுக்கெல்லாம் ஊழ்வினை மேல் பழிபோடுவது சரியில்லை என்பதே பாரதியின் கருத்து. ஒரு தனிமனிதனுக்கு உணவில்லை என்ற நிலைக்கு மனிதனின் செயற்பாடுகளே காரணம் என்ற கருதியவன் அவன். தேனும் பாலுமாக ஓடிய வளம் மிகுந்த இந்திய நாட்டில் பஞ்சம் தலைவிரித்து ஆடுகிறதே என்று புலம்பினான் பாரதி:

**செந்தேனும் பாலும் தெவிட்டிநின்ற நாட்டினிலே
வந்தேதீப் பஞ்சம் மரபாகி விட்டதுவே
பொன்னும் மணியுமிகப் பொங்கிநின்ற இந்நாட்டில்
அன்னமின்றி நாளும் அழிவார்கள் எத்தனை போர்?**

இந்த நாட்டில் மைத்ரேயி ஒளவையார் போன்ற பெண்மணிகள் மறை சொன்ன மாண்புடையோராய் இருந்த காலம் போய்விட்டதே. இப்பொழுது பசிதீர்க்க வேண்டி வீதி பெருக்கும் தொழிலில் விலைக்குப் போய்விட்ட அடிமைகளாய் இந்தியப் பெண்மணிகள் ஆகிவிட்டார்களே. மாமுனிவர்கள் தோன்றிய நாட்டில் காழகரும், கள்வர்களும் நிறைந்து விட்டார்களே. இதையெல்லாம் ஊழ் என்று சொல்லி விட முடியுமா? அதே போல் உணவின்றி மனிதர்கள் சாவதற்கும் ஊழ் காரணமில்லை. இதைக் குறிக்கவே, இவற்றையெல்லாம் ஒரே நிரலில் வைத்துக் பாடினான் பாரதி.

**ஆதி மறைக்கீதம் அரிவையர்கள் சொன்னதுபோய்
வீதி பெருக்கும் விலையடிமை ஆயினரே!
செந்தேனும் பாலும் தெவிட்டிநின்ற நாட்டினிலே
வந்தேதீப் பஞ்சம் மரபாகி விட்டதுவே!
மாமுனிவர் தோன்றி மணம் உயர்ந்த நாட்டினிலே
காழகரும் பொய்யடிமைக் கள்வர்களும் சூழ்ந்தனரே!
பொன்னும் மணியுமிகப் பொங்கிநின்ற இந்நாட்டில்
அன்னமின்றி நாளும் அழிவார்கள் எத்தனைபோர்?'¹³**

பாரதி இந்தப் பாட்டை முடிக்கவில்லை, 'இன்னும் வரும்' என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு முடிக்காமல் விட்டுவிட்டான், ஆனால், பஞ்சமும், பட்டினியும், சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளும் அறத்திலிருந்து மனிதர்கள் தவறுவதன் விளைவுகளே என்பது மட்டும் தெளிவாகிறது. குடிக்க கஞ்சிக் கூட இல்லாமல் இந்தியாவில் பலத் ஏழைகளாய் இருந்தார்கள், தாங்கள் இப்படி இருக்க என்ன காரணம் என்று சிந்திக்கும் ஆற்றல் கூட இன்றி அவர்கள் இருந்ததைக் கண்டுதான் தன நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை என்று பாரதி வேதனைப்பட்டான்:

**நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே - இதை
நினைந்து நினைந்தினும் வெறுக்குதில்லையே
கஞ்சி குடிப்பதற்கில்லாம் - அதன்**

காரணங்கள் இவையெனும் அறிவுமில்லார்
 பஞ்சமோ பஞ்சம் என்றே - நிதம்
 பரிதவித் தேயிர் துடிதுடித்துத்
 துஞ்சி மடிகின்றாரே - இவர்
 துயர்களைத் தீர்க்கவோர் வழியில்லையே.¹⁴

எனவே, ஊழ்வினை என்ற பெயரால், மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும் திமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள மறுத்தவன், பாரதி, திருவள்ளுவரைப் பின் பற்றியே தன் அறக்கொள்கையை அவன் வகுத்துக் கொண்டான். இயற்கை அறம் என்னு சொல்லி மனித அத்துமீறல்களை ஏற்கவோ, பொறுத்துக் கொள்ளவோ அவன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. எந்தக் காரணத்தைக் காட்டியும் அறம் மீறப்படுவதை ஆதரிக்காதவன் பாரதி.

அறம்ஒன் றேதரும் மெய்யின்பம் என்றநல்
 அறிஞர் தம்மை அனுதினம் போற்றுவேன்¹⁵

என்று பாரதி சொல்கிறான். ‘அறத்தான் வருவதே இன்பம்’ என்ற குறள் நேறியையே அவன் இங்குக் குறிப்பிடுகிறான். “அறிஞர்” எனக் குறிப்பிட்டது திருவள்ளுவரையே என்ற குறிப்பு மேற்கண்ட பாடலின் மூலத்தில் காணப்படகிறது. அறம் கவிர்ந்த மற்றவற்றை விரும்பியதால், தான் பட்ட பாட்டினைக் கூறி, அறத்தையே இளைஞர்கள் துணைக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்கிறான்.

அறம்ஒன் றேதரும் மெய்யின்பம் என்றநல்
 அறிஞர் தம்மை அனுதினம் போற்றுவேன்
 பிற விரும்பி உலகினில் யான்பட்ட
 பீழை எத்தனைக் கோடி! நினைக்கவும்
 திறன் அழிந்தென் மனம்உடை வெய்துமால்
 தேசத் துள்ள இளைஞர் அறிமினோ!
 அறம்ஒன் றேதரும் மெய்யின்பம் ஆதலால்
 அறனை யேதுனை என்றுகொண் டுய்திரால்¹⁶

இயற்கை அறத்துக்கும், மனிதன் இயற்றும் அறத்துக்கும் முரண்பாடு இருக்க முடியாது; இருக்கவே கூடாது. இதுதான் பாரதியின் கருத்து தனி ஒருவனுக்கு உணவு இல்லாமற் போனால் உலகையே அழித்துவி, ண்டும் என்ற ஆவேசத்துக்கு இந்தக் கருத்தே அடிப்படை. உலகம்

அறஉலகமாக இருக்கவும் இயங்கவும் இயற்கை வகுத்த இயக்க விதியே ஊழ் என்று பாரதி கருதினான். காலத்தின் விதியாகிய ஊழ், மதியின் கருவி என்று அழகுத் தெய்வம் மூலம் அவன் சொல்வதற்கு இதுதானே பொருள்?

பாரதிக்கு அறத்திலே பற்றுண்டா என்று கேள்வியே எழமுடியாது. அவனுடைய அறப்பற்று ஐயத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனால் பாரதியின் கவிதைக்கும், அறத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றிச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இது பற்றி அவன் என்ன சொல்கிறான் என்று நோக்குவோம்:

**நாட்டு மக்கள் பிணியும் வறுமையும்
நையப் பாடென் றொருதெய்வம் கூறுமே
கூட்டி மானுடச் சாதியை ஒன்றெனக்
கொண்டு வையம் முழுதும் பயனுறப்
பாட்டி லேயறம் காட்டெனும் ஓர்தெய்வம்
பண்ணில் இன்பமும் கற்பனை விந்தையும்
ஊட்டி எங்கும் உவகை பெருகிட
ஓங்கும் இன்கவி ஒதெனும் வேறொன்றே.¹⁷**

இதற்கு முந்தி வரம் பாட்டில் மனிதர்கள் தன்னிடம் கேட்கும் கவிதைகள் பற்றிக் கூறிவிட்டு, இந்தப் பாட்டில் தெய்வங்கள் தன்னிடம் என்னென்ன கவிதைகள் கேட்கின்றன என்ற பாரதி கூறுகிறான் மனிதர்கள், கதைகள் பலசொல்லி, அவற்றைச் செய்யுள் வடிவில் அமைத்துத்தரச் சொல்வார்களாம்; பலவித மக்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் கவிதை நாடகங்கள் கேட்பார்களாம்; ஆனால் தெய்வங்கள் கேட்கும் கவிதைகள் என்னென்ன? மக்கள் பிணியும் வறுமையும் தீர்ந்து போகவைக்கும் பாடல்; மானுடச் சாதி ஒரே இனம் என்று நெறியை உணர்த்தி, உலகம் பயனடையுமாறு அறவழி காட்டும் பாடல்; இனிய அசை வியக்கத்தக்க கற்பனைகள் ஆகியவற்றோடு எங்கும் இன்பம் பொங்குமாறு செய்யும் இனிய பாடல்; இப்படியொல்லாம் தெய்வங்கள் கேட்கின்றனவாம்! மனிதர்கள் கேட்கும் பாடல் வகைகளை அவனுடைய இதயம் ஒதுக்கிவிடுகிறது. காலை, மாலை, எந்த நரமும் பராசக்தியின் இன்பத்தைப் பாடவே அவன் இதயம் விழுகிறது; அதைத் தவிர வேறெதையும் வேண்டியலத தெய்வங்களின் கோரிக்கையை அப்படி ஒதுக்கிட முடியாது. எனவே அவற்றின்

வேண்டுகோள்களை நிறைவேற்ற முனைந்து மக்கள் நலத்திற்கும், அவர்கள் மேன்மைக்கும், பாட்டின் மூலம் இன்பம் எங்கும் பரவச் செய்வதற்கும், இசையின் களிப்பைக் கூட்டுவதற்கும் பாட அவன் முயல்கிறான். ஆனால் அவன் அப்படி எல்லாம்பாட எண்ணித் தன்னுள் இருக்கும் கவிதை ஊற்றான வாணியை வேண்டும் போதெல்லாம்; அவன் கவிதைகள் யாவும் தனக்கே வேண்டுமென்று பராசக்தி குரல் கொடுத்து யாக்கிக்கிறாளாம்!

மழையைப் பாடப் போனால் பராசக்தி! காற்றைப் பாட வாயெடுத்தால் பராசக்தி! தன் சொல் எதையும் வேறிடம் செல்லவிடாமல் தன்பால் ஈர்க்கிறாளாம் பராசக்தி! சரி, அவளையே பாடலாம் என்றால், அதுவும் எளிதிற் கைகூட விட மாட்டேன் என்கிறாள். சொல்லுக்குள் எளிதில் சிக்குவாளா பராசக்தி? பிறகு வேறு என்னதான் செய்வது? இருட்டுக்குள் மிகப்பெரிய சுடர் இருப்பதைக் கண்டு விட்டால் அவள் வடிவம் புலனாகும்! கல்லுக்குள் அறிவு ஒளி கண்டுவிடும் நேரத்தில், நிலலாமல் ஓடும் கால வெள்ளத்தை ஒரு கணம் நிறுத்திப் பார்க்கும் கணத்தில், புல்லில் பனித்துளிகள் அணிவகுத்திருக்கும் அழகு கண்டு மெய்மறந்து போகும் கணத்தில், இந்தப் புவியிலேயே பராசக்தி தோன்றுவாள் என்று உறுதிகூறித் தன் கவிதையைப் பாரதி நிறைவு செய்கிறாள்.

**சொல்லி னுக்கெளி தாகவும் நின்றிடாள்
சொல்லை வேறிடம் செல்ல வழிவிடாள்
அல்லி னுக்குள் பெரும்சுடர் காண்பவா
அன்னை சக்தியின் மேனி நலம்கண்டார்
கல்லி னுக்குள் அறிவொளி காணும்கால்
கால வெள்ளத்தி லேநிலை காணும்கால்
புல்லி னில்வயி ர்ப்படை காணும்கால்
பூத லத்தில் பராசக்தி தோன்றுடே.¹⁸**

அப்படியானல் பரதி அறம் பாடுவதை விடப் பராசக்தியைப் பற்றிய பக்திக் கவிதைகள் எழுதுவதிலேயே அதிக நாட்டம் கொண்டவன் என்று சொல்வதா? பிறகு ஏன், அவனுடைய தாசனர், புதிய அறம்பாட வந்த அறிஞன் என்று அவனை வியக்கிறார்? அவன் அப்படி என்ன புதிய அறம் பாடினார்? இது பற்றி, பாரதிதாசன் சொல்வதைப் பார்ப்போம்:

**முனைமுகத்து நில்லேல் - முதியவள் சொல்லிது
முனையிலே முகத்துநில் - பாரதி முழக்கிது
மீதூண் விரும்பேல் - மாதுரைத்தாள் இது
ஊண்மிக விரும்பு - என உரைத்தான் பாரதி.¹⁹**

ஒளவை கூறியதற்கு எதிரான கருத்துகள் பலவற்றைத் தன் புதிய ஆத்திசூடியில் பாரதி கூறியுள்ளாள். இது மறுக்க முடியாத உண்மை.

'அறம்செய விரும்பு' என்று தொடங்குகிறாள் ஒளவை மூதாட்டி பாரதியோ, அறம் செய்வதெல்லாம் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் முதலில் அச்சத்தை விட்டுவிடு என்கிறாள்

அச்சம் தவிர்²⁰

எல்லாருக்கும் பொதுவான அறநெறிகளைத் தன் ஆத்திசூடியில் ஒளவை பாடினாள். ஆனால் பாரதியோ தன் புதிய ஆத்திசூடியைக் குழந்தைகளுக்காகவே படைத்தாள். குழந்தைகளுக்கு, என்னென்ன சொல்லித்தர வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் தன் புதிய ஆத்திசூடியில் பாரதி சொல்கிறாள், ஒளவை மூதாட்டியுடன் பாரதிக்கு ஏதோ கருத்து வேறுபாடோ என்று நினைக்க வேண்டியது இல்லை. ஒளவையைப் பெரிதும் மதித்தவன் பாரதி. தன் கட்டுரை ஒன்றில் அவன் ஒளவையைப் பற்றி எழுதியுள்ள வரிகள் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கவை:

ஒளவையார் வெறுமே நூலாசிரியர் மட்டுமல்லர், அவர் காலத்திலேயே அவர் ராஜ நீதியில் மிகவும் வல்லவரென்று தமிழ்நாட்டு மன்னர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்று ராஜாங்கத் தூதில் நியமனம் பெற்றிருக்கிறார். மேலும் அவர் சிறந்த ஆத்ம ஞானி; யோகசித்தியால், உடம்பை முதுமை, நோவு சாவுகளுக்கு இரையாகாமல் நெடுங்காலம் காப்பாற்றி வந்தார்.....

'தமிழ் நாட்டின் மற்றச் செல்வங்களை யெல்லாம் இழந்துவிடப் பிரியமா? ஒளவையின் நூல்களை இழந்துவிடப் பிரியமா?' என்று நம்மிடம் யாரேனும்

கேட்பார்களாயின், 'மற்றச் செல்வங்களை யெல்லாம் 'பறிகொடுக்க நேர்ந்தாலும் பெரிதில்லை. அவற்றைத் தமிழ்நாடு மீட்டும் சமைத்துக் கொள் வல்லது. ஓளவைப்பிராட்டியின் நூல்களை இழக்க ஒருபோதும் சம்மதப்படமாட்டோம், அது மீட்டும் சமைத்துக் கொள்ள முடியாத தனிப்பெருஞ் செல்வம்' என்று நாம் மறுமொழி உரைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம், தமிழ் நாட்டு நாகரிகத்துக்கு அத்தனை பெரும் செல்வமாகவும், இத்தனை ஒளி சான்ற வாடா விளக்காவும் தனிப் பேரடையாளமாகவும் தமிழ் மாதொருத்தியின் நூல்கள் விளங்குவது நமது நாட்டுக்கு ஸ்திரீகளுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி தரத்தக்கதொரு செய்தியன்றோ?'²¹

உலகில் மிகவும் பழமையானது அறம், ஆனால் இடைக்காலத்தில் சடங்குகளின் பெயரால் அறம் திரிபடைந்து, வீழ்ச்சிக்கு உள்ளானது. சடங்குகளைப் புறந்தள்ளி உண்மை அறச்சுடரை உயர்த்திப் பிடிக்கும் துணிவு அற்றவர்களாகவே இடைக்காலத்தில் மக்கள் இருந்தனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புகூட அப்படி ஒரு நிலை ஆங்காங்கே இருக்கதான் செய்தது. அப்பொழுதெல்லாம் அந்தந்த இடங்களில், புத்தர் , மஹாவீரர், ஏசுநாதர் போன்ற இறைதூதுவர்கள் தோன்றிச் சடங்குகளையும் மதச் சமூகங்களையும் சாடி, உண்மை நெறியை உலகுக்கு உணர்த்தினர். உண்மையை வெகு எளிதில், வெகுவிரைவில் மறந்துவிடும் பேற்றினை மனிதன் எப்படித்தான் பெற்றானோ தெரியவில்லை. மீண்டும் கடந்த ஐநூறு ஆண்டுகளாகச் சடங்குகள் உயிர்த்தெழுந்து, உண்மைக்குத் திரைபோட்டு, உலகை இருட்டில் மூழ்கச் செய்தன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புகூட இப்படி நடந்த போது, தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அப்படி நடக்காமல், உண்மையின்பால் பற்றுமிக்க புலவர்கள் தோன்றிப் பாடியிள்ளன திருவள்ளுவர் உலகப் பொதுமறை தந்தருளிய காலமே அது. ஆனால் கடந்த ஐநூறு ஆண்டுகளில் படர்ந்த இருள் தமிழ்நாட்டையும் விட்டு வைக்கவில்லை. அது உலகளாவிய இருளாகவே இருந்தது. அந்த இருட்டை விரட்ட முனைந்தோர் இருட்டுக்கே பலியான

துயரத்தையே வரலாறு கூறுகிறது. புவிக் கோளத்தைக் கிதிர்வன் சுற்றி வருவதாகக் கொள்ளப்பட்ட புவிமையக் கோட்பாட்டை மறுத்துக் கதிர்மையக் கோட்பாட்டை நிறுவ முயன்ற ப்ரூனோ என்ற அறிவியல் வல்லுநரும், உண்மையான ஆன்மநெறி காட்ட முனைந்த ஜோன் ஆஃப் ஆர்க் என்ற பெண்மணியும் உயிரோடு எரிக்கப் பட்டனர், சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில்தன் ராஜராம் மோஹன்ராய், விவேகானந்தர், வள்ளலார் போன்ற சுடர்கள் இந்தியாவில் முளைத்தெழுந்து இந்த இருட்டை விரட்ட உதவினார்கள் அவர்கள் நிறுவ முனைந்த அறத்தைத் தன் பாடல்களில் வடித்தான், பாரதி. இதனாலும் அவனைப் புதிய அறம்பாட வந்த அறிஞன் என்று சொல்லலாம். இதைத்தான் பாரதிதாசன் குறிப்பிடுகிறார்:

. புதிய

அறம்பாட வந்த அறிஞன் நாட்டிற்

படரும் சாதிப் படைக்கு மருந்து

மண்டும் மதங்கள் அண்டா நெருப்பவன்.²²

பெண்களை ஆண்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் அடிமை களாகவே கருதிவந்த பல நூற்றாண்டு வழக்கத்தை எதிர்த்து முதற்குரல் கொடுத்த கவிஞன் பாரதி. இது பற்றித் தனிக் கட்டுரை ஒன்றே இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளதால், இங்கே இக்கருத்து மேலும் விரிவு செய்யப்படத் தேவையில்லை.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பாரதி பாடிய புதிய அறம் கற்பு என்பது ஏதோ பெண்களுக்கு மட்டுமே இடப்பட்ட தளை என்ற பழங்கருத்தைச் சாடி, ஆண்களுக்கும் அது தேவை என்ற புதிய அறத்தை உலகிலேயே முதலில் பாடிய கவிஞன் பாரதிதான் என்பது இந்நூலாசிரியனின் துணிபு.

**வீரமில்லா மனிதர்சொலும் வார்த்தை கண்டீர்
விடுதலையாம் காதலெனில் பொய்மைக் காதல்
சோரரைப்போல் ஆண்மக்கள் புவியின்மீது
சுவைமிக்க பெண்மைநலம் உண்ணு கின்றார்
காரணம்தான் யாதெனிலே ஆண்கள் எல்லாம்
களவிற்பம் விரும்புகின்றார் கற்பே மேல் என்றா)**

ஈரமின்றி எப்போதும் உபதே சங்கள்
எடுத்தெடுத்துப் பெண்களிடம் இயம்புவாரே!

ஆணெல்லாம் கற்பைவிட்டுத் தவறுசெய்தால்
அப்போது பெண்மையும்கற் பழிந்தி டாதோ
நாணற்ற வார்த்தையன்றோ வீட்டைச் சுட்டால்
நலமான சுரையும்தான் எரிந்தி டாதோ
பேணுமொரு காதலினை வேண்டி அன்றோ
பெண்மக்கள் கற்பநிலை பிறழ கின்றார்
காணுகின்ற காட்சியெலாம் மறைந்து வைத்துக்
கற்புக்கற் பென்றுலகோர் கதைக்கின் றாரே.²³

இன்னும் தெளிவாக இன்னோர் இடத்தில் பாரதி சொல்கிறான்.

கற்பு நிலையென்று சொல்லவந் தார்இரு
கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம். ²⁴

இந்தக் கருத்தே, பாரதி உலகுக்குக் தந்த புதிய அறம் என்பதில்
ஐயம் உண்டோ?

பாரதியின் பாடல்களில் அறஉணர்வு மேலோங்கி இருப்பதை
யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், கவிதை பற்றி ஒரு தவறான
கருத்து உருவாகியிருப்பதையும், அந்தக் கருத்துக்குச் சான்றாகப்
பாரதியைச் சிலர் காட்ட முற்படுவதையும் இந்த இடத்தில்
சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. தெய்வங்களைப் பாடியது
போதும். இயற்கை இன்பங்களை இசைத்தது போதும்.
மனிதனைப் பாடு. மனித அவலங்களைச் சாடு, தீமைகளைக்
கடுமையாக வார்த்தைகளால் கடிந்து, விரட்டு, வானம், கடல்,
காதல், அழகு ஆகியவை இனிமேல் பாடுபொருள்களாக
அமைய வேண்டாம், நோய், பிணி, அழுக்கு, அவலம்
போன்றவற்றையே பாடு இப்படி ஓர் ஆவேசம்
கவிஞர்களைப் பிடித்து ஆட்டுகிறது. இது சரியா, எது சரி
என்பதை முடிவு செய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமில்லை.
பாரதியின் கவிதைகள் மேற்சொன்ன ஆவேசத்துக்கு எடுத்துக்
காட்டுகளா என்பதே இக்கட்டுரையின் ஆய்வுப் பொருள்.

பாரதியே சொல்லியிருப்பதை ஏற்றுக் கொண்டால் அவன்
எதைப் பாட எண்ணினாலும், எதைப் பாடினாலும், அவனையும்
அவன் பாடலையும் ஆட்கொண்டு, பாடுபொருளாய் மேலோங்கி
எழுவவள் பராசக்தியே நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவேண்டும்
என்று அவன் பாடினாலும், எல்லாரும் மேன்மை பெற வேண்டும்
என்று பாடினாலும், பாட்டிலே இன்பத்தையும் இசையிலே

களிப்பையும் கூட்டினாலும், மழை, காற்று, புயல், மின்னல் என்று எதைப் பாட முனைந்தாலும் முன்னிற்பவள் பராசக்தியே. இவை அனைத்திலும் பராசக்தியையே கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடி, அவளுக்கு வாழ்த்துகளாகவே தன் கவிதைகள் அனைத்தையும் பாரதி படைத்தான். ரஷ்யப் புரட்சி கூட அவள் கருணைப் பார்வையால் நடந்ததென்று கூவினான். அந்தப் பராசக்தியே விரியும் வானவெளி என்றான். அவளே 'ஆதிப் பரம்பொருளின் ஊக்கம்' என்றான்.

இவ்வாறு பக்தி என்ற பேருணர்வே பாரதி பாடல்களுக்கு கெல்லாம் அடிப்படை அதே போல் அவன் பாடல்களிலெல்லாம் பக்தி உணர்வே வெளிப்பாடாகிறது. நாட்டில் விடுதலை உணர்வைப் பரப்பிய குற்றத்திற்காக,

**வாட்டி உன்னை மடக்கிச் சிறைக்குள்ளே
மாட்டுவேன் - வலி காட்டுவேன்**

என்று வ.உ.சியைப் பார்த்துச் சொல்லும் வின்சு துரைக்கு வ.உ.சி.யின் மறுமொழி என்பதாக பாரதி அமைத்துள்ள பாடலின் நிறைவு வரிகள் பக்தி உணர்வையே வெளிப்படுத்துகின்றன:

**சதையைத் துண்டுதுண் டாக்கினும் உன் எண்ணம்
சாயுமா - ஜீவன் -ஓயுமோ
இதயத் துள்ளே இலங்கு மஹாபக்தி
ஏகுமோ - நெஞ்சம் - வேகுமோ²⁵**

அதே போல் 'என்று தணியும் இந்த சுதந்திர தாகம்' என்ற பாடல் கூடக் கண்ணனிடம் முறையீடாகவே அமைந்துள்ளது. அதில் வரும் நிறைவு வரிகள் இங்கே நோக்கத்தக்கவை.

**அஞ்சல்என் றருள்செயும் கடமையில் லாயோ
ஆரிய நீயிம்நின் அறம்மறம்ந தாயோ
வெஞ்செயல் அரக்கரை வீட்டிடு வோனே
வீர சிகாமணி ஆரியர் கோனே.²⁶**

பாரதி நாட்டையே பராசக்தியாகக் கண்டான் பாரதி. 'முப்பது காடி முகமுடையாள்' என்று பாரதி தேவியைப் பாடுபவன் அப்பாட்டின் இறுத் வரிகளில், 'வெண்மை வளர்இம் யாசலன் தந்த விறல்மகளாமெங்கள் தாய்' என்றும் அவளைக் குறிப்பிடகிறான். இமவான் மகளாம் பாரதியும் பாரதி தேவியும் அவன் நோக்கில் வேறுவேறில்லை.

'தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம்' என்று சர்வேசனிமடம கேட்கும் பாடலை அவன் எப்படி நிறைவு செய்கிறான் என்று பார்ப்போம்.

**நீயும் அறமும் நிலைத்திருத்தல் மெய்யானால்
ஓயும்முனார் எங்களுக்கிவ் ஓர்வரம்நீ நல்குதியே.²⁷**

சுதந்திரத்தைக் கூட ஒரு தேவிவடிவம் கொண்டதாக உருவகித்து கொண்டு பாரதி வணங்குகிறாள்.

**இதன்தரு மனையின் நீங்கி இடர்மிகு சிறைப்பட் டாலும்
பதம்திரு இரண்டும் மாறிப் பழிமிகுத் திழிவுற் றாலும்
விதம்தரு கோடி இன்னல் வினைந்தெனை அழித்திட்
டாலும் சுதந்திரத் தேவி நின்னைத தொழுதிடல் மறக்கி
லேனே.²⁸**

விடுதலை பெற்றுவிட்டதாக பாரதி அமைத்த 'ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே' என்ற பாடல் நிறைவு பெறும் வரிகளும் இங்கே நோக்கத்தக்கவை:

**பூமியில் எவர்க்கும்இனி
அடிமைசெய்யோம் - பரி
பூரணனுக் கேஅடிமை
செய்து வாழ்வோம்.²⁹**

தெய்வங்களுக்கு மட்டுமே பாடப்பட்டு வந்த திருப்பள்ளி எழுச்சி என்ற பாட்டு வகையில் பாரதி அன்றையையப் பாடிய கவிஞன். முதற்கவிஞன், பாரதி தானே! அதில் வரும் இரண்டு வரிகளை இங்கே நோக்குவோம்:

**நிருதர்கள் நடுக்குறச் சூல்கரத் தேற்றாய்
நிராமலை யேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.³⁰**

பாப்பாப் பாட்டை நிறைவு செய்யும் போது கூட, அவன் என்ன சொல்கிறான் பார்ப்போம்:

**உயிர்களிடத்தில் அன்பு வேணும் - தெய்வம்
உண்மை என்று தானறிதல் வேணும்³¹**

சமுதாய நீதிகளை எடுத்துச் சொல்லும் முரசு பாட்டில் கூட, எடுத்த எடப்பிலேயே அவன் சொல்வது என்ன?

**ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன் - எனக்
குண்மை தெரிந்தது சொல்வேன்
சீருக்கெல் லாம் முதல் ஆகும் - ஒரு
தெய்வம் துணைசெய்ய வேண்டும்³²**

புதுமைப் பெண்ணைப் பாடும் போதும் அவன் பராசக்தியையே நினைக்கிறான்.

**ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி அன்னைநல்
அருளி னால்ஒரு கன்னிகை ஆகியே**

**தேற்றி உண்மைகள் கூறிட வந்திட்டாள்
செல்வம் யாவினும் மேல்செல்வம் எய்தினோம்³³**

பகைவனுக்கருள் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லும் பாடலை அவன் எப்படி நிறைவு செய்கிறான்?

**தின்ன வரும்புலி தன்னையும் அன்பொடு
சிந்தையில் போற்றிடுவாய் - நன்னெஞ்சே
அன்னை பராசக்தி அவ்வுரு வாயினள்
அவளைக் கும்பிடுவாய்³⁴**

மாநிலம் பயனுற வாழவேண்டும் என்று சிவசக்தியிடம் வேண்டிக்கொள்ளும் போது அவன் இன்னொன்றும் கேட்கிறான்:

**தசையினைத் தீசடினும் - சிவ
சத்தியைப் பாடும்நல் அகம்கேட்டேன்³⁵**

இன்னும் வளர்த்தத் தேவையில்லை. பாரதியின் எந்தப் பாடலைத் தொட்டாலும் பக்திச் சுவையே மேலெழும். 'பக்தி' என்ற சொல் ஏதோ ஓர் உருவத்தை வழிபாடு செய்வது என்ற குறுகிய பொருளில் இங்கே பயன்படுத்தப் படவில்லை. எதில் ஓர் ஆழமான ஈடுபாடு இருந்தாலும் அது பக்தியே. இந்த ஈடுபாடு வடிவங்களுக்கும் குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட பேருண்மையாகிய இறைமையின்பால் ஏற்படுவது மிக உயர்ந்த நிலை. மிக உயர்ந்த நிலைக்கு நம்மை அழைத்துச் சென்று, அனுபவிக்க வைப்பதுதானே உயர்ந்த கவிதை?

இப்படியெல்லாம் சொல்வதால் பாரதி அறச்சார்பு இல்லாத கவிஞன் என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியதில்லை. அவனுடைய தெய்வபக்தி கூட உலகுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற வேட்கையையே முன் நிறுத்துகிறது. உலகெலாம் தழைக்க, மக்களெல்லாரும் அமைதியாக வாழப், புல் பூண்டு, செடிகள் கூட இன்பக் களியில் இருக்க, பாரதி வேண்டினான்:

**மண்மீ துள்ள மக்கள் பறவைகள்
விலங்குகள் பூச்சிகள் புற்பூண்டு மரங்கள்
யாவுமென் வினையால் இடும்பை தீர்ந்தே
இன்பமுற் றன்புடன் இணங்கி வாழ்ந்திடவே
செய்தல் வேண்டும் தேவ தேவா.³⁶**

கவிதைச் சொற்களுக்கு மந்திர வலிமை உண்டு என்பது பாரதியின் கருத்து. 'மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம்' என்றான் பாரதி, 'உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்' என்ற வரியின் விளக்கமாகவே,

‘வேத ரிஷிகளின் கதை’ என்ற தன் படைப்பில், அவன் பின்வருவமாறு எழுதுகிறான்:

ஆம்! உயர்ந்த கவிதையின் நெறியே அது. கவியின் இஷ்ட தேவதை அல்லது இஷ்ட சித்தி, இஷ்ட தர்மம், இஷ்ட சுகம் - இதனுடைய காந்தி அவனுமைய உள்ளத்திலே வீசும், அந்த ஒளி பாட்டிலே தெரியும். உயர்ந்த கவிதையின் நெறி அது...³⁷

நல்ல நெறிகளைப் பாட்டியலிட்டு காட்டும் போதனைச் செய்யுள்கள் எல்லாம் நல்ல கவிதைகளாகிவிடுமா? சமுதாய முறைகேடுகளைச் சித்தரிக்கவோ அல்லது திட்டித் தீர்க்கவோ செய்யும் செய்யுள்கள் எல்லாம் நல்ல கவிதைகளாகுமா? இவையெல்லாம் எதையோ சொல்லும் படைப்புகள். ஆனால் கவிதைகளோ ஏதோ ஒரு மாற்றத்தைச் செய்துகாட்டும் படைப்பு.

தீயென்றால் காடெரியத் தேன்என்றால் பூமகிழ வாய்நின்ற பேரருளே வாக்கு.³⁸

இது கவிஞர் ரமணனின் தீர்ப்பு. அப்படிப்பட்ட நல்வாக்காக அமைவதே கவிதை. ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம் என்று ஆடுவோமே என்று பாரதி பாடினான். அப்படியே அது நடந்தது.

காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான் காஞ்சியில் கேட்பதற்கொர் கருவி செய்வோம்³⁹

அவன் கனவு மெய்யானதே. அதே போல் அவன் கண்டபடியே சந்திர மண்டலத்து இயல் கண்டு தெளிந்ததோமே! அவன் கவிதைகள் மாற்றம் விளைவிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவை. இன்னும் பொதுவாகச் சொல்லப் போனால், அறிவுக்கு எதையாவது புரிய வைக்க வேண்டிய உரைநடை போலன்றி, அனுபவ மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வல்லதே கவிதை என்ற கொள்கையோ பாரதியின் கவிதைகளில் இருந்து பெறப்படுகிறது. அனுபவ மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வல்லதே கவிதை என்பதை ஏற்றக் கொண்ட பாரதி, தன் கவிதைகள் மூலம் மக்களை உயர்ந்த அனுபவ நிலைகளுக்குக் கூட்டிச் செல்லவும், அதன் மூலம் உலகையே உயரிய நிலைக்கு ஏற்றம் பெறச் செய்யவும் விழைந்தான் என்பது வெளிப்படை. அதனால்தான் அவன் தன் பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும் என்று விரும்பினான்.

எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியர் திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.⁴⁰

இந்தக் குறளுக்கு ஏற்ப, உள்ளூவதெல்லாம் உயர்வாகவே எண்ணினான் பாரதி. தீமைகளை வசைபாடுவதால் மட்டும் நன்மை விளையாது; தீமைகள் ஒழிந்து நன்மை மலர வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடிப்பு வானவெளி எங்கும் அதிரச் செய்ய வெண்டும். அந்தத் துடிப்பு இன்னும் பல மனங்களை ஆட்கோண்டு, மெய்யாகவே உலகில் தீமைகள் விலகவும் நன்மை மலரவும் வழிவகுக்கும். அதனால்தான் உலகத்தில் உள்ள புல், பூண்டு, மரங்கள், விலங்குகள் எல்லாம் கூட இடும்மை தீர்த்து, இன்புற்று, இயைந்து வாழ வேண்டும் என்ற தன் பேராவலையும், வாழ்த்தையும் ஞான ஆகாசத்தின் நடுவே நின்று அவன் கூறுகிறான். வானத்திலே, நல்ல எண்ண விதைகளைத் தூவும் மஹாகவிகள் வரிசையில், அதனால்தான் பாரதி இடம் பெறுகிறான். வசைபாடுதல் என்ற பொருளில் அறம்பாட வந்தவன் இல்லை, பாரதி. தன் கவிதைகளால் உலகை வாழ்த்தி வாழ்விக்க வந்த மஹாகவி அவன். இயற்கை அறத்தையே உருவாக்கும் எண்ண விதைகள் எந்த உயர்ந்த நிலையிலே துளிர்க்கின்றனவோ, அந்த உயரத்துக்கே சென்று, உலகியல் அறத்தோடு முரண்படாத வண்ணம் இயற்கை அறம் அமைய வேண்டும் என்ற எண்ண விதையைத் தூவியவன் பாரதி. அவலங்களைச் சாடும் வசைக்கவிதைகள் மட்டுமே சமுதாய உணர்வுள்ள கவிதைகள் என்ற கருத்துக்கு இனியும், பாரதியை மேற்கோள் காட்டலாமா? தீர்ப்புரைக்க வேண்டியவர், நீங்கள்.

குறிப்புகள்

1. பக். 527, பாரதி பாடல்கள்: ஆய்வுப் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989(இனி இந்தப் பதிப்பு 'ஆ பதிப்பு' என்றே குறிக்கப்படும்)
2. திருக்குறள், 39
3. பதிகம், வரிகள் 55-60, சிலப்பதிகாரம், மூலமும் உரையும், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, எட்டாம் பதிப்பு, 2000
4. பக் 1141, கம்பராமாயணம், 1983, கம்பன் கழகம், சென்னை, (இந்தப் பதிப்பு இனி 'கம். கழகம்' என்றே சுருக்கமாகக் குறிக்கப்படும்)
5. பக். 271, கம். கழகம்
6. திருக்குறள், 169
7. திருக்குறள், 37
8. திருக்குறள், 1062
9. திருக்குறள், 380
10. திருக்குறள், 620
11. பக். 595 ஆ பதிப்பு

12. திருக்குறள், 656
13. பக். 28-29 ஆ பதிப்பு
14. பக். 134 ஆ பதிப்பு
15. பக். 188, ஆ பதிப்பு
16. பக். 188, ஆ பதிப்பு
17. பக். 591 - 592 ஆ பதிப்பு
18. பக். 593 ஆ பதிப்பு
19. பக் 189, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் கவிதைகள், 1995 ஸ்ரீ
செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை.
20. பக். 326 ஆ பதிப்பு
21. பக் 124 - 125, பாரதியார் கட்டுரைகள், 4ஆம் பதிப்பு. 1997
பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை
22. பக். 186, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் கவிதைகள் (மேலே காண்க)
23. பக். 787-789 ஆ பதிப்பு
24. பக். 732 ஆ பதிப்பு
25. பக். 91, ஆ பதிப்பு
26. பக். 93, ஆ பதிப்பு
27. பக். 107 ஆ பதிப்பு
28. பக். 147 ஆ பதிப்பு
29. பக். 160 ஆ பதிப்பு
30. பக். 166 ஆ பதிப்பு
31. பக். 409 ஆ பதிப்பு
32. பக். 484 ஆ பதிப்பு
33. பக். 570 ஆ பதிப்பு
34. பக். 572 ஆ பதிப்பு
35. பக். 579 - 580 ஆ பதிப்பு
36. பக். 508 ஆ பதிப்பு
37. பக். 528 ஆ பதிப்பு
38. குறள் 155, அருட்குறள், ரமணன், 1996 ஆனந்த ஜோதி, சென்னை
39. பக். 525 ஆ பதிப்பு
40. திருக்குறள், 666

தீக்குள் விரலை வைத்தால்

உலகம் என்பது வெறும் பொருட்குவைகளின் தொகுப்பு மட்டும் இல்லை; பொருள்களும் உயிரினங்களும் சேர்ந்த தொகுதி கூட இல்லை; உயிர்க்கக் துடிக்கும் அதிர்வுகளாலே அமையப் பெற்று, ஆங்காங்கே உயிர்த்துக் கிளர்ந்து, கிளர்ச்சி இழந்து, மேலும் மேலும் உயிர்த்துடிப்புகளை ஒளிபெறச் செய்யும் முனைப்பில் ஓயாமல் ஈடுபடும் ஓர் ஓய்ந்த நடனம் அது. அந்த நடனத்தின் அசைவுகளில் ஒலிக்கும் இசையோடு இயைந்த உள்ளத் துடிப்புகளே உன்னத இலக்கியங்களாக வெளிப்படுகின்றன. அந்த இசையின் போக்கையே தங்கள் உள்ளத் துடிப்புகளுக்கு ஏற்ப மாற்றும் ஆற்றல் கொண்டோரே மஹாகவிகள்.

நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்
நேர்ப்பட வைத்தாங்கே
குலாவும் அமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
கோல வெறிபடைத்தோம்
உலாவும் மனச்சிறு புள்ளினை எங்கணும்
ஒட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்
பலாவின் கனிச்சுவை வண்டியில் ஓர்வண்டு
பாடுவ தும்வியப்போ¹

இந்தக் கவிதையில் பாரதி என்ன சொல்கிறான்? ஏதோ இனம்புரியாத ஒரு குதூகலத்தில் சிறகடித்துப் பறக்கும் வேகத்தை இந்தக் கவிதையைப் படிக்கும் போது நம்மால் சற்றே உணரமுடிகிறது. அதற்குமேல், இக்கவிதையின் அர்த்தத்தை அறிவுச் சாதனத்தின் மூலம் புரிந்து கொள்ள நம்மால் முடிய வில்லை. அறிவு அதை அணுகும் போதே, தான் அறிவுக்காக இல்லை என்பது போல் இக்கவிதை நழுவி விடுகிறது. அறிவைச் சற்றே அடக்கி வைத்துவிட்டுப் படித்தால், மீண்டும் மீண்டும் உரக்கப் பாடினால், நம் உணர்வுகள் எல்லாம் மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடும் பேரின்ப நிலையில் ஓரிரு கணங்கள் திளகைதிருந்து மீண்டன என்பதைக் காலம் கடந்தேனும் ஒருவாறு நினைவு கூர முடியும். அந்த நிலையை எப்படிப்

பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்வது என்று தெரியாமல், தக்க சொல் கிடைக்காமல் தடுமாறும் போது சிந்தையில் ஒரு சொல் மின்னலெனப் பளிச்சிடும். அதுவே 'கோலவெறி!'

பூதஉடல் அல்லது திட்பஉடலின் இயக்கங்களை நெறிப்படுத்தி ஆளும் நுட்பஉடல் ஒவ்வொருவர்க்கும் உண்டாம். அந்த நுட்ப உடலில் மூன்று நுட்பமான நாடிகள் உண்டாம். இரண்டு புறங்களில் இருப்பவை சந்திர, சூரிய நாடிகளாம். நடுவில் உள்ளதோ சுழுமுனையாம். சுழுமுனை என்பது சந்திர, சூரிய நாடிகளில் உயிரோட்டம் சீர்மை நிலையில் ஒருமித்திருக்கும் ஒரு நிலைப்பாடே சுழுமுனை என்றும் கொள்ள வாய்ப்புண்டாம். அப்படி ஒரு சீர்மை நிலை உண்டாக்க எளிய வழி, திட்ப உடலில் ஓடும் மூச்சுக் காற்றின் ஓட்டத்தைச் சீர்கதியாக நிலை நிறுத்துவது தானாம். திட்ப உடலில் மூச்சு சீர்கதியில் நிலைப்பட்டால், நுட்ப உடலில் உயிரோட்டம் சமச் சீர்மை உற்றுச் சுழுமுனையில் நிலைப்படுமாம். அதுபோலவே, நுட்ப உடலில் உயிரோட்டம் சுழுமுனையில் நிலைப்பட்டால், திட்ப உடலில், மூச்சு சீர்கதியில் இயங்குமாம். இப்படியெல்லாம் சித்தர்கள் மறைமுகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்களாம். ஒரு வேளை, நிலாவையும், வானத்து மீனாகிய சூரியனையும், காற்றையும் நேர்ப்பட வைத்தல் என்றால், உயிரோட்டத்தின் கதியைச் சந்திர, சூரிய நாடிகளில் சமச்சீர்மையில் நிறுத்திச் சுழுமுனையில் நிலைப்படுத்துதலோ? அப்படிச் சுழுமுனையில் கதியை நிறுத்திப் பழகினால் மரணத்தை வெல்லலாமாமே! அதாவது, ம்ருத்யு என்ற மரணத்தை வெல்லக் கூடிய அம்ருத நிலை அதுதானாமே! அதுதான், அமுதக் குழம்பைக் குடித்தலோ? போதும், தலைசுற்றுகிறது. இப்படியெல்லாம் அர்த்தம் சொல்ல முனைவதைக் காட்டிலும், இக்கவிதை வரிகளைப் படிக்கப் படிக்கத் தோன்றும் பரவசம் எளிமை மிக்கது; இனிமையானதும் கூட.

'தீ சுடும்' என்பதைச் சொற்களால் விளக்கிப் புரிய வைப்பதைக் காட்டிலும், தீயைத் தொடவைத்துப் புரிய வைப்பது எளிமையானது. தீக்குள் விரலை வைத்தபோதும் கண்ணனைத் தீண்டுமின்பம் பெற்ற அனுபவத்தைச் சொற்களால் புரியவைக்க முடியுமா?

தீண்டச் சொல்லி வரவேற்கும் தீயைச் சொற்களில் மூட்டி, அதற்குள் கண்ணனைக் கட்டிப் போட்டு வைக்கும் மாயம்

மஹாகவிகளுக்கு மட்டுமே கைகூடும். தீயில் இறங்கிச் சுவைக்கத் தயாராகும் துணிவைத் தரக் கூடிய ஓசை நடனத்தை மஹாகவிகளே உருவாக்க முடியும். தீயில் இறங்கத் தயாராகுங்கள். திரை விலகட்டும்.

'இது என்ன தீ? அதைவிட்டு விலகித் தொலைவில் நின்றால் சுகுகிறது. அதனருகில் நெருங்கி விட்டால் குளிர்ச்சியாக உள்ளதே! இந்த அதிசயத் தீயை இந்தப் பெண் எங்கே பெற்றாள்?' இப்படி பெருமூச்சு விடும் காதலனாகப் பேசுகிறார் திருவள்ளுவர்.

நீங்கின் தெறுஉம் குறுகுங்கால் தண்ணென்னும் தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்²

தீயிலே குளிர்காய நினைப்பவன் தீக்கு மிகவும் அருகில் செல்லலாமா? சற்றே விலகி இருக்க வேண்டும். மிகவும்விலகி நின்றாலும் பயனில்லை, அகலாமலும், அதிகம் அணுகாமலும் தீக்காய வேண்டும். அரசனோடு தொடர்பு கொள்வதும் அப்படித்தான். அகலாது, அணுகாது இருக்க வேண்டும். ஓர் அமைச்சராக அறிவுரை வழங்குபவரும் திருவள்ளுவரே:

அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல இகல்வேந்த ரோடு தொடர்பு.³

தன் கணவன் செய்யாத குற்றத்திற்காக மரண தண்டனை பெற்று மடிந்தும் சினத்தோடு கண்ணகி தன் ஒருமுலை திருகிரு எறிய அவள் முன் நெருப்புத் தேவன் தோன்றிய காட்சியை இளங்கோ அடிகள் எப்படிச் சொல்கிறார்!

மட்டார் மறுகின் மணிமுலையை வட்டித்து விட்டாள் எறிந்தாள் விளங்கிழையாள் வட்டித்த நீல நிறத்துத் திரிசெக்கர் வார்சடைப் பால்புரை வெள் எயிற்றுப் பார்ப்பனக் கோலத்து மாலை எறியங்கி வானவன் தான்தோன்றி

.....⁴

நீல நிறம் உடையவன்(ஒரு வேளை திருமாலோ!) செம்மை நிறம் கொண்ட வார்சடையோன் (சரிதான், சிவன் போலும்); பால்போல் வெண்பற்கள் தோன்றச் சிரிக்கும் அந்தண வடிவினன்(ஓஹோ, ப்ரும்மாதான்); யாரிவன்? அக்கினித் தேவன்! ஆம், நெருப்புத் தெய்வம்! மயக்கத்தை அழிக்கும்

வானவன்! இப்படித்தான் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் இளங்கோ அடிகள்.

நீரும் நெருப்பும் பகை என்பார்களே! நெருப்பை நீர் அவித்து விடுமே! அப்படியிருக்க நீரே தீப்பற்றி எரியக் கூடுமா? கூடுமாமே! அதுவும் சிறிய குவளையில் உள்ள நீரோ, கிணற்று நீரோ இல்லை; பொங்கியோடும் ஆற்று வெள்ளமே தீப்பட்டதாமே! எப்படி? ஆற்றில் அரக்கு நிற ஆம்பல் மலர்கள் இடையின்றி நிரம்பிப் பூத்துக் குலுங்கும் காட்சிதான் வெள்ளம் தீப்பட்டது போல் தென்பட்டதாம். யாருக்கு? பறவைகளுக்கு, வெள்ளமே தீப்பற்றி எரிகிறது போலும் என்று நினைத்துப் பறவைகள் அச்சத்தோடு தம் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றத் தங்கள் கைச்சிறகுகளால் குஞ்சுகளை அணைத்துக் கொள்ளும் காட்சியைத்தான் ஒரு புலவர் முத்தொள்ளியிரத்தில் இப்படி விவரித்துள்ளார்.

**அள்ளற்பழனத் தரக்காம்பல் வாயவிழ
வெள்ளம்தீப் பட்ட தென் வெரீஇ -புள்ளினம்தம்
கைச்சிறகால் பார்ப்பொடுக்கும் கவ்வை உடைத்தரோ
நச்சிலைவேல் கோக்கோதை நாடு.⁵**

கடல் கடந்து இலங்கை சென்று, இராவணனைக் கொன்று, இலங்கையில் சிறையிருந்த செல்வியைச் சிறைமீட்ட இராமன், சீதையை ஏற்க மறுக்கிறான். அவள் கற்பை நிலைநாட்டச் சீதை முன் வர இராமனின் கட்டளைப்படி இலக்குவன் தீமுட்ட, அதில் சீதை இறங்குகிறாள், மனத்தாலோ, வாக்காலோ தான் மாசு பெற்றிருந்தால் தன்னைச் சினந்து சுடுமாறு தீச்செல்வனை வேண்டியபடி அவள் அத்தீயில் பாய, அட்டா, என்ன வியப்பு! நெருப்புக்கு முன் பஞ்ச வெந்தமிதல் போல், சீதையின் கற்புக் கனலில் தீயே எரிந்து தீய்கிறதாம். வெந்து, எரிந்த உடலோடு நெருப்புத் தேவன் சீதையைச் சுமந்து வந்து இராமனைத் தொழுகிறானாம். இது கண்டும் தீச்செல்வன் உரை கேட்டும், இராமன் மனம் மாறி, நெருப்புத் தேவனுக்கொரு சான்றிதழ் தருகிறான். 'உலகத்துக்கே அழிவில்லாத சாட்சி நீ' என்பதே அச்சான்றிதழ் இதுதான் கம்பசித்திரம்.⁶

அதே சூழல் அதே பாத்திரங்கள், ஆனால் பார்ப்பவர் கம்பர் இல்லை. மாறாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆவேசக் கவிஞன், ரமணன்:

நிலையற்ற மனம்போல் தீ கிளம்பலாயிற்று
கீழ்த்திசை யெழுத்து மேற்றிசை வரையிலும்
கிழித்துச் சென்றிடும் தீ - அமுதக்
கிரண மெனப்பல கிளைஞர் நெஞ்சிற்
கிளைர்ந்தெழுந்திடும் தீ
ஏழ்த்திசை யெங்கு மிலங்கிடு முயிரு
கியக்கம் தந்திடும் தீ - பனி
இமயத் தினிலுறை ஈசன் நெற்றியில்
இருந்து சுடர் விடும் தீ
ஊழியி லெழுந்திவ் வலகை யவாவும்
உயிரைக் குடிக்கும் தீ - எவர்
உத்தம ராயினும் உலுத்தராயினும்
உடலைப் புசிக்கும் தீ
ஆழிப் பரல்போல் விண்ணிற் பரந்த
அண்டக் கோளத் தீ
ஆவியி னுள்ளும் தாவிப் பொசுக்கும்
அந்தோ விதியெனும் தீ
மேழி பிடித்திடம் மேனிலை யாளர்
மேனியெ ழுந்திடும் தீ - பகை
மேட்டி லெழுந்துடல் கூட்டை விடுத்திடும்
மேலோர் நெஞ்சத் தீ
பாழில் விந்தை பயிலும் கோரப்
பயிரவி நடனத் தீ - தில்லைப்
படகையில் நடிக்கும் பழையோன் கையில்
பந்தா யெழுந்த தீ
கடலைக் குடித்து மலையைப் பெசக்கும்
கவிதைப் பொறியெனும் தீ - நெஞ்சிற்
கடுந்தாகம் எழுந்தாடும் பேய்போல்
கண்ணிற் பறக்கும் தீ - அந்தச்
சுடலைக் கிடையில் நடனம் இடுகிற
சுந்தர வதனத் தீ - சின்னக்
குத்து விளக்கில் குழந்தை போலே
குந்தி யிருக்கும் தீ
கலம்ப கங்களும் கடுத்த வங்களும்

கவர்ந்து வந்திடும் தீ - மறவர்
 கண்ணிற் சிவந்து விண்ணிற் கிளர்ந்து
 கருணை பாலிக்கும் தீ
 நிலம் விசும்புநீர் காற்றொலாமுளரை
 நிறுத்தி வாழ்த்திடும் தீ - ஒரு
 நிமிடம் பரவிய கதிரில் சுழன்று
 நர்த்தனம் செய்திடும் தீ⁷

முன்போர் யுகத்தில் திரிபுரம் எரிக்க விரிசடைக் கடவுள் ஏவியது ஒரு தீ. பிறகோர் யுகத்தில் ராமதூதனாய்ச் சென்ற அனுமன் இலங்கை நகரையே தீக்கிரையாக்க ஏவியது இன்னொரு தீ. தன்னைக் கருவுயிர்க்கச் செய்து வளர்த்த அன்னையோ அடிவயிற்றில் தீவார்த்தாள். உயிர் நீங்கிய அவள் உடலில் தான் இன்று இடும் தீ மூண்டெரியட்டும். இப்படி விரக்தியுடன் பாடுபவர் பட்டினத்தடிகள்:

முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே
 பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையில்
 அன்னை யிட்டதீ அடிவ யிற்றிலே
 யானும் இட்டதீ மூள்க மூள்கவே⁸

சுட்டும், குளிர்ந்தும், எரித்தும், எரிந்தும் புலவர்களிடம் படாத பாடுபட்ட தீ பாரதியிடமும் வசமாகச் சிக்கிக் கொண்டது.

மனத்திலே சக்தி யாக
 வளர்வது நெருப்புத் தெய்வம். ⁹

தீயைத் தன் அகத்தில் சுடர்விட்டெரியும் தெய்வவடிவமாகவே பாரதி கண்டு தொழுதான்.

பாரதி வழங்கும் இன்னொரு காட்சி ஒரு வேள்விக் கூடத்திலே முனிவர்கள் தழல் வளர்த்து, அதைச் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டு பாடுகிறார்கள். அவர்கள் வேள்வித் தீயை வாழ்த்துகிறார்கள். பேய்களை அத்தீ சுட்டெரிப்பது கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். அந்த வேள்விக் கூடம் உள்ள காட்டிலே பேய்கள் போல் திரியும் அசுரர்களோ வேள்வித்தீயின் சூடு பொறுக்காமல் ஓடுகிறார்கள்.

இது நடக்கும் வேளை என்ன தெரியுமா? 'உஷஸ் காலம்' எனப்படும் வைகறை நேரம். இன்னும் கதிரவன் உதயமாகாத பொழுது.

**வானை நோக்கிக் கைகள் தூக்கி
வளரு தேதீத் - இந்நேரம்
ஞான மேனி உதய கன்னி
நண்ணிவிட்டாளே - இந்நேரம்.¹⁰**

ஆம் உதய கன்னியாகிய உஷை வந்துவிட்ட நேரம். இதுவே 'பருமம் முஹூர்த்தம்' என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தக் காடும், வேள்விக் கூடமும் எங்கே உள்ளன? உயிரிலும் உணர்விலும் இந்த அசுரர்கள் உள்ளனராமே! வேள்வித் தீயின் வெம்மை தாங்காமல் உயிரையும் உணர்வையும் விட்டு ஓடுகிறார்களாமே! அப்படி உயிரையும் உணர்வையும் விட்டு ஓடியும், துயிலுடம்பில் தீ பற்றுகிறாதாமே! இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்? நுட்ப உடலில் உயிரோட்டமும், திட்ப உடலில் உணர்வோட்டமும் உள்ளன என்று கொண்டு, துயிலுடம்பு என்பதை உறக்கத்தில் அறிவின் கட்டுப்பாடின்றித் திரிவதாக நம்பப்படும் நுட்ப உடல் என்று கொள்ளலாமோ? அசுரர்கள் இதைத் தான் பாடுகிறார்களோ?

**உயிரை விட்டும் உணர்வை விட்டும்
ஓடி வந்தோமே - ஐயோநாம்
துயிலுடம்பின் மீதிலும் தீ
தோன்றிவிட்டாளே - அம்மாவோ ¹¹**

காலை புலரும் வேளையிலே, அசுர உணர்வுகளை வேள்வித்தீ விரட்டி, அழித்துவிடக் கடவுளர் வந்து கைகொடுத்தனராம். இதைத் தானே முனிவர்கள் பாடுகிறார்கள்.

**உடல் உயிர்மேல் உணர்விலும் தீ
ஓங்கி விட்டாளே - இந்நேரம்
கடவுளர்தாம் எம்மை வாழ்த்திக்
கைகொடுத்தாரோ - இந்நேரம்.¹²**

இப்படி யெல்லாம் ஏதேதோ கூறிவிட்டு, 'வாழ்க தீ' என்று பாரதி தன் கவிதையை முடிக்கிறாள்.

கண்ணம்மாவின் காதலில் திளைக்கும் பாரதி கண்ணம்மாவாகத் தான் உருவகிக்கும் பரம் பொருளைப் பலவாறு வாழ்த்தி விட்டு நிறைவாக என்ன சொல்லி அழைக்கிறாள் தெரியுமா?

**தீயினி லேவளர் சோதியே - என்றன்
சிந்தனை யே என்றன் சித்தமே.....¹³.**

தீ வேறாம் தீயின் சோதி வேறாம்! சிந்தனை வேறாம், சித்தம் வேறாம்!

இந்த வேறுபாடுகளை ஒருவர் விளக்கி, மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்வதைவிட, அவரவர்க்குத் தோன்றுமாறு புரிந்து கொள்ள விட்டுவிடுவதே பொருத்தம்.

தழலாகப் பெருகி ஒரு காட்டையே அழிக்கக் கூடியது தீ. அதுவே ஒரு சிறிய சுடராகவும் இருந்து ஒளிதரக் கூடும்; சிறு பொறியாகவும் தோன்றக் கூடும். ஒரு நெருப்புப் பொறியை வைத்து ஒரு காட்டையே எரித்து, அழித்து விடலாம் பாரதி அப்படிச் செய்தானாமே!

**அக்கினிக் குஞ்சென்று கண்டேன் - அதை
அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்
வெந்து தணிந்தது காடு - தழல்
வீரத்தில் குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ!
தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்.** ¹⁴

அது என்ன காடு? என்ன பொந்து? என்ன தீப்பொறி? பாரதியின் பதில்:

கேள். கேள். கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டே இரு. தழல் வீரம் தெரியுமா? அதில் குஞ்சு. மூப்பு என்ற வேறு பாடெல்லாம் கிடையாதே. தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்.

இது என்ன நையாண்டி செய்வது போல் பாரதி ஏதோ பிதற்றுகிறான். ஒரு குழந்தையிடம் ஒரு பெரியவர் விளையாட்டுக் காட்டுகிறார்:

‘இதோ பார், கையில் காசு’ கையை மூடிக் கொள்கிறார் பெரியவர். ‘சூ மந்திர காளி!’ கையைக் திறக்கிறார். காசு இல்லை குழதை கைகொட்டிச் சிரிக்கிறது. பிறகு குழந்தை கேட்கிறது. ‘எப்படி மாமா இப்படிச் செய்தீர்கள்?’ பதில்: ‘அதுதான், சூ மந்திரகாளி!’ குழந்தை மலங்க மலங்க விழிக்கிறது.

பாரதியின் பதிலும் அப்படித்தான். சூ மந்திரக் காளிக்கு பதில் தத்தரிகிட தத்தரிவிட தித்தோம். அவ்வளவுதான், நாமும் மலங்க மலங்க விழிக்கலாம்.

தீக்குள் விரலை வைத்தால்.....? சுடும்! சுடாது! கண்ணனைத் தீண்டும் இன்பம் தோன்றும்? என்ன, ஒன்றுமே புரியவில்லையே புரியாது புரிய வேண்டாம் கவிதை, புரிவதற்காகவே இல்லை. ஆனால் அது புரியும் மாயத்திற்கோ எல்லை இல்லை.

சூ மந்திரக் காளி! கண்களை மூடிக்கொள்.
கவிதைத்தீ
கொழுந்தவிட்டு எரிகிறது. அதற்குள் விரலை
வைத்துப் பார். ஏன், அதற்குள் அப்படியே இறங்கி
நீராடத் துணிந்துவிடு. தத்தரிகிட தத்தரிகிட
தித்தோம்.

குறிப்புகள்

- 1 பக் 588 பாரதி பாடல்கள் ஆய்வுப் பதிப்பு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1989 (இனி இந்த பதிப்பு ஆ பதிப்பு என்றே குறிக்கப்படும்)
- 2 திருக்குறள். 1104
- 3 திருக்குறள். 691
- 4 வரிகள் 45-49, வஞ்சின மாலை, பக் 346 -348 சிலப்பதிகாரம், மூலமும் உரையும் எட்டாம் பதிப்பு, 1999 பதிப்பு வர்த்தமானன்
- 5 முத்தொள்ளாயிரம், பாடல் எண் 14 பக். 21, 1992 பதிப்பு, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
- 6 பக். 1555 கம்பராமாயணம் 1983 கம்பன் கழகம், சென்னை
- 7 கோடுகளில்லா உலகம், ரமணன், 1986 சித்தார்த்தா பதிப்பம், (பக்க எண்கள் தரப்படவில்லை. முழுமையாகப் படிக்கப்பட வேண்டிய நூலாயிற்றே!
- 8 பக். 161, பட்டினத்தார் பாடல்கள், மறுபதிப்பு 2000, முல்லை நிலையம், சென்னை
- 9 பக் 410, ஆ பதிப்பு
- 10 பக் 554 ஆ பதிப்பு
- 11 பக் 555 ஆ பதிப்பு
- 12 பக் 557 ஆ பதிப்பு
- 13 பக் 654 ஆ பதிப்பு
- 14 பக் 774 ஆ பதிப்பு

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

- நமக்குத் தொழில் கவிதை (கே. ரவி & ஷோபனா ரவி)
- உன்னோடு நான்
- இருபதாம் நூற்றாண்டு இயல்பியல் வரலாறு
- JUSTICE VERSUS NATURAL JUSTICE
- LAW, LOGIC & LIBERTY
- VERSES OF WISDOM